

NNCL423-33Av2.0

KÉT COLUMBO-TÖRTÉNET

Bastei Budapest Kiadói Kft., 1994

ISBN-szám: 963-8068-12-4

fordította: Kőrös László

Lee Hays
A halott énekesnő

A nap ragyogóan sütötte a SUN PRINCESS-t. A tekintélyes, tizenhétezer tonnás hajó épp kifutni készült a móló mellől, amelyen emberek sokasága sürgöttforgott. Az utasok kísérői elhagyták a fedélzetet, néhány utas pedig sietve kaptatott fel a kikötőhídon. A hajó szirénája szakadatlanul az indulási jelet bömbölte. A személyzet tette a dolgát. A kikötőhídon támadt egy kis torlódás: a számvevőtiszt és a kapitány személyesen akart üdvözölni minden, a fedélzetre lépő utast – férfiakat és nőket egyaránt.

Mindenki mosolygott, és előre örült a tengeri kalandnak, a hajó fotográfusa pedig azon volt, hogy a mosolygós arcokat megörökítse az utókor számára. És ugyan ki ne mosolygott volna? A SUN PRINCESS utasaira délszaki klíma és egzotikus kikötők vártak, ráadásul hetekre maguk mögött hagyhatták a hétköznapi mindennapok minden nyűgét.

A hajóhíd alsó végében egy zömök, elnyűtt ballonkabátot viselő férfi állt, majd elindult felfelé, de csak lassan, ügyel-bajjal jutott előre a fedélzetről lejövő látogatók áradatában. Enyhén szólva pánikban volt, és nem kis erőfeszítésbe került, hogy megőrizze udvariasságát.

A feljáró fenti végén, közvetlenül a számvevőtiszt és a kapitány mögött aranybetűs felirat hirdette: "Aurora fedélzet". A nyűtt esőkabátos férfinak azonban – aki pedig különben nagy figyelmet szentelt mindannak, ami körülvette – nem szűrt szemet a felirat. Egyenesen a tiszt felé tartott. A nyájias, oldott modorú angol legfontosabb adottsága az volt, hogy mindig megtalálta a megfelelő hangot a dúsgazdag utasokkal való érintkezésben. Épp egy középkorú házaspárt üdvözölt, amikor valaki megveregette a vállát.

– Bocsásson meg, kérem, kapitány úr...

A tiszt megfordult, szemügyre vette a jelentéktelen külsejű, kopottas figurát, és udvarias, de kissé leereszkedő hangon így szólt:

– Én a számvevőtiszt vagyok, uram, a nevem Preston Watkins. – Fitymáló pillantása végigsiklott a jövevény ballonkabátján, és bár fintorán látszott, hogy a választ már tudja, megkérdezte: – Részt vesz az utazáson, hm, mister...?

– Columbo. Igen... igen, részt veszek. Épp most hallottam a jelet...

A sziréna, mintha csak a szavaira válaszolt volna, ismét felbőgött. A Columbóként bemutatkozó férfiú erre csaknem a levegőbe szökött, arrafelé kapta a fejét, ahonnan a harsogó hangot hallotta, aztán ismét a harmincas éveiben járó, brit kiejtéssel beszélő, természetes számvevőtiszthez fordult:

– Nos... képzelje, sehol sem találok a feleségemet... Mintha a föld nyelte volna el... Ez az asszony... Ismét körülnézett, de senkit sem látott, aki akár csak távolról is emlékeztetett volna Mrs. Columbóra. Kezét körülbelül a számvevőtiszt válla magasságába emelte.

– ...körülbelül ekkora... sötét hajú... és a haját ma... hm... hátul összefogva viseli... hm. Azt hiszem, az ilyet hívják kontynak...

Ebben a pillanatban a kapitánynak éppen nem kellett az utasokkal foglalkoznia, így hát hátulról szemügyre vehette Columbót. Utóbb arra a következtetésre jutott, hogy számvevőtisztje segítségére szorul, odalépett tehát a két férfihoz.

– Nagyon sajnálom, uram – mondta éppen a számvevőtiszt. – A fedélzeten ötszáz utas van... teljességgel lehetetlen volna...

A magát Columbónak nevező férfiú alig leplezett türelmetlenséggel vágott a szavába:

– Igen, ez a ladik elég nagyra sikerült.

– Ez egy hajó, uram.

A férfi egy biccentéssel megismételte Mr. Watkins szavait.

– Egy hajó, persze, hogyne.

A kapitány udvariasan megköszönte a torkát.

– Miről van szó tulajdonképpen, Watkins? Valamilyen gondja van?

Arra számított, hogy a számvevőtiszt közli majd vele, hogy a kettejük közt álló férfi megpróbált potyautasként a hajóra osonni, sőt esetleg valami olyasféle ürüggyel, hogy elveszítette a jegyét – netán valami más ostobasággal. Ilyesmi a hajó szinte minden kifutása előtt legalább egy ízben megesett. A kapitánynak az efféle fickóktól rendszerint sikerült megszabadulnia anélkül, hogy kellemetlen feltűnést vagy megütközést keltett volna a fizető utasok körében, így hát nyájasan rámosolygott a férfinak, aki meghallván a hangját, hátrafordult.

– Gibbon kapitány vagyok. Isten hozta a SUN PRINCESS fedélzetén! Volna szíves közölni a nevét, hogy az utaslista alapján megadhatom a kabinja számát?

– Ó, köszönöm, hagyja csak! Épp most magyaráztam el az ön számvevőtisztjének, hogy néz ki a feleségem, és ő azt mondta, hogy... nincs a fedélzeten.

Watkins Columbo háta mögül egy alig észrevehető vállrándítással megjegyezte:

– Ah, egy bizonyos Mrs. Columbo, uram.

A kapitány kissé nyersen felelte:

– No igen, gondoltam. Soha egyetlen nevet sem felejték el, és nagyon jól emlékszem, hogy köszöntöttem a feleségét. Bizonyára megtalálja a kabinjukban vagy a kilátófedélzeten.

A kapitány már épp megfordult volna, hogy távozzék, egyszerre azonban egy kezét érzett a karján, amely megakadályozta ebben.

– Köszönöm, uram – mondta az esőkabátos ember láthatóan és hallhatóan megkönnyebbülve. – Ha a feleségem a hajón van, akkor az én problémám is megoldódott. Látja, itt kellett volna találkoznom vele... ott lenn... én pedig elkéstem... Munka az utolsó pillanatig, tudja, ugye, hogy van ez... és én már aggódtam, hogy elveszett, vagy valami efféle történt vele... de ha ő már a fedélzeten van, uram... nagyon köszönöm önnek! Elnézést, amiért alkalmatlankodtam, gondolom, nagyon elfoglalt.

– Bizony fején találta a szöveget, Mr. Columbo.

– Nos, valójában Columbo felügyelő, uram.

A kapitány kissé meghökkent, hitetlenkedő arcot vágott.

– Ön a rendőrségnél van, mister... hm... Columbo felügyelő?

– Igen, uram, rendőr vagyok, a Los Angeles-i rendőri testület tagja.

Úgy látszott, ez nem tesz túl nagy benyomást a kapitányra, mert mindössze egy biccentéssel nyugtázta. Vetett egy pillantást az elnyútt ballonkabátra, és megkérdezte:

– Mondja... ön szerint rossz időnk lesz a mexikói vizeken? Ebben az évszakban...

– Én... nekem fogalmam sincs róla. Nem, nekem azt mondták, ott lent pompás az idő.

A kapitány arca felderült: egy ismerőst pillantott meg, és boldog volt, hogy befejezheti mostani útjának első – és remélhetőleg az utolsó – eszmecserejét a jelentéktelen rendőrtisztcsékvél. Elfordult, hogy üdvözljön egy jól öltözött házaspárt, amely kimérten és magabiztosan lépdelt felfelé a feljárón.

Columbo felügyelő az "Aurora fedélzet"-et szemlélve továbbindult, Hayden Danziger pedig így szólt:

– Gibbon kapitány, azt hiszem, még nem ismeri a feleségemet.

– Részemről a megtiszteltetés, asszonyom. Fenntartottam az önök számára a Grosvenor lakosztályt. Meggyőződésem, hogy minden a legnagyobb megelégedésükre szolgál majd. Ez a legjobb lakosztály a hajón... azazhogy: egyetlen más hajón sem találni különbet. Remélhetőleg minden maradéktalanul megfelel az igényeiknek... ha pedig mégsem...

Az asszony kurtán félbeszakította:

– Bizonyára minden a legnagyobb rendben lesz, kapitány.

Danziger mosolygott.

– Efelől semmi kétségem. Minden vendégem a fedélzeten van, kapitány?

– Mind a száznégyszáz úr a feleségével együtt – mosolygott vissza Gibbon. Rendkívül ritka eset, hogy egyetlen személy ilyen sok vendégnek foglaljon helyen a SUN PRINCESS-en! – Néhány tisztemet utasítottam, hogy semmi egyébbel ne törődjenek, mint hogy a vendégek jól érezzék magukat.

– Helyes. Hiszen ismeri, milyenek ezek az autókereskedők... csupa üzletember, akik úgy gondolják, náluk jobban senki sem tud az ügyfél kedvében járni. Ezek aztán tudják, mi az a jó kiszolgálás... a legjobbra számítanak, nekem pedig meggyőződésem, hogy a SUN PRINCESS-en meg is kapják. Nem sokat értek a hajókhoz, kapitány, de első pillantásra felismerem, ha valahol jól intézik a dolgokat. A vendégeim hajókon nemigen ismerik ki magukat...de nagyon kritikusak, és én azt szeretném, ha páratlan vakációban volna részük. Sokuknak ez az első tengeri útja... azaz a körutazása. Legyen gondja arra, hogy élvezzék az életet a fedélzeten... ez minden, amit kívánok,

– A vendégeinek nem lesz okuk panaszra, Mr. Danziger. Stílszerű kezdetnek egy-egy üveg pezsgő fogadja majd őket a kabinjukban.

Sylvia Danziger elmosolyodott.

– Ez nagyon figyelmes öntől, kapitány. Ön pontosan tudja, mit akar a férjem. Gyere, Hayden!

Mr. és Mrs. Danziger elindultak a lakosztályuk felé, de a kapitány még utánuk kiáltott:

– Kellemes utazást kívánok önöknek! Forduljanak csak hozzám, ha bármiben...

– Úgy lesz... kellemes utunk lesz – kiáltott vissza Danziger. – Ezenkívül biztosra veheti, hogy felbukkanok, ha szükségem lenne valamire.

A hajó szirénája utoljára jelzett. A kapitány elindult a híd felé, a legénység néhány tagja pedig a feljárót beemelő csertővel kezdett foglalatostkodni. Eloldották, majd a mólóra dobták a hajó orrát és tatját rögzítő köteleket, felmorajlottak a gépek. A hajóóriás méltóságteljesen kiúszott kikötőhelyéről. A fedélzeten lévők integettek a parton maradottnak, azok pedig

visszaintegeettek nekik.

Columbo felügyelő még mindig az "Aurora fedélzet"-en tartózkodott. A fálnak támaszkodva, a fedélzeti telefonon beszélgetett a feleségével, akit végre sikerült elérnie: a kabinjában volt.

– Na mit gondolsz, hol vagyok? Ezen a bárkán. És te hol vagy most pontosan? – Meghallgatta a választ, aztán így szólt: – Bementem az 53-asba, ott volt valami fiú, és tornagyakorlatokat hajtott végre, mint egy keljfeljancsi... Melyik fedélzet? Én a legfelsőn vagyok, azon, amelyikre a feljáró vezetett. – Hallgatott, majd csodálkozva bólintott, és megkérdezte: – Hová le? – Az asszony felelt neki, ő pedig imigyen dörögött: – Jól van, jól van, mindjárt lejövök. Máris indulok.

Le akarta tenni, de az asszonynak volt még valami mondanivalója. Amikor aztán csakugyan befejezte, Columbo így szólt:

– Sajnálom, drágám, hogy egyedül kellett bepakolnod a bőröndöket. Tudom, elkéstem... de csak most érkeztem a bíróságról, így is alig sikerült ideérnem.

Az asszony bosszúsán felelhetett valamit, mire embere így válaszolt:

– Jól van, azonnal jövök.

Letette a kagylót, és körülnézett – egy lépcsőt keresett.

A kapitány a hídon két tisztje társaságában irányította a SUN PRINCESS-t. A hajó kifutott a kikötőből a napsütötte nyílt tengerre.

A kapitány boldog volt, hogy ilyen szép az idő. Jól alakul majd az út – gondolta. Szent igaz, hogy Hayden Danziger nagyon igényes utas volt, de ha az idő szép, már fél győzelem. Ha süt a nap, a Danziger által meghívott autókereskedők a tenger királyainak érzik majd magukat. Ezenkívül: maga Danziger ugyancsak boldog lesz. Mindenesetre remélte, hogy panaszkodni aligha fognak. És végül is ilyen kell, hogy legyen egy efféle körutazás: gondtalan és pihentető. Multság, játékok, mindenfajta szórakozás, némi romantika – s végül mindenki napbarájtottan és vidáman száll partra ismét.

"A legénység és a személyzet érti a dolgát – gondolta a kapitány –, nekem pedig gondom lesz rá, hogy minden klappoljon."

Valamennyien tudták a dolgukat – és azt is, hogy Hayden Danzigernek és a feleségének a gondolatát is lesniük kell. Sylvia és Hayden bőröndjeit – néhány személyes holmit leszámítva, amelyet maguk helyeztek el a hálószobájukban – mások pakolták ki helyettük. Danziger álmélkodva keresgélt valamit. Felpillantott, és így szólt a feleségéhez:

– Sylvia, sehol sem találom a golfkesztyűmet.

– A lány valószínűleg elfelejtette betenni.

– Azt gondoltam, mondtam neked... kedden tudniillik a bakerfieldi sráccal játszom.

Akaratlanul is emelt hangon beszélt, és csak nehezen tudta visszafojtani haragját.

– Nem értem, hogy ez a... min járhat ennek az esze munka közben?

– Ne butáskodj, Hayden, az egész nem ér ennyit! A civilizáció már réges-régen elérte Acapulcót. A Country Clubban annyi kesztyűt vásárolhatsz magadnak, amennyit csak akarsz.

A férfi kényszeredetten elmosolyodott.

– Hát persze, igazad van. Sajnálom, kedvesem. Nagyon nyers voltam? Nem akartam... nem neked szólt.

Odalépett a feleségéhez, és gyengéden magához szorította. Az asszony felnézett rá, és meleg hangon így szólt:

– Hayden, néha úgy viselkedsz, mint egy elkényeztetett kisfiú.

– Úgy is van: végső soron te kényeztetted el, és, még élvezed is.

– Rólad nem is beszélve – felelte Sylvia és megcsókolta. – Az én elkényeztetett kisfiam! És most, uram és parancsolom, a golfkesztyűktől eltekintve elégedett vagy?

– A legnagyobb mértékben. Különösen veled – jelentette ki a férfi, és ismét magához vonta.

– Jaj, te rossz kisfiú! Mit szólna ez a sok autókereskedő? Fényes dél van, te!

A férfi nevetett.

– A szerelem nem nézi, hány óra.

– Ez úgy hangzik, mint egy slágercím. Viszont, szerelmem, most elmegyek, hogy egyem néhány falatot a kapitányai meg pár kereskedőfeleséggel. Te hol leszel?

– Az úszómedencében. Abba fojtom a gondjaimat.

– Csak te bele ne fulladj... nagyon hiányoznál – mondta az asszony melegen.
– Ne aggódj, kedvesem! És hát... te is nagyon hiányoznál nekem. Nem, nem, csak szeretnék egy kicsit lebarnulni, mielőtt még a mexikói nap sütne le ránk. Nem szeretném, ha ágnak döntene egy napszúrás. Mialatt pedig napozok, dolgozom egy keveset... és megengedek magamnak egy italt.

– Továbbá megnézel pár csinos lányt...

– Hát persze, Sylvia drágám. Megnézem őket, aztán kénytelen leszek rád gondolni, a lányok pedig szertetszlanak a semmiben.

– Ezt szépen mondtad, drágám – mosolygott rá boldogan a felesége.

– Ez az igazság. Te is tudod.

– Tudom... Csak néha... szóval olykor úgy érzem, a kettőnk közti korkülönbség nem szolgál a javamra...

A férfi felesége ajkára illesztette a mutatóujját.

– Nem, drágám. Nincs különbség. A kornak nincsen jelentősége. Ugyanúgy gondolkodunk... ugyanazok a dolgok érdekelnek... röviden: ideális pár vagyunk. Korról hallani sem akarok. Szeretlek, Sylvia.

– Én is szeretlek téged, Hayden... ne kócsold össze a hajamat! – kibontakozott férje öleléséből, és így szólt: – Nagyon szívesen maradnék... hogy veled töltssem a délutánt... de hát két teljes hét áll előttünk.

– Ez lesz a második nászutunk.

– Soha nem felejttem el az elsőt – felelte az asszony ellágyulva.

– Most menj! – szólt a férfi színlelt haraggal, – Szaladj a kapitányhoz, míg meg nem felejtkezem magamról... szeretlek.

Sylvia ragyogott a boldogságtól. Kilépett a hálószobából, de az ajtóból visszafordulva még egy csókot dobott. A férfi kiment utána a szalonba, és ellenőrizte, hogy a felesége bezárta-e maga után az ajtót. A fülét hegyezte: hallotta, hogy Sylvia végigmegy a folyosón, s közben dudorászik.

Amikor meggyőződött róla, hogy az asszony csakugyan és végérvényesen elment, fogta az íróasztalra odakészített kabinkulcsot, s miután kutató pillantásokkal körbepásztázta a helyiséget, széles mozdulattal a kerevet alá hajította.

Akaratlanul is elnevette magát, és dúdolni kezdte a dallamot, amelyet az imént a feleségétől hallott, aztán megfordult, és kilépett a kabinból.

Végigsietett a lakosztálya melletti folyosón, ahhoz a lépcsőhöz, amely a sétatédélzetről az "Aurora fedélzet"-re vezetett. Hirtelen felharsant a hangosbeszélő:

– Itt az ügyeletes tiszt beszél. Három perc múlva tűzriadó lesz. A riadó kezdete után két perccel a legénység minden tagja legyen a szolgálati helyén! Az utasok ne zavartassák magukat, csak az embereink gyakorlatoznak. Köszönöm.

A hangszóró egy kattanással elhallgatott, éppen akkor, amikor Danziger eljutott a fekete tábla elé, amelyre a napi menüt és más tudnivalókat szoktak kiírni. Szinte észre sem vette a férfit, aki elmélyülten szemlélte egy kirakat ékszerkínálatát – ugyanaz az ember volt, akivel akkor beszélgetett a kapitány, amikor ők Sylviával a fedélzetre léptek. Danziger figyelmét tudniillik teljes mértékben az utasok és a személyzet, illetve a szállásukul szolgáló kabinok listája kötötte le. Végighúzta ujját a lajstromon, míg csak el nem jutott a "Személyzet", illetve ezen belül a "Szórakoztatás" címszóhoz. Itt akadt rá a Lloyd Harrington névre, valamint az illető kabinszámára, a C 40-esre.

Hátat fordított a táblának, végighaladt a folyosón, és belépett a "Számvevőtsízt" feliratú ajtón.

Watkins az íróasztalánál ült, és mindenféle listákat ellenőrzött. Amikor észrevette, hogy Danziger érkezett – bár dühös volt, amiért megzavarták –, félretolta a papírokat, és felállt. Roppant nyájasan köszöntötte a becses vendéget,

– Minden rendben van, Mr. Danziger?

– Igen, hogyne, minden a legnagyobb rendben. Illetve: majdnem. Watkins... én nem szívesen háborgatom, de a kabinomban csak egy kulcs van.

Watkinst meglepte és meglehetősen bosszantotta, hogy ennyire hanyag volt a SUN PRINCESS valamelyik stewardja, azonban hálás volt a sorsnak, hogy erről ő és nem a kapitány szerzett tudomást.

– Kettőnek kellene lennie – felelte. – Az íróasztalon...

– A kabinsteward nyilván elvétette – mosolygott Danziger –, mert csak egy volt.

– Nem gond, uram – biztosította Watkins. – Bőségesen van tartalékkulcsunk: ahogyan egy szállodában, uram. Az emberek elmennek, és gyakran felejtik el visszaadni a kulcsot.

Odalépett a falon lévő kulcstáblához, keresgélt egy darabig, míg végül talált egyet, amely nyitotta a Grosvenor lakosztályt. Odanyújtotta Danzigernek, aki addigra mellé lépett, hogy átvegye tőle.

– Jól látom, hogy a hajón csupa Ving zár van? – érdeklődött, miközben tekintete a táblának azon a pontján állapodott meg, ahol a "Főkulcs" felirat volt olvasható.

– Igen. A hajót Norvégiában építették.

Danziger bólintott, és szemügyre vette a kulcstáblán függő főkulcsot. Jól látszott a rajta lévő sorozatszám: V 2894732. Ugyanebben a pillanatban felsivított a sziréna, mire mindkét férfi elhallgatott. Áhítatosan füleltek, míg megszólalt a hangszóró, és közölte, hogy megkezdődött a tűzriadó.

– Gyakorlás céljából – folytatta a hang – feltételezzük, hogy a tűz az étteremben ütött ki. Két percük van, hogy elfoglalják a helyüket.

– Hát ez volna az, uram – mondta Watkins. – A kulcsa. Elnézést, de a szolgálati helyemre kell mennem.

Kisietett az irodából, lekasztott egy mentőmellényt a fogasról, és miközben kilépett a folyosóra, magára öltötte.

Danziger követte, és mosolyogva lépett odébb, amikor a számvevőtitst az iroda ajtaját zárta. Odakint a folyosón nyüzsögtek a legénység tagjai: ők is a mentőmellényeiket húzták fel éppen, és futottak a helyükre. Danziger átfurakodott közöttük, és végül sikerült visszajutnia a kabinjába. Amikor befordult a sarkon, egy matróz éppen egy oltótömlőt rántott elő a szekrénykéjéből, és elhelyezkedett vele a folyosó végén.

– Jó napot, urari – mondta a tengerész derűsen. – Aggodalomra semmi ok. Ez csak gyakorlat, minden a tervek szerint zajlik.

Danziger bólintott, és belépett a kabinjába. Közben arra gondolt, hogy a gyakorlat csakugyan úgy folyt, ahogyan ő eltervezte, és hogy eddig minden ment, mint a karikacsapás.

Az "Aurora fedélzet"-en ugyancsak riadó volt, és Columbo felügyelő, aki aggodalmas arccal állt egy játékautomata előtt, amelybe egy bizonyos pénzösszeget "fektetett", ismét a hangosbeszélőt hallotta:

– A legénység minden tagja foglalja el a helyét! Álljanak fel a mentőcsónakok mellett, de ne bocsássák vízre őket! Ismétlem: ne bocsássák vízre!

Columbo mellett elfutott egy mentőmellényt viselő matróz, a felügyelő azonban feltartóztatta:

– Elnézését kérem... itt játszottam az automatáknál. Jól hallom, hogy ez a hang mentőcsónakokat emlegetett?

– Része a gyakorlatnak, uram. Különbösen is, a fedélzeten olyan kevés a fa, hogy nincs is, ami meggyulladjon. Ezek a gyakorlatok értelmetlenek, de be ne árulja a kapitánynak, hogy tőlem hallotta!

Amikor a riadójel ismét felhangzott, a matróz felkapta a fejét. Végigfutott a folyosón, Columbo pedig ismét a játékautomatáknak szentelte figyelmét.

Mialatt ezzel foglalatoskodott, Hayden Danziger lakosztálya szalonjában ugyanilyen buzgón ténykedett. Miután visszatért a számvevőtitst irodájából, kinyitotta, és az íróasztalra helyezte aktatáskáját. Egy újságlap méretű kézikönyvet vett elő belőle, majd egy lapos nyerskulcsot, végül pedig egy különös fémszerkezetet, amely leginkább drótvágó ollóhoz hasonlított.

A füzetnek egyszerű címe volt: "Kulcskézikönyv". Az íróasztalra tette az aktatáska mellé, és addig lapozta, amíg meg nem találta a "Ving zárok" című fejezetet. Ujját végighúzta a számoszlopon, s végül rábukkant a V 2894732-es számra, amely mellett ott volt a kulcs képe, Danziger hozzáértő mozdulatokkal nekilátott, hogy a nyerskulcsot az ollóval az ábrán látható formájúra alakítsa. Ez eltartott egy darabig, hiszen óvatosnak kellett lennie, nehogy elrontson valamit. Munka közben csendben füttyörészett, s felidézte emlékezetében az eseményeket, amelyek megérlelték benne az elhatározást, hogy meggyilkolja Rosanna Wellset.

Csaknem egy éve ismerte meg, és nem telt sok idejébe, hogy meg is hódítsa... voltaképpen egy hét alatt a szeretőjévé tettemár ha ezt az ódivatú kifejezést akarjuk alkalmazni rá.

Viharos kalandként kezdődött – mindkét fél részéről. A férfinak gondja volt arra, hogy Rosannát – ésszerű határok között boldoggá tegye: időről időre vásárolt neki egy-egy pompás ékszert. A lány nőnemű szerencselovag volt – a showbizniszben nem is lehet másmilyen az ember. Pontosan olyasvalakit keresett magának, amilyen Danziger volt. Utóbbi, mióta csak megházasodott, seregnyi fiatal hölgygel szűrte össze a levet. Egyetlen affér sem tartott sokáig. Rosannával másként alakult a dolog. Bár a férfi tudta róla, hogy pénzéhes kalandornő – ismét nevetnie kellett: egy újabb ódivatú szó, nyilvánvalóan Sylvia hatása –, izgalmasnak találta a

lányt, és nem próbált szakítani vele. Az sem övele.

Rosanna nemrégiben kijátszotta azt, amit nyilvánvalóan ütőkártyájának hitt. Természetesen rengeteget tudott Danzigerről és a feleségéről. A férfi be kellett, hogy vallja magának: sok mindent elmesélt neki. Elég dörzsölt volt azonban, hogy megértse: a lány maga is kiszédhetett volna belőle mindent. Aztán egy szép napon azzal fenyegette meg Danzigert, hogy – hacsak jókora summát nem fizet – felkeresi Sylviát, és beszámol neki a románcukról. Legfőbb ideje véget vetni ennek a kapcsolatnak határozta el a férfi. Egyszer s mindenkorra.

Felnevetett. Kalandjuk a sivatag kellős közepén kezdődött, tudniillik Las Vegasban, és az óceán közepén ér majd véget, mindenesetre egy Las Vegasban vásárolt fegyver segítségével.

A kulcs már csaknem készen volt. Danziger vetett egy pillantást az órára. Nem volt oka a kapkodásra. Elegendő ideje maradt, nyugodt lehetett.

A dolog néhány hete, Las Vegasban kezdődött, és ott is ért véget. Rosanna azonban már jóval korábban pénzt kért tőle. Azt mondta, mindent elmond Sylviának, ő pedig, hogy időt nyerjen, azt felelte, szeretné végiggondolni, honnan hajthatna fel ennyi készpénzt Sylvia tudomása nélkül. Egy ideig még hitegethette. Szabadságra ment egyedül – a SUN PRINCESS-en, ahol végül megtalálta a megoldást a problémájára –, s amikor visszatért az irodájába, válaszolt Rosanna levelére... A levélre, amelyben a lány azt írta neki, hogy a lehető leggyorsabban lépjen kapcsolatba vele. Elrepült a sivatagba – Sylviának pedig azt mondta, egy kereskedővel kell találkoznia.

– Az orromnál fogva vezettél, Hayden szívem – mondta Rosanna. Annak a közepes nagyságú szállodának a bárjába ültek be egy italra, amelynek együttesében a lány fellépett. – Azt mondtad, időre van szükséged... de túlságosan visszaéltél a türelmemmel. Sokba fog ez neked kerülni, Hayden.

– Sajnálom, de nem egyszerű dolog készpénzhez jutni, ennyihez meg aztán végképp nem.

– Ez a te gondod, drágám. Talán árvereztesd el az úszómedencédet.

– Sylvia pénze az ő nevében van. Igaz ugyan, hogy a vállalkozásom jól megy, de húszezer dollárt nem tudok csak úgy kivenni belőle.

– Én pedig nem tudok tovább várni. Ki akarok szállni ebből a mostani taposómalomból. A trióval nincs gond, nem valami nagy durranás, új ruhákra, új kellékekre van szükségem, egy teljesen új számra. Akkor majd nagyjából elrendeződnek a dolgok, én pedig nem cincálom tovább a jó öreg Hayden idegeit.

– Ezt mondd te... de honnan tudjam, hogy...

– Természetesen nem tudhatod, de nincsen más választásod. És most elég a kifogásokból! Adod a pénzt, vagy inkább tárcsázzak egy bizonyos telefonszámot...?

– Meg fogom szerezni a pénzt. Kénytelen voltam uzsorásokhoz fordulni, és hitelt felvenni. Nem valami kellemes ilyen uzsorakamat mellett, de sikerült. Azazhogy legalábbis ígéretet kaptam rá. Akarnak még tőlem néhány biztosítékot. Két héten belül...

– Huh! Két hét múlva már egy luxusbárkán lépünk fel!

– A SUN PRINCESS-en. Annak a fedélzetén adom majd át neked a pénzt. A hajón. Meghívtam tudniillik a kereskedőimet egy tengeri körutazásra. Régóta készülök erre, mert hiszem, hogy az ember egy ilyen úton könnyebben elmélyítheti a kapcsolatait, így is lesz, a pénzt pedig magammal hozom

A lány kiitta az italát, és felállt.

– Hát ezt melegen ajánlom is neked – mondta, – és hogy biztos lehessen benne, nem feledkezel meg róla, van egy kis meglepetésem a számodra.

Rosanna elindult, Danziger pedig magában ezt gondolta: “Nekem is van egy kis meglepetésem a számodra, Rosanna, kicsikém!”

A sarokasztalnál egy-egy pohár ital mellett a hajó két zenésze. Artie Podell és Lloyd Harrington ült: helyükről egyszerre látták a fedélzetet és – egészen a látóhatár széléig – a tengert. A helyiséget, amelyben időztek, “Union Jack”-nek hívták: nevét legfőbb díszéről, a bárpult mögött függő óriási brit lobogóról kapta. Az ügyesen megvilágított zászlóról visszaverődő fény kissé világosabbá és derűsebbé tette az amúgy sötét helyiséget. Ezek a fényviszonyok s a kinti napfény éles ellentétben voltak Harrington kedélyállapotával. A húszas évei elején járt. és annak ellenére, hogy már néhány éve hivatásos zenészként működött, megmaradt kissé álmodozónak, naivnak és romantikusnak.

Kettejük között Melissa, Artie felesége ült, és az ablakon nézegetett kifelé. Történetesen ápolónőként teljesített szolgálatot a hajón. Hamarosan kezdődött a munkaideje: már a megfelelő öltözéket viselte. Fehér nővérruhája éles ellentéte volt Lloyd komor hangulatának. A

bárpulnál meglehetősen nagy volt a forgalom, mivel az utasok többsége ebéd előtt belén egy italra. A sarokasztalnál üldögélő hármas egy ideig hallgatott, a jókedvű utasokat figyelte, akik harsányan üdvözölték az újonnan érkezőket, vagy újabb italokat rendeltek maguknak.

Artie valamivel idősebb volt, mint Lloyd. és a SUN PRINCESS zenekarának vezetőjeként működött. Az együttes itt és más hasonló hajókon játszott – alkalmanként pedig kisebb klubokban, például Las Vegasban is.

Artie bosszúsan Lloydra nézett, és így szólt:

– Hé, ne lógasd már az orrod! Nem akarom öt napig nézni ezt a fancsali képet... ki bírja ezt ki!

Lloyd erőlködve elmosolyodott, és – különös tekintettel a Union Jack bár bejárataira – körbefürkészt a helyiségben. Egyszer-kétszer az ablakon is kipillantott. Odakint nyüzsögtek a fürdőruhás nyaralók, nyugszékekei állítottak fel. napolajjal kengették magukat.

Melissa megértően Lloydra mosolygott, és így szólt:

– Azonnal jön...

A férfi gondolatai valahol másutt jártak. – Hogyan? – kérdezte.

– Rosanna. Körülbelül húsz perce láttam, a sétatályosó közelében. Ne félj. nem kési le a hajót.

– Lloyd. nem tariozik rám. de... – kockáztatta meg Artie.

Lloyd pedig felcsattant:

– Hát csakugyan nem!

– Csak fájdalmat okoz majd neked, pajtás... – Lloydot elöntötte a forróság:

– Miért nem a magad dolgával, a zenekarral törődsz? A magánéletemet nyugodtan rám bízhatod!

Felpattant, közben kis híján feldöntött egy poharat. Ugyanebben a pillanatban a helyiség túlsó végén lévő bejáraton át Rosanna lépett a bárba. Megjelenésére jó néhány férfi felfigyelt. Magas volt, körülbelül huszonhat éves, mélyvörös haja a rövid fedélzeti séta során festőien összekuszálódott. Tudta, hogyan kell kidolgozni egy fellépést, s ezt a mostanit különösen jól megrendezte. Semmi kétség, mindenütt feltűnést keltett, ahol csak megjelent, a férfiak megcsodálták, és felettébb kíváncsúnak találták. Többségüket lágy viaszként gyúrhatta. Haydennél a dolog nem ment túl könnyen, de a férfi mostanra kezessé vált. Lloyd Harrington, a fiatalember, aki éppen most indult el feléje, egészen egyszerű eset volt – Rosanna egy hétvégén át szórakozott vele, csak hogy ingerelje Haydent.

– Bocsássatok meg! – kiáltott vissza Lloyd az asztalhoz. Artie és Melissa hosszan néztek utána. Artie a fejét csóválta.

– Paprikajancsit csinál belőle a lány, darabokra fogja tépni.

– Miért is ne? A körmei éppen megfelelnek e célra. Kár, Lloyd igen kedves fiú. Azt hiszem, mindenkire ráfér, hogy egyszer megüssse a bokáját, és a saját kárán tanuljon.

– Az ám, csak ebben az esetben nem kár, hanem katasztrófa várható! – vélte Artie.

Rosanna arca festenivalóan – és megtévesztően – szép volt. Elragadó mosolyából a legtöbb férfi arra következtetett, hogy nagyszívű teremtés. Való, hogy az a szív nagy volt. Csakhogy kőből.

– Szevasz, Roe – mondta Lloyd egykedvűséget színelve, arcvonásai azonban rácáfoltak pózára.

A lány édesen elmosolyodott, közben azonban gyorsan végigpásztázta tekintetével a helyiséget.

– Hello, Lloyd, hogy vagy?

– Hát... jól. Hm... aggódtam miattad. A Las Vegas-i szép napok után olyan kurtán-furcsán tűntél el...

– El akartam intézni valamit – felelte közönyösen a lány.

– De ilyen hirtelen, mikor én azt hittem... te meg én, pár napig egy csendes helyen...

– Ez csak a te ötleted volt, nem az enyém – vágott a szavába helykén Rosanna.

– És azt hittem...

A lány arcáról eltűnt a mosoly. Közelebb lépett Lloydhoz, hogy az őket bámulok ne láthassák kemény tekintetét, és így szólt:

– Lloyd, te elragadó fiú vagy, de a dolog maradjon is meg ennyiben! Jól szórakoztunk... mindkét fél élvezte... de azért ne fújd fel túlságosan a dolgot! Megkaptad, amit akartál, tehát nem lehet okod panaszra. Ami engem illet, én sem panaszkodom... de hát vége. Ennyi volt, édesem... és nem több!

– Nem, ez lehetetlen... – dadogta zavartan Lloyd.

A lány jéghideg hangon vágta az arcába:

– Leszel szíves békén hagyni? Hát képtelen vagy felfogni? Vége és passz. Nagyobb hal akadt a horgomra. Ha valami komolyabban akarok, keresek magamnak egy igazi férfit. És most kopj le! Nem áll jól nekem, hogy állandóan utánam koslatsz. Elég világosan beszéltem?

A közeli asztaloknál ülő vendégek hallották a szóváltást, alaposan szemügyre is vették a fess párt. A távolabbról figyelő Ariel és Melissa is megállapíthatták, hogy a dolog nem Lloyd Harrington reményei szerint alakul, mert az ifjú ember alig tudót úrrá lenni haragján.

Kirohant az ajtón, amelyen Rosanna az imént belépett. Végigszalad a folyosón, s közben súrolta Columbo felügyelőt, aki állhatatosan etette aprópénzzel a játékautomatákat – mindenféle eredmény nélkül.

A felügyelő csalódottan kotorászott a zsebében, és előhalászta belőle az utolsó negyeddollárosát. Bedobta a nyílásba, meghúzta a kart, és figyelmesen nézte az üvegablakot, amely mögött sebesen forogni kezdtek a hengerek. Amikor megálltak, Columbo tapasztalhatta, hogy ismét a rövidebbet húzta, Rálegyintett a masinára, megfordult és otthagya.

Ugyanekkorra Hayden Danziger elkészüli a főkulcs kivágásával, a kulcsával, amelyre terve sikeres megvalósításához szüksége volt. Mosolyogva vette szemügyre munkálkodásának eredményét, majd a zsebébe csúsztatta, ugyanakkor pedig elővett onnét egy zsebkendőt. Azzal az aktatáskába nyúlt, és kiemelt belőle egy számlát, amelyet azután a szivarzsebébe dugott. Még mindig zsebkendővel a kezén ismét az aktatáskába nyúlt, és kivett belőle egy pisztolyt – egy brit Weatherby 5-öst. Nem volt túl nagy fegyver, és a markolatáról az ember akár játékpisztolynak is nézhette.

Danziger eltüntette zsebében a Weatherbyt, becsukta és bezárta az aktatáskát, majd kiment. Ezután nyomban vissza is jött, hogy magához vegye a "Kulcskézikönyvet" és az ollót. Ezután elhagyta a kabint, és elindult a sétatető felé irányába – szerencséjére csak kevesen tartózkodtak itt. Kedélyesen odaballagott egy mentőcsónakhoz, s úgy tett, mintha tüzetesen szemügyre akarná venni. Amikor meggyőződött arról, hogy senki sem figyeli, odalépett a korláthoz, és a kézikönyvet az ollóval együtt a tengerbe hajította. Ezután visszament a folyosóra, megállt az egyik lift előtt, és megnyomta a gombot. Beszállt, és lement a "Capri fedélzet"-re

A hajó rendelőjében Melissa Podell éppen egy idősebb hölgyet látott el tablettákkal, Lloyd Harrington pedig türelmetlenül toporogva arra várt, hogy a dáma elhúzza a csíkot.

Hallotta, amint Melissa így szól:

– Egyet reggel, egyet este, Mrs. Wilkinson... és akár el is felejtheti, hogy létezik tengeribetegség.

A hölgy megköszönte és távozott. Melissa most odafordult Lloydhoz: a fejét csóválva nézte, mintha egy nevetlen gyereket korholna.

A férfi rettenetesen ostoba képet vágott, és megkérdezte:

– Alighanem úgy viselkedtem, mint egy hülye, ugye?

– Ebben azért neki is tevéleges része volt – felelte Melissa, azután odalépett az orvosi asztalkához, és egy injekciós fecskendővel vett el róla. Odament a szekrényhez, kivett belőle egy ampullát, és a tartalmát felszívta a fecskendőbe.

Közben Lloyd feltúrta az ingujját.

– Igen – mondta –, nem volt valami gyengéd. Melissa fitymáló mosollyal felelte:

– Sohasem az.

Aztán beleszúrta a tűt Lloyd lemeztelenített karjába.

A lift megállt a "Capri fedélzet" előtti hallban, és Danziger néhány más utassal együtt kiszállt belőle. Körülnézett, merre lehet a C 40-es kabin. A folyosón egy lelket sem látott, mégis várt még egy pillanatig, mielőtt kivette volna a kulcsot a zsebéből, s belépett volna Lloyd Harrington kabinjába.

A kajüt üres volt. Danziger a zsebkendő segítségével előhalászta a zsebéből a számlát, és körülkémlelt. Sorra húzogatta ki a komód fiókja it, míg végül az egyikben rábukkant egy kis fémdobozra. A doboz nem volt bezárva. Kinyitotta, és komor mosollyal állapította meg, hogy személyes dokumentumok és számlák vannak benne. Óvatosan a többi papír közé csúsztatta a kezében tartott számlát, lehajtotta a fedelet, és helyére tette a kazettát.

Az ajtónál megállt, és hallgatózott. Kívülről nem hallatszott zaj. Óvatosan kilesett, aztán a zsebkendővel letörölte ujjlenyomatait a kilincsről, kilépett a folyosóra, majd bezárta maga után az ajtót.

Innét egy másik kabinba indult. Ismét a főkulcsot használta, így jutott be – ezúttal Rosanna Wells kabinjába.

Nyílegyenesen a lány gardróbszekrényéhez ment, és kinyitotta. Feltúrta a teljes ruhakollekciót, és gondosan elrejtette a magával hozott pisztolyt egy mentőmellény belsejébe,

amely a felső polcon hevert.

Zajt hallott a folyosóról, mire fűgén kilépett a gardróból. Még éppen be tudta csukni a szekrényt – és Rosanna már benn is volt a kabinban.

Döbbenet meredt Danzigerre, és egy pillanatra megtorpant az ajtóban. Csak ezután lépett be, és húzta be maga után az ajtót.

– Mit csinálsz te itt?

Danziger mosolygott.

– És én még azt hittem, hogy örülsz majd, ha itt találsz!

– Attól függ. Talán... ha hoztál magaddal egy kis miegymást. – Mivel nem kapott választ, így folytatta: – Gondolom, a feleséged tudja, hogy itt vagy...

Odament a fűsűlködőasztalhoz, és leült, közben a tükörből szemmel tartotta a férfit. Danziger azonban most sem válaszolt, így hát Rosanna tovább beszélt:

– Szóval: nem? Talán telefonáljak neki, és idehívjam? Akkor együtt cseveghetnénk, hármásban.

– Kérlek. Tedd azt – szólalt meg végre a férfi. – Csak arra kérek, hogy ezúttal mutatkozz is be a telefonban. Tudnod kell ugyanis, hogy Sylviát a legutóbbi Las Vegas-i hétvégénk óta egy titokzatos telefonáló zaklatja.

Rosanna levette a nyakláncát, és így szólt:

– Mit nem mondasz?!

– Ez volt az a kis meglepetés, amelyet megígértél nekem? – kérdezte Hayden nyugodtan.

A lány mindössze egy vállrándítással válaszolt, mire Danziger odalépett hozzá, és a vállára tette a kezét. A hangjában keménység érzett, amikor így szólt:

– Szeretném, ha tudnád, aranyom, hogy velem törököt fogtál! Húsz évre volt szükségem, míg az elosztóhálózatomat kialakítottam, és megtaláltam a nekem való feleséget. Nem hagyom, hogy mindettől megfosszon egy dörzsölt pittsburghi nőcske.

– Ezt a dörzsölt nőcskét nem olyan könnyű ám lerázni... mindenesetre amire szükségem van, azt elveszem magamnak. Naa, ez fáj! Vedd el a kezéd, ne játszd nekem az erős fiút, Hayden! Tapasztaltabb szakértők is ruháztak már meg, elsőként az öregem... És én is megtanultam az adok-kapokot... de ez az értelmetlen locsogás sehová nem vezet. Hol a pénz?

– Nálam. Hiszen mondtam neked, hogy öröm lesz viszontlátnod engem. De ez az első és az utolsó alkalom, Rosanna!

– Hát persze. Ide a pénzzel!

– Csak lassan, szép gyermekem. A pénz biztonságban van, a hajó széfjében. Akkor kapod meg, amikor kikötünk Mazatlanban: mihelyt biztos lehetek benne, hogy tartottad a szádat, és senkinek sem szóltál egy szót sem.

– Bízhatok bennem, szerelmem – próbált meg hízelegni neki a lány.

– Hiszen ezzel hibáztam a legnagyobbat.

– Ugyan már, gondolkodj csak! Ha valaki tudna róla, nekem már nem volna adu a kezemben. Mi volna akkor a különleges bennem?

– És ez a zenész, ez a Harrington?

Rosanna felállt, és ráripakodott a férfira:

– Ne próbálj felültetni, Hayden! Komolyan beszélek! Ha nem rukkolsz elő a zsozsóval, kénytelen leszek a hajó hangosbeszélőjén át beszámolni a múlt év bizonyos szomorú epizódjairól... Vajon mit szólna ehhez ősz hitvesed?

Danziger őrzöngő dühvel csapott az arcába, ami annyira meglepte a lányt, hogy hátrált egy lépést. Aztán teli torokból nevetni kezdett.

– Leírhatatlanul ostoba látványt nyújtasz. Nézd csak meg magad! Rettegsz, hogy megtudja, mit gondolsz róla! Jaj, hát remegsz, mint egy kisfiú, akit rajtakaptak, hogy megdézsmálta a kekszesdobozt. Emlékszel, mit mondtam? Alaposan elintézhetnélek, de nem teszem. És most aztán kifelé! A férfi láthatóan megnyugodott. Halk léptekkel odament az ajtóhoz.

– Rajta, édesem, nézz csak ki, nehogy meglásson valaki... mit is szólna a mamikád!?

Danziger kilépett a kabinból.

– Még a partraszállás előtt szeretném látni a pénzt! – kiáltotta utána Rosanna.

Danzigernek odakint a folyosón már ismét nevetni lett volna kedve. “Ne félj, édesem – gondolta –, mindent megkapsz. Sokkal hamarabb, mint hinnéd.”

Alighogy távozott, Rosanna kibújt a ruhájából. Megállt a tükör előtt, és alaposan szemügyre vette hibátlan testét, majd odament a gardróbhoz, és elszörnyedve kellett tapasztalnia, hogy a ruháit valaki otrombán egymásra toltta, nem úgy függenek, ahogyan hagyta őket. Jól emlékezett, hogy igen gondosan akasztotta be őket, mert gyűlölte az egymásra préselt ruhákat. A művésznőnek a ruhája a második bőre – szerette mondogatni.

Ismét elnevette magát, mien egyszerre eszébe ötlött, hogy Hayden Danziger talán azért túrta fel a szekrényét, hogy valami rá nézve terhelőt találjon. "Micsoda tökféj! – gondolta. – És a tetejébe még gyerek is! Ugyanaz a nyámnyila alak, mint Lloyd Harrington..."

Újra felnevetett, majd gondolatban hozzátette: "... viszont gazdag. Pár nap, és szegényebb lesz egy húszezzrel... ha pedig nem, azt kívánja majd, hogy bárcsak soha ne ismerkedtünk volna meg egymással. Ha úgy látom, hogy nincs más választásom, mint felnyitni Sylvia Danziger szemét, és elmondani neki, mit csinált "üzleti útjain" az ő kicsikéje, megtudja majd, hol lakik az Úristen."

Végre megtalálta, amit keresett – a kétrészes ruhát, amelyben bárki férfiembert meg tudott szédíteni, aki csak az útjába került. Az efféle tengeri utazásokon mindig akadnak gazdag palik, akik prédára lesnek, az ám, egy lány semmiféle lehetőséget nem hagyhat ki. Kezdetől fogva ez volt Rosanna vezérlő eszméje.

Ő maga sohasem volt szemérmes özike... és soha nem is lesz az. Megkapja, amit akar, és aki az útjába áll, azt eltapossa. Ami pedig ezt a gyereket, ezt a Lloydot illeti... ez többé bizonyosan nem okoz bosszúságot neki. Szegény fiú. Kemény dolog volt, amikor kereken meg kellett mondania neki... de ezzel egyszer s mindenkorra megszabadult tőle. A Lloydal töltött hétvége amúgy is csak arra szolgált, hogy Haydent ingerelje. Lloyd Rosanna számára csak egy új, vonzó játékszer volt. Nem is a fiú kezdeményezett – ő fogta meg magának.

A lány nagyon is tudatában volt ennek, hiszen Hayden esetében is ez történt. A dolog azonban ezúttal, legalábbis eleinte, kölcsönösségen alapult. Végül is: Rosanna igazi nő volt, teljesen normális kívánságokkal és vágyakkal. Később azonban már csak a férfi fontoskodása maradt, semmi többel nem tudott szolgálni... eltekintve természetesen az anyagiaktól. De kezdetben...

Rosanna felsóhajtott. Kár, hogy ezek a dolgok mulékonyak...

Lloyd egy nagy nulla, ő pedig elhitette vele, mintha az ügy rém fontos lenne, pedig az egész csak játék volt. Színjáték – az egész csak színjáték. Bizony, Rosanna tudott színészkedni. Ha egyszer énekesnőként a csúcsra jutna, gondolta, a színházzal folytatná. Először egy Broadway-musicalben... aztán Hollywoodban. Filmek... nem kell már sokáig várnia.

A kártya megjövendölte... nagy sztár lesz, a neve nap mint nap felbukkan majd a sajtóban. Biztos volt a dolgában.

Hayden Danziger képletesen szólva a markát dörzsölte, amikor beszállt a liftbe. Épp csak hogy észrevette az elveszetten állodgáló férfit. A sarkon befordulva még idejében sikerült kikerülnie. "Ebbe mindenütt belébotlik az ember!" – gondolta Danziger.

– Ó, bocsánat! – szólalt meg Columbo felügyelő.

– Ugyan, semmiség!

Danziger továbbstietett volna, de a férfi folytatta:

– Bocsásson meg, uram, volna szíves esetleg segíteni nekem?

Bár terhesnek érezte a dolgot, Danziger arcára öltötte az üzleti műmosolyt, amelyet sok éve, az autóeladás során sajátított el, s amelyet a kereskedői számára tartott készenlétben..

– Igen?

– Voltaképpen roppant kellemetlen... a feleségem... hát szóval magam is alig hiszem. Még ki sem futottunk a tengerre, és ő szinte már éhen halt... számomra... szóval nekem nem olyan fontos az evés, neki azonban farkasétvágya van.

Danziger türelmesen megjegyezte:

– Igen, van aki megéhezik, ha hajóra száll... a friss levegő teszi... vagy talán egyszerűen csak a gyomor követeli a magáét. Miért nem ülnek asztalhoz?

– Hiszen ez az... az ebédnél az utolsó turnusba osztottak bennünket... és addig még egy teljes óra van... nem szeretnék odamenni és panaszkodni, de arra gondoltam, hogy talán van itt szobapincér vagy efféle. Esetleg rendelhetnék egy szendvicset vagy kávé?

Danziger magában hitetlenkedve rázta a fejét. Hogy került ez az ember meg az éhes felesége egy olyan hajóra, mint a SUN PRINCESS? Nyilván nem válogathatnak az utasok között, ha le tudják szurkolni a jegy árát.

– Menjen vissza a kabinjába – mondta aztán fennhangon és őszintén erőlködve, nehogy akár csak kissé is éles találjon lenni a hangja. – Menjen vissza a kabinjába, nyomja le a piros gombot a telefonon, és már jön is a steward.

– Teremtóm... nagyon köszönöm. Már magam is töprengtem, mire való az a piros gomb. Tudja, én még sohasem jártam efféle tengeri úton... a feleségem nyerte... egy sorsoláson az egyházközségünkben... hát igen, egy kétszemélyes utat, úgyhogy még a szabadságomat is át

kellett tétetnem mostanra... Danziger bólintott és továbbindult. Columbo csalódottan hallgatott el: észrevette, hogy mondanivalója nem érdekli a másikat.

Még valamit akart kérdezni tőle, szerencsére éppen arra járt egy fehér inget, fekete nyakkendőt és rövid fehér zubbonyt viselő férfi.

– Elnézését kérem – szólította meg Columbo, miközben Danziger pánikszerűen eltűnt a fordulóban –, ön a steward?

– Én az első tiszt vagyok, uram. Ha stewardra van szüksége, menjen a kabinjába, és csengessen neki... a piros gombbal a telefonon, uram... eltéveszteni sem lehet.

– Igen... tudom... a kabinomban. A gombról már tudtam, de hogy őszinte legyek, nem találom a kabinomat, a C 53-ast, de...

– Steuerbord, "Capri fedélzet".

– Steuerbord? – kérdezte kissé nyugtalanul Columbo.

– A jobb oldal, uram. Ha a hajóorr felé nézünk, a jobb oldal a Steuerbord. A bal meg a backbord.

– Jobbra? Jobb oldal? Igen, megértettem.

Columbo a hajóorr irányába fordult, és felnyújtotta a jobb kezét.

Az első tiszt jóváhagyólag bólintott, és így szólt:

– Nagyon helyes, uram. És most, ha megbocsát...

– Nagyon köszönöm. Most először vagyok efféle bárkán. Bocsássa meg a tévedésemet... hogy tudniillik stewardnak néztem.

– Nincsen oka mentegetőzni, uram.

A tiszt már elindult, de egy pillanatra még odafordult Columbóhoz:

– Ó igen, uram... nevezzük inkább hajónak... ne bárkának.

– Úgy is van! Ez egy hajó! – nézett fel Columbo, de a férfi már elment. Miközben lefelé haladt a lépcsőn, a felügyelő szivarra gyújtott.

Amikor Hayden Danzigernek végre sikerült leráznia Columbót, sietve a lakosztályába ment, ahol a hálószobájában fürdőnadrágot és fürdőköpenyt öltött. Bedugta a főkulcsot a fürdőnadrág kicsiny zsebébe, és rágombolta a zsebfedőt. Bezárta az aktatáskát, és egy apró borítékból két sárga papirosba csomagolt kapszulát vett elő, majd elővigyázatosan a fürdőköpeny zsebébe csúsztatta őket. Alighogy becsukta az aktatáskát, hallotta, hogy a felesége belép az előtérbe. A szentség! – káromkodott magában, amikor azonban megszólalt, a hangja egykedvű volt.

– Te vagy az, Syl?

– Még nem voltál kint úszni? Idebent nem fogsz leburnulni, szívem!

– Már megyek is. Mindenféle terhes apróság akadályozott.

– De hiszen mondtam, hogy ne hozz magaddal munkát!

– Amikor száz kereskedőm van a fedélzeten? Lehetetlen, drágám. Ezenkívül már kész is vagyok. Te hogy állsz?

– Gyorsan átöltözöm, és irány a fodrász, Tudom, mennyire árt a mexikói nap a hajamnak.

A férfi kényszeredetten nevetett, az asszony pedig megérezte megváltozott viselkedését.

– Mi van veled, Hayden?

– Semmi, miért kérded?

– Ideges vagy – állapította meg Sylvia nyugtalanul.

– Ne butáskodj, kedvesem! Csak fáradt vagyok. Óriási munka volt ám ellenőrizni az előkészületeket. Ráhagyhattam volna a dolgot a hajózási társaságra, de te tudod a legjobban, hogy én a legkisebb részlettel is törődöm. Ez az én védjegyem.

– De hát azért most neked is pihened kellene! Nem szeretném, ha teljesen kimerülve érkeznel haza...

– Ne félj, ebben a percben megkezdem az üdülést. Most következik a kikapcsolódás.

– Akkor legyen rá gondod, hogy letedd az üzleti mimikádat! Ha arra a sok kereskedőre odakint mind tudsz mosolyogni, engem is megajándékozhat egy mosollyal.

A férfi a kérésnek eleget téve gyengéden megcsókolta az asszony arcát.

– Aggódok miattad – mondta Sylvia.

– Ez jólesik, Syl, de ne aggódj túlságosan! Igazán remekül érzem magam. Csak fáradt vagyok az ezernyi apróságtól. Most azonban úszni és lazítani fogok.

– Jól van. Szaladj... majd találkozunk.

– Utána gyere ki... a fodrász után – mondta a férfi, és mosolyogni próbált.

– Rendben van, de ne próbálj meg becsalni a vízbe!

– Tudod, hogy az úszás jót tesz neked.
– Nekem igen... de nem a hajamnak – ellenkezett Sylvia. – Megelégszem azzal, ha a napon ülök, és nézelődöm.

– Hát akkor... majd találkozunk – mondta Danziger és kiment.

Most volt a fedélzeten a játék ideje, és az utasok ki is tettek magukért. Az összes elgondolható fedélzeti játék keltette zajzöreje hallható volt. A brit lobogó színeire festett hatalmas kémény alatt működő bár stewardjai koktélokkal, étvágygerjesztőkkel, szendvicsekkel futkároztak a fedélzeten: megkínálták a napimádókat, a kártyázókat és a kibiceket. Nagy volt a jövésmenés – ámbar a tempó méltóságteljesnek, sőt úgyszólván renyhének tűnt. Úgy látszott, senki semmitől nem hagyja zavartatni magát.

Hayden a hajó közepe táján lépett ki a fedélzetre. Óvatosan haladt a napon sülő testek között, az egyik embernek a vállára paskolt, a másikkal váltott pár szót. Számtalan italmeghívást hártott el, hellyel kínálták, de nem ült le. A medence közelében csatlakozott saját szűkebb körének tagjaihoz, akik egy alacsony asztal mellett ültek.

– Mit szólnál egy italhoz, Hayden? – kérdezte egy asszony. – Ez a Margarita kitűnő!

– Alapjában véve a kedvenc italom, Fran, csakhogy nagyon alattomos. Ezenkívül számomra még túl korai is. Mindenki jól szórakozik? Fel vagytok dobva, mi?

– Többé haza sem akarok menni – válaszolt a "Fran"-nak szólított nő...

Danziger elmosolyodott, kibújt a fürdőköpenyéből meg a szandáljából, aztán levetette magát egy üres nyugszékbe. Az ölében tartva a köntöst kivette a két kapszulát a zsebéből, és mialatt redőkbe rakta a lábán a ruhadarabot, a kezében tartotta őket. Körülnézett: meg akart győződni arról, hogy jövetele egyetlen potenciális látogatót vagy kérdezősködőt sem csalt oda. Ezután összetörte a kapszulákat, és mintha csak az orrát akarná megdörzsölni, az arcához emelte a kezét.

Mélyen beszívta a levegőt, aztán félretolta a fürdőköpenyt, és felállt. Odalépett a medence szélére. Egy fejessel a vízbe vetette magát, és majdnem érintette a feneket. Amikor ismét a felszínre bukkant, vadul hadonászni kezdett mindkét kezével, és kétségbeesetten kiáltozta:

– Segítség! Segítsetek!

A medence másik végén posztoló úszómester felpattant, és másodperceken belül a vízbe vetette magát. Néhány karcsapással elérte Danzigert. erősen átkarolta a testét, és szakszerűen kivontatta a medence szélére. Ott kiabálni kezdett:

– Gyorsan az orvost! – Aztán feltolta Danzigert a medence partjára.

Az egyik steward letette a tálcáját, és a báron keresztül elszaladt a betegszoba felé. A magatehetetlen test körül sokaság tolongott, az úszómester azonban, miközben felültette a levegőért kapkodó, cikázoló férfit, elhessegette őket. Amikor az orvos végre keresztülverekedte magát a kíváncsiak gyűrűjén, Danziger végérvényesen összeroskadt.

Hayden Danziger, még mindig a vizes fürdőnadrágjában, a vizsgálóasztalon feküdt. Melissa Podell vérnyomásmérőt szíjazott a karjára, a hajóorvos pedig, August Pierce egy sztetoszkóppal a szívét hallgatta, A háttérből Sylvia Danziger figyelte idegesen a műveletet. Látszott rajta: attól tan, hogy a nővér és az orvos esetleg nem értik a dolgukat.

Danziger nehezen lélegzett. Lehunyta szemmel feküdt, de eszméletén volt, és tudta, mi zajlik körülé. Melissa, miután felhelyezte a vérnyomásmérő hevederjét, a hozzá csatlakozó pumpával felfújta. Az orvos leolvasta Danziger vérnyomását, s közben halkán mormolt valamit maga elé.

Danziger kinyitotta a szemét, és megkérdezte:

– Mi a helyzet?

– Kérlek, ne beszélj, drágám – figyelmeztette Sylvia, és közelebb merckszkedett az asztalhoz.

Az orvos válasza a házaspár mindkét tagjának szólt:

– A vérnyomása egy kicsivel magasabb a kelleténél, és a szíve összevissza ver. Elképzelhető, habár ezt most nem tudom megállapítani, hogy ön, uram, egy szívrohamot élt túl.

– Szívrohamot?! – kiáltotta Sylvia.

Danziger fel akart ülni.

– Elment az esze, doktor?!

– Ne izgassa tel magái, uram! Melissa, készítsen elő egy ágyat Mr. Danziger számára. Csak elővigyázatossági intézkedés, Mr. Danziger. Bizonyára megérti...

Danzigeren jól látszott, hogy fél. Elhúzódott az orvos keze elől, aki segíteni akart neki.

– Egy hajórakomány barátom – és üzletfelem van a fedélzeten... – szakadt ki belőle... valamennyien az én meghívásomnak tettek eleget, azén. hogy szórakozzanak. Teljesen

lehetetlen, hogy én...

– Na de kérem, kérem, Mr. Danziger, a nyugtalankodásra semmi ok – mondta Pierce doktor a legmegnyugtatóbb és legorvosibb hangján. Engedelmeskedjék a doktor bácsinak! A vendégei bizonyára nem zavartatják majd magukat, és továbbra is remekül szórakoznak. Senkinek sem mondjuk meg, hogy komoly a dolog, ráadásul talán valóban nem is komoly. Azt közöljük majd, hogy a túlfeszített munkától kapta el egy kisebb rosszullét, ami nincs is túl távol az igazságtól. Egy napot itt tölt nálunk, aztán még holnap is pihen... ha csakugyan semmi komoly baja, nyugodtan visszamehet a vendégeihez, mintha mi sem történt volna. Most azonban őrizze meg a nyugalma! Mrs. Danziger, kérem, mondja meg a férjének...

– Bizony, a doktor úrnak igaza van – kezdett bele Sylvia.

Rémülten kapott levegő után, amikor férje kábultan visszacólt az asztalra, s bár az orvos igyekezett felfogni, közben beütötte a fejét.

– Melissa! – kiáltotta Pierce doktor, mire a nővér nyomban mellette termett. Együtt lesegítették Danzigert a vizsgálóasztalról, és átvitték a betegszobába. Sylvia megrettenve és tehetetlenül nézte.

Danziger alig tudott talpon maradni kettejük közt, az orvos és a nővér azonban óvatosan végül mégiscsak eljutottak vele az ágyig, amibe aztán súlyosan belezuhant.

– Úgy érzem magam, mintha egy ló tiport volna össze... Az orvos Melissához fordult:

– Legyen szíves, minden fél órában ellenőrizze Mr. Danziger pulzusát és vérnyomását, kérem.

– Igenis, doktor úr – bólintott készségesen Melissa.

– Hamarosan visszajövök, Mrs. Danziger. Azt hiszem, most nyugodtan itt hagyhatja a férjét, elsősorban pihenésre van szüksége, nálunk pedig jó kezekben van.

Az asszony közben összeszedte magát, és így szólt a férjéhez:

– Hayden, tedd, amit az orvos mond! Pihend ki magad, később majd lejövök...

– Jöjjön, Mrs. Danziger...

Pierce és Sylvia kimentek. Hayden Danziger Melissára nézett. A nővér mosolyogva kérdezte:

– Fel tud állni?

– Azt hiszem. Miért?

– Vegye le, kérem, a fürdőnadrágját! Tessék, itt a hálóinge.

A férfi magában megmosolyogta a nővér prudériáját, és belebújt a hálóingbe, aztán felállt, s csak ekkor húzta le a fürdő nadrágját. Mivel kissé gyengének érezte magát, visszaült az ágyra, azután kijelentette:

– Átöltöttem.

– Helyes. Most pedig feküdjön le, és pihenje ki magát!

– Rendben van. Ugyebár én vagyok az egyetlen betegük?

– Igen, vagyis minden figyelmünket önre összpontosítjuk. Tulajdonképpen nemigen van páciensünk, inkább csak a visszaúton... ha valamelyik utasunkon fogni talál Montezuma átka.

– Ez pompás! Most legalább tudom, minek örüljek.

– Pillanatnyilag annak, hogy pihenhet. Melissa rámosolygott Danzigerre.

– Ha szüksége van rám – mutatott a férfi ágya melletti gombra –, nyomja meg ezt a csengőt! Odaát ülök, a folyosó túlsó oldalán.

Danziger köszönetképpen bólintott, és követte tekintetével Melissát. Amikor biztos lehetett abban, hogy elment, felkelt, és lábujjhegyen odalopakodott nedves fürdőnadrágjához. Kigombolta a zsebet, és kivette belőle a maga készíttette kulcsot. Az ajkához emelte, és megcsókolta. Az arcán sugárzó mosoly jelent meg.

A publikum remekül szórakozott az esti műsoron. A műsorvezető egy széles mosolyú, fiatalos külsejű férfi bűvészmutatványokat adott elő a kicsiny színpadon. Produkciójának csúcspontján előhúzott egy pisztolyt a zsebéből, és elsütötte. A csőből virágcsokor szökkent elő: mindenki nevetett és tapsolt.

A bűvész-műsorvezető lejött a színpadról, s mialatt asszisztensnője kivitte a kellékeket, átnyújtotta a csokrot az első sorban ülő egyik hölgynek. A zenészek elfoglalták a helyüket, és halkán játszani kezdtek. A műsorvezető átvette a mikrofont a segédjétől, és bejelentette:

– És most, hölgyeim és uraim... következzenek az Artie Podell együttes és az elragadó énekesnő, Rosanna Wells! Hallgassák és táncoljanak! Kérem tehát becses figyelmüket: az Artie Podell együttes!

Ismét felcsattant a taps. Amikor a műsorvezető levonult a táncparkettről, többen felálltak,

és táncolni kezdtek. Rosanna elbűvölő volt kék ruhájában. Fogta a mikrofont, és énekelni kezdett, s ezenközben a hátát mutatta a szaxofonistának, Lloyd Harringtonnak.

Az ágyba száműzött Danziger hallotta a zene foszlányait, sőt, még Rosanna Wells hangját is világosan felismerte. Óvatosan felkelt. Elvett egy kendőt a polcról, és a betegszobából nyíló vizsgálószobába lopakodott.

A folyosó túlsó oldalán lévő orvosi szobában Melissa Podell egy könyvet olvasott, s amikor a férfi a háta mögött belépett a vizsgálóhelyiségbe, meg sem mozdult. Az órájára pillantott, aztán ismét elmélyedett a könyvében. Danziger odaosont egy üveges faliszekrényhez, és kezén a kendővel kinyitotta. Elővett belőle egy pár orvosi gumikesztyűt, aztán visszament a betegszobába.

Melissa felegyenesedett a székében, ismét vetett egy pillantást az órára, és látta, hogy már csaknem tizenegy óra van. Olvasójelet tett a könyvébe, és átment a folyosó túlsó oldalára, a betegszobába. Danziger már újra az ágyban volt, és mosolyogva fogadta.

– Jobban érzi magát, Mr. Danziger? – kérdezte tétován a nővér.

– Igen, valamelyest. Egy ilyen roham szépecskén ráijeszt az emberre. Először volt részem ilyesmiben. Azt hiszem, most fel kell, hogy tegyek magamnak bizonyos kérdéseket. Vajon túléltem? – mondta halvány mosollyal.

Melissa megfogta a férfi csuklóját, majd karórája másodpercmutatóját figyelve ellenőrizte a pulzusát. Ezután felcsatolta a vérnyomásmérőt Danziger karjára, és nyomkodni kezdte a pumpát. Amikor a tű felszökött a skála közepére, a mért értéket felírta az ágy végénél lévő kórlapra.

– Az értékei teljesen normálisak, voltaképpen figyelemreméltóan gyors a gyógyulás, ön valószínűleg makkegészséges.

– Mértékletes életet élek – felelte tréfás hangon Danziger, mire a nővér felvonta a szemöldökét.

– Annak ellenére – folytatta a férfi –, hogy keményen dolgozom, vigyázok a formámra. Mindent megteszek, amit kell, persze mértékkel. De őszintén szólva úgy érzem, még nem vagyok egészen jól.

– Ez is teljesen normális – nyugtatta meg Melissa mosolyogva.

– Talán majd holnap...

– Igen, biztosan. De a zavartalan éjszakai nyugalom nélkülözhetetlen. Fél tizenkettőkor visszajövök, és azután már békén hagyjuk. Most aludjék!

– Köszönöm, nővér – mondta Hayden Danziger –, engedelmeskedem az utasításainak. Bár a zene csábító, nem kelek fel, és nem megyek el táncolni.

– Ó... zavarja a zene? – kérdezte meg nyomban a nővér.

– Szó sincs róla, éppen ellenkezőleg. Nagyon megnyugtató.

– Jól van. Akkor hát, jó éjszakát! – Jó éjszakát!

Miután Melissa kiment, Danziger várt, amíg letelepedett odaát az orvosi szobában, majd csendben felkelt. A párnája alá nyúlt, elővette a gumikesztyűt, és gyakorlott mozdulatokkal felhúzta. Ezután a takaró alá dugta a párnáját: a felületes szemlélőnek úgy tűnhetett, mintha aludna ott valaki. Leoltotta az olvasólámpát, és lábujjhegyen kióvakodott a folyosóra. Melissa neki háttal, a székén ült. Danziger kisurrant az ajtón, és halkán behúzta maga után.

Kint a folyosón a fókulccsal kinyitott egy ajtót, amely a "Raktár" feliratot viselte. Odabent talált magának egy fehér uniformist, amelyet azután felvett a hálóingére.

A frissen mosott-vasalt stewardegyruha nagyjából illett rá. Most már csak egy sapka kell, gondolta. Kotorászott egy darabig a szekrényben, aztán megtalálta, amit keresett. Bár nem épp az ő fejére készült, kellőképpen beármékolta az arcát. Igaz, elképzelni sem igen tudta, hogy valaki egyáltalán figyelmet szenteljen egy stewardnak. És mégis, gondolta, ha esetleg az egyik kereskedő... Igyekezett elővigyázatos lenni.

Elmosolyodott, amikor a lépcsőházból felhallatszott hozzá Rosanna hangja. Kisurrant a kamrából. Kint a folyosó néptelen volt.

“És mindez miattad, aranyom... – gondolta. – A hangod akár a csalogányé, lenyűgözöd a hallgatóságodat. Én szívből tanácsoltam neked, hogy ne húzz ujjat nagyfiúkkal... kár, hogy ilyen becsvágyó vagy, szerelmem. A becsvágy elhomályosítja az eszedet, és most fizetned kell érte. Teljes szívemből kívántam, hogy bárcsak lenne más megoldás! De hát te nem hallgatsz a józan észérvekre...”

Olyannyira belefeledkezett ebbe a belső monológba, hogy csaknem összeütközött egy arra suhanó dámával, aki viszont, hál istennek, nem valamelyik üzleti partnerének a felesége volt.

Afelől tudakozódott, hol találja a női vécét, Danziger azonban nem tudta, ezért egyszerűen arrafelé mutatott, amerről a nő jött. Az hálálkodva megköszönte a felvilágosítást, és távozott a

megadott irányba, Danziger pedig sietve elindult lefelé a lépcsőn.

Sylvia Danziger már-már elhatározta magát, hogy lemond a kabaré gyönyöreiről, végül azonban egy ismerős rábeszélte, hogy szórakozzék már egy kicsit – végül is a férje jó kezekben van, és a veszélyen is túljutott már. Nincs értelme, hogy a remetét játssza, ezzel csak találgatásoknak adna tápot.

Sylvia valójában akarta, hogy rábeszéljék: mozduljon ki. Bármennyire aggódott is a férjéért, nemigen vonzotta a kilátás, hogy egyedül olvasással – vagyis inkább mindenféle magazinok felületes átlapozásával töltse az estjét. Mindenesetre megkérdezte dr. Pierce-et is, aki ugyancsak rábeszélte.

– Mrs. Danziger, semmiféle veszély nincsen. Legföljebb egy enyhe roham érte a férjét, és most pihen. Mrs. Podell rendkívül tapasztalt, én pedig telefonon bármikor elérhető vagyok. Ha szükségünk van önre, a teremben is éppoly egyszerűen utolérjük, mint a lakosztályában. Feltétlenül menjen csak el, és mulasson jól! Mr. Danzigeren azzal semmit sem segít, ha egymagában gubbaszt és borong.

Ezzel a dolog el is volt intézve. Az asszony roppant gondosan felöltözött, és benézett a kerekedők koktélpártijára, majd velük együtt megvacsorázott, és részt vett az előadáson is. Még egy táncot is engedélyezett magának, mert szívesen táncolt, és szerette a társaságot, a zene pedig egészen a gusztusa szerint való volt. Mindez hozzátartozik egy ilyen tengeri üdülés örömeihez – mondta magának.

Még az énekesnő is tetszett neki, pedig a szép nők általában idegesítették – még ha tőle messze, egy színpadon jelentek is meg. Gondolatai egyszer-kétszer a férjéhez szálltak, de a bor, a jó ételek és a zene együtt elejét vették, hogy túlságosan aggódjék.

Egy darabig még azokról a telefonhívásokról is sikerült megfeledkeznie, amelyek az utóbbi hetekben olyannyira felzaklatták.

Igen, hívták néhányszor, de csak az utolsó találta igazán szíven, az azt megelőzőek legfeljebb kellemetlenkedésszámba mentek. Az első két telefon rövid volt és velős. "Mit csinált a férje Las Vegasban?" – kérdezte a hívó, s már le is tette. Sylvia nem is vett tudomást a hívásokról, habár a vonal túlvégén egy női hang beszélt. Több nő is irigyelte, amiért Hayden a férje, több úgynevezett jó barátnője fejből kipattanhatott a csúf tréfa. Harmadszor is egy nő hívta – Sylvia szerint ugyanaz a hang, de a hívások közt oly sok idő telt el, hogy az asszony nem volt biztos a dolgában. "Kérdezze meg tőle, milyen zenét hallgat legszívesebben... amikor távol van hazuról!" – tanácsolta az ismeretlen, majd jól hallható erővel lecsapta a kagylót.

Sylvia feltételezte, hogy a telefonáló Haydennek valami nő ügyére célozgat, és nem arra, hogy szerencsejátékot játszik, iszik, vagy mint üzletember tévedt görbe utakra. A hívások mégis annyira kétértelműek voltak, hogy az asszony semmiben sem lehetett biztos. Haydennek először nem is említette őket, amikor azonban az utolsó hívás befutott, éppen odahaza volt, úgyhogy az asszony kénytelen volt neki beszámolni róla – és a korábbi telefonokról is.

– Atyaisten... – mondta a férfi. – Valami eszelős!

– Nem is tudom, Hayden, kissé megijesztett.

– Értésítenünk kell a rendőrséget. Igaz, ők sem tehetnek sokat... vagy a telefontársaságot, hogy figyeljék a vonalunkat... de ennyit aligha ér a dolog... az egész csak egy rossz tréfa.

– Igen, talán nincs is mögötte semmi... vagy mégis? – kérdezte habozva Sylvia.

– Syl, édesem... ilyesmi meg se forduljon a fejedben! Hogy is lehetne? Nem gondolod, hogy akkor a telefonáló nem ilyen homályosan fejezte volna ki magát? Miért a rejtélyes megjegyzések a zenéről? Mit akar ez jelenteni? Van zene a szállodában, a hallban, a vacsoránál, sőt, még a játékteremben is, de ki figyel oda? Rád akartak ijeszteni, ennyi az egész! Talán csakugyan be kellene vonnunk a dologba a rendőrséget, hogy megnyugodj. Időnként én is kapok ilyen hívásokat...

– Tényleg?

– No persze nem ilyeneket, de hát időnként előfordul, hogy valaki vesz egy kocsit, netán használtat, amelyről utóbb kiderül, hogy tragacs, a felelősséget azonban ránk akarja hárítani. Aztán felhív, és ostobaságokat locsog... az ilyesmiről egyszerűen nem veszünk tudomást. Ez az eset természetesen egészen más, hiszen... személyesebb. Ide hallgass, a jövő héten elhajózunk, várjunk a dologgal addig, amíg visszajövünk! Ha az indulásig vagy a visszaérkezésünk után is kapunk hívásokat, a rendőrséghez fordulunk. Sokkal valószínűbb, hogy ez a nő abbahagyja...

– Igen – felelte az asszony. – Szerintem is ez a legjobb. Ó, Hayden, te olyan okos vagy, olyan gyakorlatias... én meg olyan butának érzem magam.

– Ne félj, drágám, ígérem neked, hogy minden rendbejön.

És így is volt – egészen az indulás előtti napig, amikor a nő ismét jelentkezett. Bár a hangját valamelyest elváltoztatta, Sylvia Danziger, aki már félt odamenni a telefonhoz, azonnal

felismerte.

– Mit.. mit akar? – kérdezte, miután a nő a következőket mondta neki: – Jó napot, Mrs. Danziger... emlékszik még rám?

– Mint barátja telefonálok önnek, ennyi az egész. Megkérdezte a férjét?

– Miért nem hagy már békén? – kiáltotta Sylvia a kagylóba.

– Jaj, Mrs. Danziger, nekünk nőknek össze kell tartanunk. Tulajdonképpen... nos igen, többé nem leszek a terhére... ha... kérdezze csak meg a férjét, fogom-e még zaklatni. Csak annyit mondjon neki, hogy telefonáltam, és tudni szerettem volna, hogy kell-e zavarnom magát a továbbiakban is. Ez minden. Meg tudta jegyezni?

– Nem tudom, miről beszél!

Amikor Haydennek beszámolt a dologról, a férfi gyakorlatilag ugyanazzal a válasszal állott elő:

– Nem tudom, miről beszél. Nyilvánvaló, hogy nincsen eszénél.

Persze, igaza volt. A nő, aki telefonált, bizonyára nem volt teljesen normális – ettől azonban az egész ügy roppant nyugtalanítónak tűnt. Sylvia emlékeztette férjét az ígéretére, miszerint értesíteni fogja a rendőrséget.

– Nem felejtettem el, Syl... Majd ha visszajöttünk. Várjunk és ne hagyjuk, hogy elrontsa az utunkat! Ha ismét telefonál, latba vetem a legmagasabb összeköttetéseimet, kapcsolatba lépek az államügyésszel... Legszívesebben a ranglétra tetején kezdem az ilyesmit, így legalább gyorsan történik valami. Addig pedig nyugodtan megfeledekezhetsz a dologról. Biztos lehetsz abban, hogy erről a valakiről, lett légyen bárki is, az úton nem hallasz majd. Ha mégis, nem lesz nehéz megállapítanunk, hogy ki lehet az az ismeretségi körünkben. A nő azonban, aki hívogatott, nem lehet annyira ostoba, hogy egy hajó fedélzetén lépjen kapcsolatba veled... ezzel elárulná magát. Nem... ne is gondold rá, drágám! Gyere szépen ide hozzám...

– Ó, Hayden... – borult a nyakába Sylvia.

Eddig a pillanatig követte is a tanácsát, és megfeledekezett az ügyről. Valóban pihent és szórakozott. Igen, gondolta, nyilván ezek a hívások is hozzájárultak... azaz dehogyis! Hayden nem is törődött tovább velük. Az asszony elhessegette magától a gondolatot, hogy férje rohamának valami köze lehetett a hívásokhoz. Mindössze azon csodálkozott, hogy miért éppen egy vidám este forgatagában jutottak ismét eszébe. Soha rá nem jött volna, hogy a zene és a vonzó, fiatal nő éneke idézte fel az emléküket, miközben ő, Sylvia Danziger táncolt. S miközben a férje lopva leosont a lépcsőn a C-fedélzetre.

Az "International Lounge"-ban – ez volt a neve a hajó nagytermének – Columbo felügyelő a zene ütemére zavartan állt egyik lábáról a másikra. A parkett széléről figyelte a táncolókat.

Preston Watkins, a számvevőtiszt megállt mellette, és mosolyogva tudakolta:

– Remélem, megtalálta a feleségét?

Columbo bólintott.

– Igen, köszönöm. – A táncparkett felé intett: – Remekül mulat... ott, valahol a kavarodás közepén...

– És ön, felügyelő úr? Önnek nem viszket a talpa? – kérdezte Watkins, majd Columbo értetlen arckifejezését látva hozzátette: – Ön nem táncol?

– Ó, legfeljebb tarantella!... és azt sem igen... legfeljebb esküvőkön... Őszintén szólva – tette hozzá halkabban, bár Watkinson kívül más nem hallhatta – elkapott kissé a tengeribetegség. De már tűrhetően vagyok.

– Miért nem megy le a gyengélkedőre? A nővér egy csapásra rendbe hozza. Az ilyesmi nem ritka dolog, nagyon gyakran megtörténik... az első tengeri úton... ahogyan ön is mondta. De ez nem ok a nyugtalanságra, ugyebár?

– Nem, dehogy, valahogy csak túl leszek rajta. Azt hiszem, most elteszem magam holnapra. A feleségem remek hangulatban van... én pedig örülök, ha kipihenhetem magam.

– Na de a húzásig okvetlenül maradnia kell, felügyelő úr – mondta komoly arccal a számvevőtiszt.

– Húzás? Ja, úgy érti, a sorsolás?

– Igen. Egész nap hirdették a lottót. Mihelyt a zene abbamarad, kezdődik is... Ez az út egyik csúcspontja. Mindenkinek van esélye a nyeresésre...

– Én sohasem nyerek semmit – vetette közbe Columbo. – Sem a játékautomatáknál, sem a lóversenyen. Gondolhatja, hogy az én szakmámban az ember kap egy csomó tippet... a bukmékerek újra és újra próbálkoznak. Jó pontokat akarnak szerezni a rendőrségen, felhívják valakit, aki aztán továbbadja a tippet. Egyszer fogadtam egy ilyen gebére, és a nyavalyás utolsóként ért a célba. A szegény bukméker meg azóta nem mer mutatkozni Los Angelesben. Nem... a feleségem a mázlista a családban. Elmegy valamilyen farsangi rendezvényre, beszáll

valami csekély téttel, és nyer egy tortát. Megint fogad, akkor meg egy játékot nyer. Végül már mindenütt görbe szemmel néznek rá, ahol csak megjelenik. Még ezt az utazást is úgy nyerte. Egy sorsoláson a plébániánkon. Na nem... inkább lefekszem. Ha van valami nyernivaló, azt a feleségem majd megnyeri. Na... hát akkor jó éjszakát!

– Jó éjszakát, Columbo felügyelő!

Columbo kissé imbolyogva elment a kabinjába.

A közelben Hayden Danziger már-már elérte célját.

Röviddel Columbo távozása után Rosanna befejezte utolsó dalát, egy balladát, és megköszönte a lelkes tapsot. Az őt kísérő zenészek letették hangszereiket, és kimentek. Lloyd Harrington követte a tekintetével Rosannát, amint levonult a színpadról, és elhagyta a termet. Felállt, és utána indult. Artie Podell közben a mikrofonhoz lépett.

– Hölgyeim és uraim, maradjanak a helyükön – kérte. – A táncmulatság hajnalig folytatódik... egy húszperces szünet után. hogy lélegzethez jussanak kissé. Most pedig átadom a mikrofont Gibbon kapitánynak, akinek van némi mondanivalója és néhány díja az önök számára, – Szavait élénk taps fogadta.

A kapitány elvette Artie-től a mikrofont, beállította, majd megkérdezte:

– Valamennyien jól szórakoznak?

A közönség még lelkesebben és hangosabban tapsolt. A kapitány egy mozdulattal csendet kért, és így szólt:

– Tudniuk kell, hogy a világtengereken jelenleg nem található biztonságosabb hajó, mint a SUN PRINCESS, amelyen önök éppen tartózkodnak. Azon egyszerű oknál fogva, hogy a kapitányuk nem tud úszni...

A hallgatóság hangosan nevetett és tapsolt. Rosanna Wells ezalatt beszállt a liftbe, és elindult felfelé, a "Capri fedélzet"-re. Lloyd már nem érte el: az orra előtt csukódott be az ajtó. Odaszaladt a lépcsőhöz, és kettésével szedve a fokokat futni kezdett felfelé. Nem érte volna utol a lányt, a lift azonban megállt az "Ascot fedélzet"-en, újabb utasok szálltak be: most ért véget a film a hajó mozijában. Rosannát a fülke hátuljához szorították, s amikor megérkeztek a "Capri fedélzet"-re, utolsóként szállt ki.

Lloyd ekkor ért a lépcső aljába, és látta, ahogyan Rosanna a kabinja irányába siet. Utánakiáltott, és amikor a lift utasai közül az utolsó is befordult egy másik folyosóra, beérte a lányt.

– Rosanna...

– Át kell öltöznöm, Lloyd – hangzott a sietős válasz.

– Tudom... nekem is... de nem hagyhatom a dolgot ennyiben, Rosanna. Kénytelen vagyok...

– Lloyd, egyszer és mindenkorra: hagyj békén!

A lány megfordult, és bement a kajütjébe. Lloyd tétozva, mintha utána akart volna menni, de aztán halkán káromkodva sarkon fordult, és inkább a saját szállása felé indult. Rosanna nem is sejtette, hogy megmenthette volna az életét, ha ahelyett, hogy olyan gorbán elküldi, szóba ereszkedik Lloydal.

Becsukta maga mögött az ajtót, és lehúzta a ruhája cipzárját.

Hayden Danziger hallotta, hogy odakint a folyosón Rosanna beszélget valakivel. A gardrós szekrényben kuporgott, a gumikesztyű a kezén volt. Elővette a pisztolyt a mentőmellényből, ahová előrelátóan elrejtette. Amikor hallotta, hogy megfordul a kulcs a zárban, behúzta a szekrényajtót, és megbújta a legtávolabbi sarokban. Mozdulatlanul állt, levegőt is alig mert venni. Olyan csendben volt, hogy hallotta, ahogyan Rosanna lehúzza a cipzárát, s közben egy dallamot dúdol. Danziger ráismert: a fellépése befejező száma volt.

Még akkor is dúdolt, amikor kinyitotta a szekrényajtót. Benyúlt, és az estélyi ruháját kereste, amelyet előre odakészített, hogy gyorsan magára ölthesse. Anélkül, hogy alaposabban benézett volna a szekrénybe, ismét becsukta az ajtót.

A polcon, a mentőmellény mellett egy tartalék párna hevert. Danziger a pisztoly csöve elé szorította, s közben lassan kinyitotta a szekrényajtót. Rosanna a fésülködőasztal előtt állt, és félig felöltözve elégedetten nézegette a testét. Észrevette, hogy nyílik az ajtó. Azt hitte, rosszul zárta be, és a hajó imbolygása nyomán ismét kinyílt. A következő pillanatban azonban Danzigerre gondolt, akit már egyszer rajtakapott a kabinjában, s aki alaposan megijesztette.

Abban a pillanatban fordult hátra, amikor a férfi kilépett a szekrényből. Rosanna meg sem

szólalhatott – annak, hogy életveszélyben van, nem is ébredt tudatára –, Danziger a párnán keresztül elsütötte a pisztolyt. A párna tompította ugyan a dörrenést, a golyót azonban nem akadályozta a célbajutásban.

A levegőben néhány toll örvénylett, majd a földre ereszkedett – Rosanna pedig hangtalanul rárogyott a fésülködőasztalkára.

Danziger meggyőződött róla, hogy halott, majd felvett egy kéztörölőt a fésülködőasztalkáról, és módszeresen mindent letörölt – arra az esetre, ha a kabinban jártában ujjlenyomatokat hagyott volna. Mielőtt elindult, még egyszer megállt, és megnézte a lányt. A fésülködőasztalon egy rúzsot pillantott meg, s nagyszerű ötlete támadt. Odalépett a halotthoz, kezébe adta a rúzsot, és egy ügyetlen L betűt írt vele a tükörrre, majd elejtette a lány kezét. Lepöckölt néhány fehér pihét az egyenruhájáról, aztán kilesett a folyosóra, és elosont.

Lehajtott fejvel ment, jóllehet, egyetlen lélekkel sem találkozott, A liftől és a lépcsőtől ellenkező irányban indult.

Megállt egy "Ruháskamra" feliratú ajtó előtt. Ismét akcióba lépett a saját készítésű főkulcs. Kinyitotta a kamra ajtaját, és a pisztolyt, amely eddig a nadrágja derekában volt, egy köteg szennyes ruhába dugta. Vetett egy gyors pillantást az órára, aztán kisietett a kamrából a személyzeti lépcsőhöz. Olyan volt, akár egy valódi steward – azt leszámítva, hogy a kezén gumikesztyűt viselt. Nem tudott úrrá lenni remegésén, és érezte, hogy az egyenruha alatt alaposan megizzadt. Összeszedte azonban a bátorságát, azzal biztatván magát, hogy amit akart, azt keresztülvitte, s már csak egy tennivaló van hátra. Azután pedig végérvényesen biztonságban tudhatja magát, és nem lesz ember, akinek megfordulna a lejjében, hogy meggyanúsítsa.

Ekkor hangokat hallott a lépcső aljából. Rémulten nézett körül. Bizonyára a személyzet tagjai voltak. El akarta kerülni, hogy meglássák, és esetleg megtudakolják, ki is voltaképpen. Egy tálalókocsiról, amely a lépcsőfordulóban állt, felvett egy tálcát, az arca magasságába emelte, és tovább haladt felfelé a lépcsőn. Egy steward jött szembe vele, és üdvözölte, amit érthetetlen motyogással viszonzott. Amikor felért, letette a tálcát, és átfutott arra a fedélzetre, ahol az orvosi és a betegszoba volt,

Lloyd Harrington befejezte az átöltözést, immár nem fekete szmokingot, hanem fehér öltönyt viselt. Gyors pillantást vetett az órájára, aztán amikor elhaladt Rosanna kabinja előtt, féltékenyen végigmérte az ajtót. Töprengett, vajon bemenjen-e, hogy kérjen még egy lehetőséget a lánytól, az idő azonban szorította. A szünetnek már csaknem vége volt, és se Artie Podell, se Gibbon kapitány nem nézték jó szemmel, ha a szórakozásra szomjúhozó vendégek zene nélkül maradtak.

Megállás nélkül elhaladt az ajtó előtt, és csatlakozón az utasoknak egy csoportjához, akik a "Capri fedélzet"-en a liftet várták.

Ugyanakkor, amikor Lloyd a társaságukban türelmetlenül várakozott, Danzigernek az idővel folytatott versenyfutása a végéhez közeledett. A pódiumon Artie Podell is az órájára nézett. Még néhány perc, és ismét játszaniuk kell. A díjkiosztás megtörténi, és a vidám vendégsereg hamarosan türelmetlen lesz. Hol lehet az énekesnő és a szaxofonos? Artie nyugtalanodni kezdett. Aztán eszébe jutott, hogy Lloyd talán még mindig harcol Rosanna kegyeiért, és épp most szenved el egy újabb megalázó visszautasítást.

Türelmetlenül dobolt a lábával.

Közben Danziger kifulladásra felért a betegszoba szintjére. A főkulccsal kinyitotta a ruháskamrát, amelyben a stewardegyenruhákat tarották, és besurrant.

A "Capri fedélzet"-re közben megérkezett a lift, és Lloyd Harringtonnak még éppen sikerült a pódiumhoz érnie, mielőtt az Artie órája szerinti húsz perc letelt volna.

– Hol marad Rosanna? – kérdezte türelmetlenül Artie.

– Honnét tudjam? – suttogta Lloyd. – Átöltözik, kicsinosítja magát, forgolódik a tükör előtt... sőt talán... ej, hát kit érdekel?

– Na jó, kezdjük a 221-essel! – mondta Artie, s közben arra gondolt, hogy Lloydnak arra a merőben elméleti kérdésére, hogy "ej, hát kit érdekel?", a válasz így hangzik: "Téged, kedves Lloyd, egészen bizonyosan. Ami pedig téged illet, Rosanna, van némi mondanivalóm a számodra! – folytatta néma monológját. – Egyre nehezebb bánni veled, csak hogy nem vagy pótolhatatlan!"

Intett, hogy kezdhetik, és ugyanabban a pillanatban, amikor Hayden Danziger elhagyta rejtekhelyét, megszólalt a zene. Ismét csak hálóing volt rajta. Fürgén és még mindig lihegve besurrant a betegszobába. Akkor bújt az ágyába, amikor Melissa Podell az órájára nézett.

Igen, fél tizenkettő volt, eljött az ideje, hogy törődjék a betegével.

Miközben Danziger beugrott az ágyba, lerántotta, és a párnája alá dugta a gumikesztyűt. Ekkor lépett be Melissa, úgyhogy a férfi már nem mímelhetett alvást. Kissé hajszott tekintettel nézett fel a nővérré.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Melissa aggodalmasan.

– Éppen elbóbiskoltam.

– Ó, bocsásson meg! Többször már nem keltem fel. Még egy ellenőrzés... a biztonság kedvéért. Adja ide, kérem, a karját!

Danzigernak nem kis erőfeszítésébe került, hogy leplezze légszomját. Kényszeredetten mosolygott, mialatt a nővér a karjára erősítette a vérnyomásmérőt. Nagyon elégedett volt önmagával. Sikerült megcsinálnia – tökéletesen méghozzá. Alapos munkát végzett, az ám. Egész életében roppant körültekintő ember volt, egész karrierjét erre az erényére alapozta. Most már nem kellett, hogy nyugtalankodjék, ismét ő került nyeregbe, kikezdehetetlen volt. A jövőben pedig jobban odafigyel majd a diszkrécióra, megtanulta a leckét. Többé nem lesznek Rosannaféle lányok. Másfélék talán... de nem olyanok, akik fenyegetést jelenthetnének. Sikerrel járt, de kevésen múlt, hogy a dolog az ő javára dőlt el. Túlságosan kevésen, semhogy még egyszer eddig hagyja fájulni az ügyeket.

Igen, lesznek még más nők – kell, hogy legyenek. De soha többé nem fordul elő, hogy úgy bekapja a horgot, mint Rosannával. Az embernek muszáj tanulnia a hibáiból, szokta prédikálni az alkalmazottainak – és ezt a jó tanácsot maga is meg akarta fogadni. Nézte Melissát, amint leolvassa a vérnyomását. Egészen csinos lány, mondta magában... talán érdemes volna megjegyezni a nevét, későbbi felhasználás céljából. Na ja, talán elővigyázatosabbnak kellene lennie. Ha egyszer elhagyja a SUN PRINCESS fedélzetét, többé nem teszi a lábát a hajóra. Ezt az egészséget maga mögött hagyja. Van az a régi fordulat a bűnösről, aki visszatér tettének helyszínére – no, övele ez sohasem történnék meg. Jobb, ha az ember nem áll le a személyzettel. Nem, lesznek majd mások – ideje végül is volt –, csakhogy nem ennek az útnak a során. Most egész figyelmét saját elragadó feleségének szenteli majd... elfeledtetni vele a telefonokat... elaltatja a bizalmatlanságát. "Nyugi, nyugi, Hayden! Majd otthon... Semmi értelme kihívni magad ellen a sorsot."

Behunyta a szemét, és hallgatta a zenét. Közben megállapította, hogy a hangszeres zenét minden éneknél jobban kedveli.

Igen, a zenészek játszottak, de az együttes vezetője nélkül. Ennek azonban nem volt jelentősége: a szokásos repertoárjukat adták elő, és olyan kiválóan tudták a taktust, hogy Artie-nak legfeljebb a fejével kellett odabiccentenie. Mostanában néha már a helyét is elhagyta.

Ekkor épp Rosanna Wells kabinjának ajtaján kopogtatott.

– Rosanna!

Magában kimondhatatlan jelzőkkel illetve, közben újra és újra kiáltotta:

– Rosanna!

Erőszakos kopogására semmiféle válasz nem jött. Homlokát ráncolva próbálta elfordítani a kilincset. Az ajtó zárva volt.

Ette a méreg, szerette volna alaposan megmosni a fejét ennek a nőszemélynek. Az, hogy felfogadták őket a hajóra, remek dolog volt, és a szentségít, zenészek számára nem terem minden bokorban jó meló! Jól fizetett munka, ráadásul kétheti napozás – ez azért nem akármilyen. A kapitány kedvelte őket, mindenekelőtt pedig őt, Artie-t, de csak addig számíthattak újabb felkérésre, amíg Gibbon elégedett volt. Az ügynökség ismét kiközvetíti majd őket, hacsak nem lesz rájuk panasz. A helyzet tulajdonképpen eszményi. A felesége ápolónőként dolgozik, ő pedig a zenekart vezeti. Együtt lehetnek, nyaralnak, és a tetejében még egy csomó pénzt is keresnek, amit befizethetnek a bankszámlájukra.

Ő pedig nem hagyhatja, hogy mindezt elrontsa egy önjelölt sztárocska. New Yorkban minél előbb keres majd valakit a helyébe. És ezt most mindjárt meg is mondja Rosannának... ha végre elő tudja keríteni!

Már vissza akart indulni a terembe, mert kénytelen volt arra gondolni, hogy útközben elkerülték egymást, jött azonban egy kabin steward, akit Artie név szerint ismert.

– Jó estét, Mr. Podell! Mi újság?

– Nem tudom, Hány. Rosanna a szünet után nem jelent meg. Azt gondoltam, késik, de hiába kopogok az ajtaján. Talán nem érzi jól magát... nem is tudom, mit csináljak.

– Ha akarja, kinyitom magának az ajtót, megnézheti.

– Ha volna szíves... Nem akarnék véteni az előírások elten, vagy efféle...

– Szó sincs róla, nem vétünk semmi ellen. Ha egy utas nem felel a kopogásra, és nincs

kiakasztva az ajtóra a "Kérem, ne zavarjanak!" tábla, bemehetünk. Meg is kell, hogy tegyük, megágyazni, a hamutartókat kiüríteni, a piszkos poharakat elvinni... meg takarítani.

A férfi idősebb volt Artie-nál, udvariassága és előzékenysége tetszett a zenekarvezetőnek.

– Maga tehát amolyan "magas rangú szobalány", nemde?

– Körülbelül. Természetesen ez jobb munka. Több borralaló, sok napsütés és friss levegő.

Ezerszer külön, mint egy szálloda a koszos városban.

– Én is így gondolom. Itt ezerszer jobb játszani, mint egy füstös bárban. Van kulcsa?

– Igen, ez az, látja? Előtte azonban még szeretnék én is bekopogni.

Amikor a kabinból ismét nem érkezett válasz, a steward kinyitotta az ajtót. Bekiáltott a sötét kabinba, aztán belépett.

– Miss Wells? A steward vagyok... minden rendben? Amikor lámpát gyújtott, mindketten azonnal látták, hogy Rosannánál semmi sincsen rendben. Első pillantásra látszott, hogy Rosanna Wells halott – jöllehet, ezen a téren egyiküknek sem voltak tapasztalatai.

Preston Watkins dühös volt, amiért kiráncigálták az ágyából. Hosszú és megerőltető nap állott mögötte, mint minden út elején. Most pedig tudta, hogy hosszú éjszakának nézhet elébe. Éppen hangosan verte az egyik kajüt ajtaját. Nem kapott választ. Még erőszakosabban, még hangosabban dörömbölt. Végül egy álmos ember dugta ki a fejét a résnyire nyitott ajtón.

– Igen?

– Columbo felügyelő? A kapitány azonnal beszélni szeretne önnel, uram. Rendkívüli eset. Nagyon kellemetlen.

– A kapitány? Beszélni szeretne velem? Hé, ugye nem a feleségemmel van valami? Nagyon szeret szórakozni, és néha elragadtatja magát... úgy értem, remélem, hogy nem... szóval, hogy a feleségem nem...

Watkins elcsigázottan félbeszakította.

– Nem, nem a feleségéről van szó, hanem... kérem, jöjjön velem!

Columbo némi tétovázás után bólintott, majd így szólt:

– Várjon egy percet, kérem, fel kell, hogy vegyek valamit. Becsukta az ajtót, és összeszedett néhány ruhadarabot, amit aztán gyorsan fel is vett, majd kijött, és elindult Watkins után, akinek nagyon sietős volt a dolog.

Columbo, akinek majd leragadt a szeme, csak nehezen tudott lépést tartani a számvevőtiszttel.

Amikor odaértek Rosanna Wells kabinja elé, a tiszt bekopogott, és suttogva beszólt. Személyesen a kapitány nyitott ajtót, a helyiségben rajta kívül ott volt még Artie Podell és dr. Pierce. Az orvos Rosanna fölé hajolt. Artie az ágyon ült, és majd kibújt a bőréből idegességében. Columbo nyomban odament a holttesthez, leguggolt, és miután vetett rá egy pillantást, így szólt;

– Hát ez csúnya... ez nem a... nem az énekesnő?

– De bizony – mondta az orvos.

A kapitány magára vállalta a feladatot, hogy bemutatja a jelenlévőknek.

– Columbo felügyelő, ez itt Pierce doktor. Ő egyébként nem utas, hanem a hajóorvos. Ez pedig itt Mr. Podell, az egyik zenésznünk...

Columbo kurtán biccentett. Nem sokat teketóriázott, nyomban munkához látott. Elővett egy zsebkendőt, és a kezébe fogva óvatosan kinyitotta a halott asztalfiókját. A kapitánynak ezalatt izgalmában be nem állt a szája.

– Nem jött vissza a szünet után. Át kellett öltöznie, ezért jött a kabinjába. Az öltözőhelyiséget nem akarta használni, féltette a ruháit. A zenészek tulajdonképpen mindig a kabinjukba mennek. Van elég idő, hogy átöltözzenek. Mint mondtam, Mr. Podell, a zenekarvezető lejött, hogy megkeresse. Az ajtó zárva volt, az egyik stewardunk nyitotta ki. Így találtunk rá miss Wellsre..

– Mikor volt ez? – tudakolta Columbo anélkül, hogy ránézett volna.

– Ó... csak tizenöt vagy húsz perce... ide kellett hívniük, én elküldtem az orvosért... és önért.

– A holttest még meleg – mondta Columbo az orvosnak.

– Mr. Podell azt mondja, a zenekar tizenegy óra tizenötökor hagyta el a pódiumot. Ezután következett húsz perc szünet, amikor kiosztottam az ajándékokat – vetette közbe a kapitány.

Pierce doktor Columbóhoz fordult:

– Arra gondolok, hogy valaki talán követte a kabinjába.

Columbo bólintott.

– Hm, kapitány... itt semmihez se nyúljanak! Lehetséges volna bezárni az ajtót... és valakit őrségbe állítani elé?

– Hogyne, felügyelő úr, természetesen lehetséges... De a legközelebbi kikötő messze van... nem hagyhatjuk csak úgy itt a holttestet...

– Értem – felelte Columbo, s közben elgondolkodva pattintgatott az ujjával. – Itt vagyunk az óceán közepén, és gyilkossággal van dolgunk. Se közel, se távol nincsen senki, aki elvégezné a nyombiztosítást, se egy technikus, se más. Doktor, nincs véletlenül paraffinja?

– Nincsen – csóválta lemondóan a fejét az orvos. Columbo lehajolt, és felvett valamit a földről, majd miután szemügyre vette, megállapította, hogy toll.

Aztán megtudakolta:

– Hát diecetymalinnal hogy áll?

Az orvos ismét a fejét rázta, mire a csalódott Columbo így szólt:

– Na, akkor legalább egypár fotót csináljunk, mielőtt elviszik a holttestet! Kéne ide valamelyik fotóbolond... ezek mindenütt ott kóvályognak, és akit csak tudnak, lekattintanak... ezeket a fickókat ennek a bárkának minden zugában láttam...

– Ez egy hajó, felügyelő – mondta nyomatékkal a kapitány –, és amennyire lehetséges, szeretném az egész ügyet titokban tartani. Az utasok végül is azért vannak itt, hogy a szabadságukat töltsék...

– Nagyon is megértem, uram, az aggodalmát, de a képekre feltétlenül szükségünk van... a fotóst titoktartásra kötelezzük majd...

Watkins közbeavatkozott.

– Kapitány, idehívathatom Forbes-ot. Már évek óta dolgozik a hajózási vállalatnak, és rendkívül diszkrét ember.

– Nagyon helyes, de kérem, hogy ne hívassa, hanem maga menjen érte. Nem szeretném, ha többen szereznének tudomást a dolgról, mint feltétlenül szükséges...

– Tökéletesen igaza van, uram – felelte kifelé mentében Watkins.

Columbo rosszuléltel küszködve a fürdőszobába ment, megnyitotta a csapot, és megnedvesítette a homlokát. A kapitány nézte, és megszólalt:

– És én még azt hittem, hogy a detektívek hozzászórtak az ilyesmihez...

– Nem, uram, nem ez a helyzet – felelte Columbo, s közben meglátta a padlón a párnát. Felvette, és alaposan megvizsgálta, majd átdugta két ujját a lövedék ütötte lyukon. Néhány toll az ujjára tapadt, ezeket utóbb sietősen visszagyömöszölte.

Aztán letette a párnát. Odament a komódhoz, és egy bicska segítségével kinyitotta a legfelső fiókot, majd a bicskával a fiókba nyúlt, és egy értékesnek látszó nyakéket emelt ki belőle. Megmutatta a kapitánynak és az orvosnak.

– Nos, uraim, ez hogy tetszik? A rablógyilkosság kizárva. Ez a holmi értékes... és ráadásul minden további nélkül el lehetett volna vinni...

Artie Podell felállt.

– Kapitány, megengedi, hogy felmenjek az embereimhez? Már jó ideje, hogy lejöttem, s ez idővel feltűnik a közönségnek... meg persze a muzsikuskoknak is... Találgatni kezdenek...

A kapitány vetett egy kérdő pillantást Columbóra, az pedig bólintott:

– Persze, menjen csak nyugodtan!

Mielőtt azonban a zenekarvezető távozott volna, Columbo megkérdezte:

– Még valamit... A zenészei... gondolom, nekik is szünetük volt, amikor ez történt. Vagy maradtak ott néhányan, hogy tovább játszanak?

– Nem, mindannyiunknak egyszerre van szünetünk, valamivel tizenegy után. De ugye nem a zenekarom valamelyik tagját gyanúsítja?

– Ó, dehog. De különösnek találom, hogy a tettes pontosan ismerte az együttes időbeosztását... hogyan zajlik az esti program... mikor tart szünetet a zenekar... és így tovább.

Artie zavartan bólintott.

– Remélem, nem szól semmit az embereinek erről a szerencsétlen esetről, Podell... – figyelmeztette a kapitány – sőt, egyáltalán senkinek. Úgy értem, pillanatnyilag legalábbis.

– Természetesen nem, kapitány, de előbb vagy utóbb...

– Hogyne, megértem. Meg kell nekik mondani, máskülönben képtelen feltételezésekbe bocsátkoznak... mégis megkérem, hogy hallgasson, amíg csak lehetséges.

– Igen uram... és most bocsásson meg!

A kapitány biccentett, és Artie Podell magára hagyta a kabinban a három férfit a halott énekesnő holttestével. A kapitány Columbóhoz fordult, és így szólt:

– Felügyelő úr, látta a rúzszt?

– Rúzszt? Ó igen, láttam. A firkát a tükrön. Úgy fest, mint egy "L".

Columbo némi töprengés után megkérdezte:

– Kapitány, hol található a gyengélkedő?

– A "Riviéra fedélzet"-en. Rosszul érzi magát, felügyelő? Az orvos erre nyomban odalépett mellé, ezért Columbo sietett a magyarázattal:

– Nem, uram. Egy kissé... tengeribetegnek érzem magam. Azt hiszem, követem a számvevőtisztje tanácsát, és teszek egy rövid látogatást a gyengélkedőn.

– Máris indulhat, mi in majd mindent elintézőnk. Menjen a lifttel! Akarja, hogy Pierce doktor elkísérje?

– Nem, nem, dehogy. Amúgy pedig szívesebben megyek gyalog. A lift külön problémát jelent a számomra.

Kiment, és elindult a lépcső felé, A kapitány az orvoshoz fordult:

– Értesítenem kell a hajózási vállalatot. Elboldogul itt nélkülem?

– Szükségem van néhány emberre, akik, mihelyt Forbes megcsinálta a képeket, amelyekre a felügyelőnek szüksége van, segítenek elszállítani a holttestet. Azt hiszem, át kell vinnünk a gyengélkedőre, ott pedig bezárni valamelyik helyiségbe. Ez a legjobb megoldás. Azonkívül valószínűleg fél is kell boncolnom. Egyetemista korom óta nem csináltam... az ilyesmit azonban nem felejtí el az ember.

– Szerintem az eset világos. Egy golyó végzett vele.

– Igen, hogyne, kétségkívül – bólintott az orvos, és komoly arccal a kapitányra nézett. – A rendőrség azonban az ön szavánál vagy az enyémnél szilárdabb bizonyítékokat akar majd. Sajnálom, nagyon sajnálom. Gondom lesz rá, nehogy túl sokan orrontsák meg a dolgot.

– Köszönöm, és nagyon hálás vagyok érte – felelte a kapitány. – Sokáig azonban nem tarthatjuk titokban. A zenekarvezető tudja, Watkins szintén, és tudja Harry Graff, a steward is, és tudni fogják a matrózok is, akik a holttestet elviszik majd. A nővért is be kell avatnunk. Az együttes is hamar rájön. A rendőrrel nem is beszélve.

– Igen, ezt elismerem – felelte dr. Pierce. – Sokáig nem tudjuk titokban tartani. Sőt, talán ajánlatos volna az utasok tudomására hozni... hogy elejét vegyük az esetleges híreszteléseknek. Néha jobb, ha megismerik az igazságot, mint ha abszurd marhaságokról pletykálnának.

– Igen, meglehet. De egy ilyen hír tönkreteszi a vakációhangulatot.

– Viszont szolgál némi pikantériával. Sok-sok izgalommal...

– Erre én is gondoltam. Az ember egy bűnből néha erényt kovácsolhat. A mi utasainkat azonban nem a hajón lévő halon nyugtalanítja majd. Hanem valami más... Hogyan érezné magát, amikor tudja, hogy a fedélzeten egy gyilkos tartózkodik? Pontosan ez itt a kérdés. Okvetlenül ki kell derítenünk, ki a tettes, mégpedig sürgősen. Sőt, inkább a mi szutykos kis detektívünknek kellene tisztáznia az esetet. Az én gusztusomhoz képest nem elég tiszta és nem is elég okos. Egyébként is hogyan üldözhetné a gyilkost, amikor épp most adja ki magából a vacsoráját a gyengélkedőn? Dr. Pierce, én attól tartok, hogy rengetek bajunk lesz még ebből az ügyből!

Columbo könnyen és akadálytalanul megtalálta a hajó egészségügyi részlegét, s ugyanígy a szolgálatos ápolónőt, Melissa Podellt is. A gyomra, ha nem túl hevesen is, kellemetlenül és állandóan mocorgóit, neki pedig az volt az érzése, hogy testének alsó régióiban valami nincsen rendjén.

– Azt hiszem, elkapott a tengeribetegség, nagysád – közölte, amint belépett az ajtón.

A nővér bevezette a rendelőbe, és helyel kínálta.

– Azonnal visszajövök – mondta Melissa Podell.

– Tavaly ugyanez történt velem. A feleségem meg én egy motelban szálltunk meg, ahol sajnos vízágy volt. Azt hittem, ütött az utolsó órák. Közben meg, ugyebár, ezeket az izéket tartják a kényelem netovábbjának... Az ember ellazul, könnyen elalszik, ilyesmiket mondanak. Én meg egész éjszaka ébren fekvődtem. A feleségem persze aludt, mint a mormota...

Melissa Podell kiment, Columbo pedig felemelte a hangját, hogy a nővér a kezelőben is hallhassa, amit mond. Mivel pedig nem kapott választ, felállt, odament az ajtóhoz, és leguggolt, mert a földön észrevett valamit. Óvatosan felvette, mert guggoltában nagyon bizonytalanul érezte magát. Egy toll! Tétova pillantást vetett a betegszoba felé, aztán visszament eredeti helyére, és várta a nővért. Közben a tollat tapogatta.

A benyílóban Melissa kivett egy üveget a faliszekrényből, és egy pohárral együtt behozta. Öntött belőle néhány ujjnyit a pohárba, és kurta utasítás kíséretében átnyújtotta Columbónak a barna folyadékot:

– Igya ki!

A felügyelő engedelmeskedett, aztán összerázkódott, mintha csak egy adag avas ricinusolaj csúszott volna le a torkán. Görcsösen köhécsegni kezdett, és levegő után kapkodott.

– Miféle szer ez?

– Hogy őszinte legyek, pontosan mi sem tudjuk, rendszerint azonban azonnal segít.

Columbo vágott egy grimaszt, és megkérdezte:

– Van valami ellenszere?

– Üljön le itt, és engedje el magát! A hatás garantált... de nyugodtan kell ülnie, amíg érezni kezdi.

– Egyébként sem tudnék mozdulni, ha akarnék sem.

Melissa mosolyogva jegyezte meg:

– Igen, ez a nagyszerű benne. Az ember főleg az ízére figyel, és közben megfélemedezik a gyomra háborgásáról.

– Hát, nem tudom... most érkezett meg a gyomromba, az pedig ugyanúgy reagált, mint a nyeldekklóm.

– Üljön csak nyugodtan! – mosolygott rá Melissa.

– Kénytelen vagyok. Hm... épp azon tűnődtem, vajon maga állandóan itt van-e. Állandóan szolgálatban van? – kérdezte a felügyelő a nővérre pillantva.

– Dr. Pierce-nek és nekem a nap huszonegy órájában bevetésre készen kell állnunk, de nem szükséges, hogy állandóan itt legyünk. Természetesen ha valaki fekszik a betegszobában, egyikünk mindig itt tartózkodik. Ha betegünk van, vigyáznunk kell rá.

– Betegük? Ja, az a férfi, aki szívrohamot kapott az úszómedencében? Hallottam róla. Csakugyan beteg? Úgy értem: súlyos?

Mielőtt Melissa válaszolhatott volna, az orvos a számvevőtiszt és egy matróz segítségével egy hordagyat hozott be.

– Jöjjen velünk, kérem, nővér! – utasította munkatársát.

Amikor Columbo egyedül maradt, a zsebébe nyúlt, és ismét szemügyre vette a tollat, amelyet Rosanna kabinjában vett fel a földről, és összehasonlította azzal, amelyet a rendelő padlóján talált.

Felállt, és odament a szomszédos szoba ajtajához. A tollakat közben a zsebébe csúsztatta.

A kezelőből halk hangzavar szűrődött ki: odaát dr. Pierce megkezdte a holttest megvizsgálását. Columbo óvatosan belökte a betegszoba ajtaját. Hayden Danziger egyenes háttal ült az ágyában, és kérdően nézett a detektívre.

– Ki maga? – kérdezte mogorván.

– Ó, nagyon kérem, bocsásson meg, nem tudtam, hogy van itt valaki. Csak meg akartam nézni...

– Kicsoda maga tulajdonképpen? Mi folyik a másik helyiségben? Úgy hallom, ott valami óriási kavargás van. Pihennem kell...

Columbo sokáig kotorászott a kabátja zsebében, míg aztán megtalálta a szolgálati jelvényét. Odamutatta Hayden Danzigernek.

– Nagyon sajnálom, uram, nem akartam zavarni. Columbo felügyelő vagyok a Los Angeles-i rendőrségtől. Azt hiszem, ma délután már megismerkedtünk.

– Úgy? Mindenesetre nem emlékszem rá. Nem tesz semmit. Mit keres egy rendőrtisztviselő egy hajón? Valami hírhedt ékszertolvajt hajszol?

– Nem, dehogy, uram – felelte gyorsan Columbo. – Történetesen szabadságon vagyok. A feleségem... tudja, borzasztóan szerencsés... azt hiszem, már mondtam önnek. Emlékszik rá? A sorsolás a plébániánkon... nyert egy kétszemélyes tengeri utat, meg minden egyebet, ami ezzel jár... erre aztán nekem át kellett tétetnem a...

Dr. Pierce szakította félbe, aki ebben a pillanatban lépett be a szobába, s így szólt:

– De felügyelő úr... Mr. Danziger beteg! – Ez csaknem úgy hangzott, mint egy dorgálás.

– Igen, persze, tudom. Borzasztóan sajnálom is, uram. Csak látni akartam... tévedésből rontottam be ide, és éppen el akartam magyarázni Mr. Danzigernek, miért... nos, mindenesetre mielőbbi gyógyulást kívánok!

– Jöjjen már, Columbo – sürgette igencsak türelmetlenül az orvos, és kiterelte a felügyelőt.

– Mr. Danziger szívbeteg, tekintettel kell lenni rá, nem engedhetjük meg magunknak, hogy panaszt tegyen.

– Igen, uram. Ahogy már említettem, nekem rettentő kínos... már megint eltévedtem... a tájékozódási képességem, tudja, ráadásul egy ilyen teknőn, mint ez...

– Jól van, jól van, jöjjen csak be ide!

A kezelőben az orvos így szólt Melissához:

– Kérem, ellenőrizze még egyszer Mr. Danziger pulzusát és a vérnyomását. Aztán jó volna,

ha hagynánk aludni.

Amikor a nővér elhagyta a helyiséget, dr. Pierce egy fémtálcára mutatott.

– Ez az a golyó.

Columbo felcsippentette a lövedéket, és alaposan szemügyre vette. Ide-oda görgette a hüvelyk- és a mutatóujja közt, majd a fény felé tartotta. Közben dr. Pierce odalépett a faliszekrényhez, elővett egy pár gumikesztyűt, és a kezére húzta. Columbo, mivel nem vehette alaposabban szemügyre a golyót, bosszúsán kérdezte:

– Nincsen véletlenül egy nagyítója? A dolog egészen olyan, mintha egy 38-asból származnék, de nem vagyok egészen biztos benne.

– Nem, azt hiszem nincsen. Talán a kapitánynak... vagy valaki másnak a hajón.

Columbo szórakozottan bólintott, és felemelte tekintetét a golyóról.

– Szóval egyenesen a szívébe kapta... maga szerint a halál azonnal beállt?

Dr. Pierce a holttest előtt állt, és hátrafordulva felelt.

– Igen, nagyon valószínű.

– Aha, gondoltam... és talált valami dulakodásra utaló jelet, valamilyen sérülést a holttesten?

– Nem, semmiféle sérülés nincsen, felügyelő. Miben töri a fejét? Miért kellett volna dulakodásnak lennie?

– Ó, hát csak úgy... egy rúzs... hiszen tudja. – Columbo egy pillanatra elhallgatott. – Ha azzal a rúzzsal odaírhatta azt az "L"-t, hogyan állhatott be azonnal a halál? Ha előtte dulakodtak volna, akkor igen, akkor felkaphatta volna a rúzst, hogy odamázolja vele, amíg a gyilkos előrántotta a fegyvert... de máskülönben...

– Ha a rúzst a kezében tartotta, a dolog egy-két másodpercig tarthatott... lehetett ez reflexcselekvés... a test talán automatikusan reagál... még ha az illető szívé már keresztüllőtték is...

Columbo aggályosan csóválta a fejét. Dr. Pierce végül még hozzátette:

– Máskülönben hogyan keletkezhetett volna az az "L"?

– Felettből jogos kérdés. Úgy vélem, ki kell derítenünk, volt-e olyan ismerőse az áldozatnak, akinek "L"-l kezdődik a neve... emellett persze fennáll annak a lehetősége, hogy az "L" nem egy nevet, hanem valami egyebet jelent... mindenesetre legalább van egy kiindulási pontunk.

– Ez egy izgalmas szempont, felügyelő úr... úgy értem az, hogy miss Wells a halála után még képes volt írni valamit. Már ha így volt. Tudja, én a gyerekkoromat egy skóciai tanyán töltöttem, és gyakran megesett, hogy apám odakinn az udvaron levágott egy tyúkot. A fejüket csapta le. A szárnyasok pedig fej nélkül futkároztak ide-oda, amikor voltaképpen már nem éltek. Mi persze, mint afféle gyerekek kegyetlenek voltunk, és majd megszakadtunk a nevetéstől. De vajon lehetséges ez emberek esetében is? Hogy valaki így akarjon üzenetet hagyni? A tyúkoknál az ilyesmi tisztán motorikus reakció. Az idegek még jó ideig megőrzik működőképességüket, amit azonban a tyúkok csinálnak, semmiképpen sem tekinthető tudatos cselekvésnek. Most azon gondolkozom, vajon miss Wells esetében tekinthetjük-e annak, amit tett? Képes lehetett-e a teste a tudata befolyására reagálni, és végrehajtani valamiféle cselekvést, s ezen a módon hátrahagyni egy utalást? Ha lassan halt volna meg, akkor igen. A halál különböző fokozatokon keresztül állhat be. De hogy ezt tudatosan csinálta volna...? Hát nem szeretném, ha ebben a tárgyban egy ügyes államügyész keresztkérdéseket tenne fel nekem.

– Igen, nem is hiszem, hogy egy államügyész egy ilyen ingtag dologra, mint ez az "L", vádat próbálna alapozni. Legfeljebb mint véleményt venné figyelembe... számomra azonban kiindulóponttal szolgál.

– Értem már, mire céloz. Olyan ez, mint az orvosi kutatásban. Valahol el kelhkezdeni, még ha a kiindulás téves is.

Abban a pillanatban a folyosóról Gibbon kapitány lépett a vizsgálóhelyiségbe.

– Aha, szóval maguk azok. Beszéltem a hajózási társasággal... azt mondják, hogy nagyon helyesen teszem, ha titokban tartom a dolgot.

Az orvos bólintott, a kapitány pedig hozzátette:

– A legeslegfontosabb, hogy tekintettel legyünk az utasokra.

– Nagyon helyes, uram – jelentette ki dr. Pierce. – Holnaputánig feltétlenül, amíg el nem érjük Mazatlant.

Columbo felügyelő megköszöri a torkát, a két férfi pedig ránézett. A kapitányhoz fordulva így szólt:

– Uram, én csak egy utas vagyok, s talán jogom sincs, hogy ellentmondjak önnek... de egy gyilkos van közöttünk, és fontosnak tartom, hogy haladéktalanul átkutassuk a hajót.

– Na de felügyelő! Nem kezdhjük azzal, hogy átkutatjuk az összes utasunkat, nincs-e náluk fegyver! – tiltakozott elszörnyedve a kapitány. – Odahaza, Los Angelesben nyilván a maga fejében sem fordulna meg, hogy lakásról lakásra átkutasson egy nagy bérházat, csak mert az egyik lakásban gyilkosságot követtek el?! Először is nincsen joga hozzá, s még ha volna is, és rendelkeznie is az ehhez szükséges emberekkel, reménytelen vállalkozás lenne. A tettes nyilván régen megszabadult a fegyvertől, jóval azelőtt, hogy maga kutatni kezdene. Ott kint hullámszik a világ legnagyobb szeméttelpe: az óceán. Nagyon valószínű, hogy a fegyver mostanra eltűnt vagy eltűnik, mihelyt megkezdjük a kutatást. Csak felháborítanánk egy csomó ártatlan polgárt, s a felbosszantott ártatlan polgárok egy csapásra dühöngő utasokká válnának.

– Igen, uram, igazat adok önnek – bólintott helyeslően Columbo. – Az említett épületkomplexumban azonban megpróbálnánk beszélni azokkal az emberekkel, akik ismerték az áldozatot. Igyekeznénk rábukkanni valami szokatlanra, egy eltaszított baráttra, egy haragos szomszédasszonyra vagy effélére. Tulajdonképpen inkább a hajó személyzetére gondoltam. Valakire, aki talán ismerte az áldozatot vagy a zenészeket. Nem rablógyilkosság történt, tehát feltételezhetjük, hogy az áldozat ismerte gyilkosát. És hogy jól ismerte... sőt, talán intím kapcsolatban voltak. A gyilkos természetesen lehet valamiféle pszichopata, aki válogatás nélkül végez az áldozataival... de inkább úgy fest, hogy egy ismerőse ölte meg, aki tudta, mikor megy a kabinjába, és hogy a fellépései közt átöltözik. Ez a személyzet valamelyik tagjára vagy az egyik zenészre utal. Egy utas... szóval egy utas nem ismeri a napirendet...

– Nagyon érdekes, amit mond, felügyelő, meg kell állapítanom, hogy igen sok dolog szól az elmélete mellett. Sőt, egyet is értek vele, amíg nem fajul az összes kabin átkutatásává, és nem okoz egy csomó kellemetlenséget az utasoknak. A személyzet természetesen mindenben a segítségére lesz. De azt hiszem, jól teszi, ha az együttesnél kezdi a munkát.

– És miért éppen ott? – tudakolta meglepetten Columbo.

– Hm... nos, van egy fiú a zenészek között, akivel miss Wellsnek nyilvánvalóan volt valamilyen összetűzése. Az információim másodkézből származnak, és nem szeretnék befolyásolni senkit. De összeszűrte a levelet az egyik zenésszel... összekülönböztek... többé-kevésbé mindenki szeme láttára. Miss Wells ma jó néhány utas jelenlétében megalázta a fiút. Az illetőt Harringtonnak hívják, ő az együttes szaxofonistája. Harringtonnak... Lloyd Harringtonnak.

– Lloyd? Hát ez tiszta örülség!

Artie Podell Columbo felügyelővel és Gibbon kapitánnyal a nagyteremben állt. A háttérben a zenekar tovább játszott. A parketten csak néhány pár táncolt, kevesen ültek; tek már az asztaloknál is. Közeledett a műsor vége, Artie pedig fáradt volt.

– Miért volna örülség? – kérdezte Columbo.

– Mert Lloyd egyszerűen egy derék gyerek, aki csak kissé kijött a sodrából. A mi szakmánkban nem ritkaság az ilyesmi, ahogyan nyilván más szakmákban sem. Megperzselődött kissé, megviselte a dolog, de túl fogja élni. Levonja majd belőle a szükséges tanulságokat, és a továbbiakban több esze lesz. Ilyesmiért azonban nem gyilkol az ember. Lloyd Harrington a legkevésbé tenne ilyesmit.

– Hm, értem, hogyan látja a dolgot... egyébként nagyon okosan beszél. De hogy a történeteket a helyükre rakhassam a fejemben: volna szíves pontosan beszámolni nekem a szünetről? Tizenegy óra tíz perctől fél tizenkettőig, ha nem tévedek...

– Úgy van – vágta rá nyomban Artie Podell.

– Minden este? – kérdezte Columbo, majd miután Artie Podell bólintott, folytatta:

– És mi történik olyankor? Tartanak egy kis kávészünetet?

– Nem, igazából nem, egy éjszakai szórakozóhelyen... nos, ott arra használnánk, hogy kifűjjük magunkat. A SUN PRINCESS-en azonban odalent a "Capri fedélzet"-en vannak a kabinjaink, sokáig tart, míg leérünk, hogy átöltözzünk, s aztán még idejében vissza is érjünk. Kávézásra nem marad idő, amnyi szent.

Columbo tünődve vakarta a fejét.

– És a tizenegy óra tízes szünet után nem volt másik?

– Még nem – felelte Artie Podell. – Hamarosan befejezzük, aztán lelépünk. Néha, ha sok a vendég, tartunk még egy szünetet, visszajövünk, és játszunk még egy menetet.

– Hm. És fél tizenkettőkor, a szünet után mindenki időben visszaérkezett? Átöltözve, készen, hogy játsszanak?

– Valamennyien, Rosannát kivéve.

– Mr. Harrington... pontosan ott volt?

– Igen. Rosanna nélkül kezdtük el, merthogy az első számban nem énekelt. – Artie Podell rövid hallgatás után így folytatta:

– Amikor Rosanna később sem jött meg, kénytelenek voltunk átalakítani a műsort, csak hangszeres számokat játszottunk. Utóbb elindultam, hogy megkeressem, a többit pedig már tudja...

– Ezzel a Harringtonnal alaposabban el kell beszélgetnünk – mondta a kapitány, a zenekari emelvény felé pillantva.

– Feltétlenül, kapitány. Mihelyt vége a számnak. Ön azonban csak az idejét vesztegeti velem.

A kapitány bólintott, Artie Podell pedig mogorván elindult a pódium felé. Amikor hallótávolságon kívülre ért, a kapitány így szólt Columbohoz.

– Elküldtem néhány embert, hogy átkutassák a hajót. Természetesen teljes diszkrécióval. Szerintem már nem kell sokáig keresgélünk...

– Nagyon helyes, uram – nyugtázta Columbo. – Ó... egyébként... az imént, amikor rosszul éreztem magam, ön elküldött engem a gyengélkedőre. Igen... és amikor odaértem, az ajtó zárva volt. Ez mindig így van?

– Természetesen, Odabent egy csomó drogot és gyógyszert tárolnak. Nem tudom ugyan, hogy ez most miért lényeges, de ezeket a dolgokat állandóan elzárva tartjuk. Az ajtók belülről nyithatók, aztán automatikusan becsukódnak, és a zár is ráfordul. Óvintézkedés arra az esetre, ha valaki elfelejtené bezámi őket.

Columbo a fejét csóválta.

– Értem. Azt hiszem, a zenekar végzett, nagyon úgy fest.

– Igen, felügyelő. Egyébként úgy látom, jobban van valamivel.

– Nem tudom, miféle szert kaptam, mindenesetre rettenetes volt. Pocsék íze volt, most azonban kifogástalanul érzem magam.

– Nagyszerű.

Tétova léptekkel Lloyd Harrington közeledett feléjük. A kapitány odaintett neki.

– Jöjjön ide, Harrington!

Komor arccal tette hozzá: – Ez itt Columbo felügyelő a Los Angeles-i rendőrségtől. Szeretnék elbeszélgetni magával.

– Hogyne, természetesen. Rosanna miatt? – kérdezte Harrington halkán.

– Hm... miért kérdi, uram?

– Hát, tudja, nem jelent meg az első szám után, és azután sem, hogy Artie a keresésére indult. Amikor visszajött, nem mondott ugyan semmit, de hát tudják, az ember megérzi... aggódom, hogy baleset vagy efféle történt...

– Sajnálom, uram. A hölgy meghalt.

Lloyd Harrington úgy megrendült, hogy suttogni is alig tudott:

– Meghalt? Nem értem, hogyan...

– Azt hiszem – mondta a kapitány, miközben néhány pár elhaladt mellettük –, legjobb, ha valahol másutt, négyszemközt beszélünk. Bemehetnék a kabinjába? Már ha a felügyelőnek is megfelel.

– Nekem? Hát persze hogy megfelel. És önnek, Mr. Harrington? – kérdezte barátságosan Columbo.

– A kabinomban nincs túl sok hely... de azért csak jöjjenek! Odamentek a lifthez. Velük együtt várakozott néhány utas, akik megszólították a kapitányt, és lelkesen biztosították, hogy remekül szórakoztak. Gibbon megpróbált udvariasan válaszolni nekik, de látszott rajta, hogy ez nem kis erőfeszítésébe kerül. Mindenesetre sikerült megőriznie barátságos arckifejezését, mígsak meg nem érkeztek Lloyd Harrington kicsiny, rendes kabinjába, itt azonban lehullott róla a nyájasság álorcája. Columbo, akinek sikerült egy nagyítót szereznie a számvevőtisztől, megkérte Lloydot, hogy megvizsgálhassa a kezét. Amikor a szaxofonos magyarázatot kért erre, a kapitánytól kapta meg.

– Mr. Harrington, teljes nyíltsággal akarok beszélni magával. Okkal feltételezhető, hogy magának van valami köze miss Wells halálához. Kimondom kereken: maga gyanúsítottnak tekinthető. A tengeren nem rendelkezik ugyanazokkal az állampolgári jogokkal, amelyekkel a szárazföldön, ennek ellenére kötelességemnek tartom, hogy felhívjam a figyelmét: minden, amit mond, felhasználható maga ellen, és...

– Nem öltem meg Rosannát! – szakadt ki Harringtonból.

– Ezzel egyelőre várjunk, többen tanúi voltak ugyanis, hogy maguk csúnyán összevesztek.

– Nos, igen... ez azonban nem jelenti, hogy megöltem. Bizonyára ostoba fajankó vagyok, de szerettem... igen, magamon kívül voltam, így van. De én sohasem tettem volna...

Columbo elvágta a szóáradatot. Nyilvánvaló volt, hogy a fiú annak ellenére, hogy

kioktatták a jogai felől, csak még gyanúsabbá tette magát a kapitány szemében. A kapitány nagyon is hajlamos volt arra, hogy valami egyszerű megoldást találjon, azaz hogy kerítsen valakit, akinek a nyakába varrhatja a bűncselekményt. Nem akarta, hogy az utasok túlságosan sokáig maradjanak bizonytalanságban; neki az volt a legfőbb érdeke, hogy a fizető vendégek jól érezzék magukat.

– Hagyja csak! – mondta a felügyelő. – Nem látok a kezén semmiféle maradványt...

– Miféle maradványokról beszél? – tudakolta a kapitány.

– Lőpornyomokról. Ha egy órával ezelőtt elsütött volna egy pisztolyt, a kezén lőpormaradványoknak kellene lenniük...

Columbo Harrington mindkét tenyerét odatartotta a kapitány orra alá, hogy az kedvére szemügyre vehesse.

– Tessék! Lehet persze, hogy kesztyűt viselt...

– Megengedi, hogy átkutassuk a kabinját? – fordult Lloydhoz.

A kapitány kioktatta:

– Felügyelő, a nyílt tengeren nem szoktunk túl sokat kérdezősködni. Kiadom a parancsot.

Az első tiszt hamarosan itt lesz, és ellenőrzi a kutatást.

Harrington nem értett semmit.

– Mit gondolnak, mit fognak találni? Nem hoztam magammal kesztyűt, hiszen meleg tájak felé tartunk. Miért kellett volna kesztyűt hoznom? Hát persze... nyugodtan átkutathatják a kabinomat, nincsen rejtegetnivalóm.

A kissé sértődött kapitány úgy tett, mintha nem hallotta volna Lloyd szavait, és Columbohoz fordult:

– Négyszemközt szeretnék beszélni önnel. Kijönne velem a kabin elé?

Anélkül, hogy megvárta volna Columbo beleegyező válaszát, kilépett az ajtón.

A detektív megvonta a vállát, és utána ment. Indultában odafordult Lloydhoz:

– Ne veszítse el a fejét, uram, mindössze rutineljárásról van szó. Bizonyára megérti a kapitány izgatottságát. Az, hogy önök veszekedtek Rosannával, végül is feladja nekünk a leckét... de bizonyosan megoldjuk a problémát, uram. És most, ha megbocsát... Vigasztalóin megveregette Harrington vállát, és kilépett a folyosóra, ahol a kapitány türelmetlenül várta.

Gibbon lopva körülpillantott, s bár csak ketten voltak, fojtott hangon így szólt:

– Felügyelő, nem venném magamnak a bátorságot, hogy előírjam önnek, mit csináljon, de véleményem szerint Mr. Harringtonot azonnal őrizet alá kellene helyezni, azután pedig átadni a mexikói hatóságoknak.

– Uram, ezt megteheti, de valójában semmiféle bizonyítékunk nincsen ellene. Csak szóbeszéd a veszekedésről, lőpornyomok viszont nincsenek a kezén... egyébként remek ez a nagyító.

– De hiszen maga mondta, hogy ha kesztyűt viselt, nem lehetnek lőpornyomok. Ezt ő is bizonyosan tudta, és...

– Úgy van – felelte nyugodtan Columbo. – Ha előre megfontolt szándékkal gyilkolt volna, kesztyűt viselt volna... márpedig ez a jelekből ítélve megtervezett gyilkosság lehetett. Sőt, nagyon is annak tűnik.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte idegesen Gibbon.

– Ha spontán módon került volna sor rá, túl sok véletlennek kellett volna közrejátszania, hogy minden így alakuljon. Nem rablógyilkosság történt, vagyis nem úgy lehetett, hogy miss Wells bement a kabinjába, és ott talált valakit, aki éppen a holmijai közt turkált. Nem. Gondoljon a pontos időzítésre! Éppen akkor, amikor a lány lement, hogy átöltözzék. Volt tehát valaki, aki tudta, hogy mire készül...

– Még egy ok, hogy Harringtonra gondoljunk.

– Vagy az együttes egy másik tagjára, esetleg valakire a legénység soraiból – állta útját Columbo a kapitány további okfejtésének. – Elismerem, hogy a veszekedés miatt e pillanatban minden Harrington ellen szól... de a veszekedésről sokan tudtak, nagyon sokan. Tulajdonképpen kapóra is jöhetett valakinek, hiszen Harringtonra terelte a gyanút. Mindenesetre lehetséges volna, nemde?

– Utánanézek, mi van a csapattal, amelyiket iderendeltem, hogy átkutassák a kabint. Egyelőre azonban ragaszkodom Mr. Harrington őrizetbe vételéhez, míg csak be nem bizonyosodik, hogy a gyanú alaptalan. Remélem, egyetért velem, felügyelő úr?

– Uram, ön a kapitány. Még valamit... Az ott ugyebár miss Wells kabinja?

Gibbon követte tekintetével Columbo pillantását.

– Igen. Ott, ahol az 6r áll. Ő egyébként ezt a kabint is szemmel tarthatná.

– Kitérő gondolat.

– És most mihez kezd, felügyelő?
– Nos, felmegyek, és körülnézek odafent. A pódium, amelyen miss Wells énekelt., talán van ott valami. Aztán szeretnék még valamit ellenőrizni. Elnézését kérem, uram.
– Hát akkor, nincs más hátra, mint előre, felügyelő. Vizsgáljon meg mindent, amit lényegesnek ítél! Gyűjtsön össze minden lehetséges bizonyítékot! Lefogadom, ámbár sohasem fogadok, hogy minden erre a Harringtonra utal majd. Már csak az őrt kell eligazítanom.
– Igen, uram, nagyon helyes – bólogatott Columbo.
– Ha talált valamit, nyomban értesítsen! Beszélek a fiúkkal, akik a kutatást végzik majd, és tudatom, ha előbányásztak valamit.
A kapitány elindult az űr felé, Columbo pedig elballagott az ellenkező irányba, a lifthez, amely a felsőbb fedélzetekre vitt. Az utasok már békésen szenderegtek ágyaikban, úgyhogy a lift megállás nélkül, viszonylag gyorsan felért.
Amikor Columbo megérkezett a sötét nagyterembe, rágyújtott egy szivarra, és körülnézett. A zenekari emelvény mellett egy kapcsolót fedezett fel, felkattintotta, mire a pódiumot ragyogó fény árasztotta el.
Az színpad teljesen üres volt. A felügyelő hátrament, és egy beugróban zeneszerszámok sokaságát fedezte fel, ezenkívül tartalék mikrofonokat és erősítőket, sőt, a bűvész kellékeit is. Nyomra azonban nem bukkant.
Columbo a kapcsolóhoz lépett, az órájára pillantott, aztán leoltotta a lámpákat, majd amilyen gyorsan csak tudott, kiszaladt a helyiségből, és lefutott a lépcsőn.

Lloyd Harrington átkozta a balszerencsését, és átkozta a tulajdon butaságát is.
Egyedül volt a kabinjában. A kapitány megüzente neki, hogy nem hagyhatja el a helyiséget, és hogy űr áll az ajtaja előtt. Harrington majd kibújt a bőréből, mert a holmijai átkutatása során rábukkantak valamire, amiről neki sejtelve sem volt. Nyugtalanul járkált fel s alá a keskeny helyiségben az ágy, az íróasztal, a komód és a karosszék között. Kénytelen volt bevallani magának, hogy a kabinja nagyon hasonlít egy börtöncellához. Már ami a méretét illeti, mert azért itt mégis jobb volt a berendezés. A bezártság érzése és a szűkösség így is gyötörte.
Lassanként megértette, milyen súlyos helyzetbe került. Ott volt az a rettenetes pillanat, amikor tudomást szerzett Rosanna haláláról, amikor azt a látszatot kelthette, hogy valamik éppen felelősnek érzi magát érte... A többiek tanácsaival nem törődött. Túlságosan is a hatalmába kerítette a veszteség érzése, habár tudta, hogy ez nem tart majd örökké. Annyira már megokosodott, hogy tudja: a sors nem akarta, hogy Rosanna viszonozza az érzelmeit. A lány játszott vele és kihasználta, és igazából nem szerette.
A dolog véget ért – és véget ért volna akkor is, ha Rosannát nem öli meg valaki. Megölték – ez az. A szót eddig senki nem mondta ki, de ott volt a levegőben. Rém egyszerű... balesetnél nincsen gyanúsított. Valaki végzett Rosannával, és rá, Lloyd Harringtonra sütötték a gyanú bélyegét. De vajon kicsoda? Vajon szántszándékkal tették meg őt bűnbaknak, netán a véletlen akarta így? Vagy egyszerűen kapóra jött, mint egy bűncselekmény első számú gyanúsítottja – egy bűncselekményé, amelyben teljesen ártatlan volt?
Igen, teljesen ártatlan. Mert nemcsak, hogy nem követte el, de elhinni sem tudta, hogy bármi módon hozzájárult, hogy valaki megtegye. A veszekedés, a megszegett ígéretek – mindez lényegtelen volt. Rosannát mindenképpen megölték volna.
De vajon kicsoda? És miért? Lloyd Harrington gyötörte az agyát, és görcsösen igyekezett visszaemlékezni valamire, amit a lány mondott, vagy amire esetleg utalt – de semmi sem jutott eszébe. Továbbra is fel-alá járkált és gondolkodott. Hamarosan megtudja majd, mit találtak a kutatás során, s hogy az a valami miképpen hozza kapcsolatba őt a halottal – jóval inkább, mint egy hétvégi kaland vagy egy féltékeny szerető nyilvános hóbörgése.
Igen, hamarosan megtudja. Addig pedig a lehető legkellemesebben mulatja majd az időt, amennyiben mulatságnak tekinthető, hogy az ember fel-alá rohangál, szakad róla a víz, legszívesebben üvöltene szorultságában, és közben vadul gesztikulál.
– Átkozott nőszemély! – mondta fennhangon, anélkül, hogy eszébe jutott volna: halotról beszél. Azonmód jobban érezte magát, így aztán elismételte: – Átkozott nőszemély!
Hallotta, hogy odakint valaki közeledik, megáll az ajtó előtt, majd továbbindul. Nyomban ezután hangokat hallott a folyosóról. Szívesen kikukkantott volna, de nem volt bátorsága hozzá. Úgy tűnik, mintha... esetleg azt a benyomást keltené... bármi, amit most tesz, végül is beismerő vallomásként értékelhető, még a nyugtalansága, a verejtékezés és a rossz közérzete is.

Jó volna tudni, mikor jönnek, gondolta, hogy szemtől szembe megvádolják. Vagy hogy tegyék, ami ilyen esetekben egy hajón szokás.

– Átkozott nőszemély! – suttogta, s közben attól félt, hogy valaki kihallgatja és félreérti, amit félelmében és csalódottságában mondott.

Aki az ajtó előtt megállt, Columbo felügyelő volt: egy pillantást akart vetni az órájára. Ezután Rosanna kabinjához ment, ahol ismét megnézte az óráját, és váltott néhány szót az órrel. Ezt hallotta Lloyd Harrington.

– Ez miss Wells kabinja? Amikor az ór bólintott, Columbo elővette a zsebéből az igazolványát.

– Columbo felügyelő a Los Angeles-i rendőrségtől. Említette önnek a kapitány, hogy ebben az ügyben segíték neki?

– Nem, uram – felelte a matróz.

– Nyolc percig tartott, amíg ideértem a nagyteremből – mondta a felügyelő, majd látva az ór elképedt arckifejezését, megkérdezte: – Van ennél rövidebb út is, amelyről én nem tudok?

– A lift, uram. A felvonónk.

– Más útvonal? – tudakolta Columbo.

– Nincsen, uram.

– Nos, akkor ez volt a lehető legjobb. Köszönöm!

– Nincs mit, uram.

Columbo továbbindult, elhaladt Rosanna kabinja mellett, s bár nem tudott róla, ekképpen ugyanarra haladt, mint néhány órával korábban Hayden Danziger. Megpróbálta elképzelni, mi történt a gyilkosság pillanatában és közvetlenül utána, megállt a folyosón, és szivarra gyújtott. Gondolataiba mélyedve álldogált, amikor a folyosón Watkinst, a számvevőbiztost látta közeledni. Odaintett Columbónak: a kezében egy cédulát lobogtatott.

– Hát itt van, felügyelő? A kapitány küldött, hogy előkerítsem, – Átnyújtotta Columbónak a papírszeletet. – Ezt a számlát Harrington személyes iratai között találtuk, uram.

Columbo szemügyre vette a papírt, aztán így szólt a számvevőbiztosnak:

– Vett egy Weatherby 5-öst?

– Két hete, Las Vegasban.

Watkins észrevette, hogy Columbo a homlokát ráncolja, és hozzátette:

– A kapitánnyal madarat lehetne fogatni, Azt mondja, ez talán az ön utolsó kételyeit és eloszlátja.

– Hm... nos, ha megbocsát.

– Beszélni akar a kapitánnyal, uram? – kérdezte ügybuzgó arccal Watkins.

– Igen, rögtön... néhány percen belül... először azonban még Mr. Harringtonnal.

– Akkor közlöm a kapitánnyal, hogy hamarosan felkeresi őt, uram – mondta mosolyogva a tiszt, majd elindult felfelé a lépcsőn.

A felügyelő egy pillanatig tűnődve nézte Harrington kabinjának ajtaját, aztán lenyomta a kilincset, és belépett. Lloyd leverten gubbasztott az ágyán. Felnézett, aztán ismét elfordította a tekintetét.

– Mr. Harrington, bocsássa meg, amiért betörök önhöz, nagyon nem szívesen zavarom. Ez az egyenruhás fickó azt mondja magáról, ő a számvevőbiztos... nos, azt állítja, megtalálták itt egy pisztoly számláját.

– Szóval az volt az. Már nagyon furdalt a kíváncsiság. Harrington meglehetősen izgatottnak látszott.

– A számla azt bizonyítja, hogy ön két héttel ezelőtt Las Vegasban vett egy brit Weatherby 5-öst.

– Dehogyan vettem! – fortyant fel Harrington. – Életemben nem volt fegyverem, azt sem tudom, hogyan kell bánni vele. Fogalmam sincs, hogy az a számla...

– Hol találták meg a számlát? – szakította félbe Columbo az izgatott fiatalembert.

Harrington egy kis fémkazettára mutatott a komódon, amely mellett mindenféle papír

hevert.

– Alighanem becsempészhette valaki – mondta idegesen Harrington. – Esküszöm, hogy soha életemben nem láttam azt a számlát.

Columbo gyorsan átlapozta a komódon heverő papírokat.

– Lássuk csak, mi minden van itt... életbiztosítási kötvényorvosi számla... egy bankkölcsön törlesztését igazoló befizetési szelvények... számlák... hát ez meg? Hetvenöt dollár egy... arranzs-manért....

– Egy zenés műsor-összeállításért, felügyelő úr. Kották, partitúrák. Szövegek, dallam és különféle akkordok. Ennek alapján játszik egy együttes, ha nem improvizál. Columbo bólintott.

– Hm. Egy szaxofon javítása... Szállodaszámla... elég sok! – Lloydra pillantott, majd így folytatta. – Ön nagyon rendszerető ember. Úgy tűnik, mintha minden elképzelhető számlát eltenne.

– Valóban. Bizonyára különösnek találja egy zenésztől. Talán könyvelőnek kellett volna mennem. Akkor mindenesetre nem ülnék nyakig a pácban...

– Hm, igen, uram. De mondja, minden régi számlát megőriz? Ez már-már megszállottság.. – nézett Columbo tünődve a papírokra:

– Nem arról van szó, tulajdonképpen az adó miatt csinálom. A legtöbb számla a mesterséggel kapcsolatos. Elteszem őket, hogy mint költségeket levonhassam majd a jövedelmemből...

– Egy pisztoly árát bizonyosan nem vonhatja le belőle.

– Csak egyet mondhatok önnek: sohasem volt fegyverem, sem számlám egy pisztoly vásárlásáról. Ebben a kabinban sohasem láttam ezt a számlát. Nem tudom önnek teljes bizonyossággal megmondani, mikor néztem át utoljára a papírjaimat, de valamikor nem sokkal a hajóra szállás előtt lehetett, talán tegnap vagy tegnapelőtt. Erről a számláról nem tudok.

– Lehetséges, hogy ott volt a kazettában... és ön nem vette észre? – kérdezte nyugodtan Columbo.

– Igen, ha egészen alul volt. Ha nem valami konkrét papírt keresek, bármi lehet benne, anélkül, hogy észrevenném.

– És csakugyan soha nem vett pisztolyt Las Vegasban?

– Nem, uram, soha – rázta a fejét Harrington.

Miután a felügyelő távozott, Harrington lassan felemelkedett az ágyról, és odalépett a dobozhoz. Átlapozta a szerteszt heverő papírokat, majd összerendezte, és egyenként szemügyre vette őket. Amikor mindent csinosan összerakott, betette a dobozba, és rákattintotta a tetejét.

“Már-már megszállottság – gondolta. – Igen, talán megszállott vagyok, mániákusan rendszerető, precíz a végtelenségig. De nem megszállott... úgyhogy... úgyhogy nem is tudom, mit higgyek Hogy keveredhettem ilyesmibe? Ki ássa a síromat? Valaki alighanem tud a múlt hétről... de ki?”

Addig Rosanna úgyszólván pillantásra sem méltatta. “Kellene lennie valakinek, aki tudta, hogy együtt voltunk, aki ismerte őt... igen. Talán ez a valaki. féltékenységből tette. Rosanna talán azért adta ki az utamat, mert félt a másiktól.”

Ettől azonban a tény még tény maradt: Rosanna meg akart szabadulni tőle, s így a másikkal nem volt oka arra, hogy megölje a lányt.

“A fenébe! – gondolta. – Bár soha egy pillantást se vettem volna rá! A gondolataimat sem tudom összeszedni. Nem volt ott esetleg valaki, aki körülöttünk ólálkodott, és figyelt bennünket? Rosanna néhányszor mondta... nem, tulajdonképpen sohase mondott semmit. Én pedig olyan boldog voltam, hogy nem is számítottam erre... de a bárban... ott aztán rendesen felkurblizta magát... micsoda jelenetet rendezett!”

És most Rosanna halott volt.

“Mit is rágódom – nyugtatta magát. – Legalább nem én vagyok a helyedben, édesem.”

Lloyd Harrington levert volt, nyomasztotta a holmijai közé csempészett számla, félt, hogy ártatlanul gyilkossággal vádolják meg, ám lassan, de biztosan összeszedte magát.

Másnap reggel Columbo pompásan bereggelizett, aztán elindult a gyengélkedőre. A sétatfedélzeten kóborolt, és megpróbált kiigazodni a hajó különböző szintjei, fedélzetei, zugai és

lépcsői közt – csak hogy eljusson végre a céljához. Dr. Pierce ekkor már ott volt, Hayden Danzigert vizsgálta.

– Mr. Danziger, azt hiszem, jobb, ha eltölt még itt egy napot, hogy biztosak lehessünk abban...

– De doktor! Sokkal jobban érzem magam! – tiltakozott Danziger. – Tulajdonképpen egészen jól vagyok. És több mint száz vendégem van a hajón! Kereskedők feleségestül, törődnöm kell velük. Vissza kell térnem a társaságba... aggódni fognak miattam, és még inkább emiatt a szerencsétlen közjáték miatt. Gyilkosság egy luxushajón... nos, ez nem mindennapos eset, és az, embereknek a kapitányon kívül is szükségük van valakire, aki megnyugtatja őket, hogy minden rendben van. Valakire, akit ismernek, valakire, akinek nem áll nyilvánvalóan érdekében, hogy elmismásolja az elmúlt éjszaka eseményeit.

– Mr. Danziger, biztosíthatom, hogy a kapitányt éppannyira foglalkoztatja, hogy az utasok jól érezzék magukat, mint önt. Nem igyekezett szépítgetni a történetet. Megtett minden szükséges intézkedést, teljes erővel folyik a vizsgálat. Fellépett mindenfajta találgatással és pletykával szemben... s ezt én is helyénvalónak találok.

Danziger öltözködni kezdett.

– Voltaképpen én is, doktor. Ezért is látom szükségesnek a jelenlétemet: nem adunk tápot bizonyos találgatásoknak. Szó sincs róla, hogy elégedetlen volnék a kapitánnyal. Alapos ember, tisztelem is érte. Ha most felkelek az ágyból, csak azért teszem, hogy segítsek neki... meg az üzleti barátainak.

– Nekem bizony nem tetszik, hogy kockára teszi állapotának ezt a figyelemre méltó javulását – válaszolta nyomban az orvos.

– A makkegészséges emberek fajtájába tartozom, dr. Pierce. Volna szíves idenyújtani az ingemet?

– Jól van, Mr. Danziger, de kérem, ne erőltesse túl magát! Továbbra is kitartok amellett az álláspontom mellett, hogy enyhébb lefolyású infarktusa volt.

– Mihelyt visszaérünk Los Angelesbe, megvizsgálatom a szívemet és a vesémet – ígérte Hayden Danziger. – Addig pedig visszafogom magam, megígérem önnek, dr. Pierce. Nagyra tartom, hogy így aggódik értem. Normális esetben örömmel követném az utasításait, és még szívesebben töltenék ágyban egy további napot. A következő órákban azonban el kell intéznem néhány fontos dolgot... és most, ha megbocsát... Danziger már nadrágban, sportingben és fonott szandálban volt.

– Nos jól van, uram – mondta dr. Pierce –, ha mégis valamilyen problémája támadna, azonnal hívasson!

– Természetesen. És nagyon köszönöm.

Alighogy az orvos kilépett, Danziger odament az ágyához, és kivette a párna alól a gumikesztyűt meg a főkulcsot, aztán mindkettőt zsebre vágta. Már éppen indult volna, amikor belépett Columbo. Amikor Danziger megpillantotta a felügyelőt, egy pillanatra megdermedt, de aztán gyorsan összeszedte magát, és gondtalan mosolyt erőltetett az arcára.

Columbo vizsgozta a mosolyt, majd így szólt:

– Ó, jó reggelt, Mr. Danziger! Tulajdonképpen az orvost kerestem. Hiszen ön remekül néz ki, uram. Örömmel látom, hogy ismét talpon van.

– Köszönöm. Sokkal jobban érzem magam – felelte nyugodtan Danziger.

– Hm... nos, igen, uram...

– Parancsol?

– Szeretnék elnézést kérni a tegnapi esti alkalmatlankodásért – pislogott zavartan Columbo.

– Semmi baj. Őszintén szólva jobban zavart, ahogyan azt a holttestet a hordágyon behozták...

– Tehát tudja...

Danziger a válaszfal felé intett.

– Az ilyesmi aligha elkerülhető. A fal papírvékony. Gyakorlatilag minden áthallatszik.

– Igen... tudja, a kapitány egy darabig még szeretné titokban tartani az utasok előtt...

– Értem, felügyelő úr, de attól tartok, ez aligha lehetséges. Véleményem szerint az volna a legjobb megoldás, ha megnyugtatnánk a kedélyeket. Ki volt ez a lány tulajdonképpen? A zenekar énekesnője, jól tudom?

– Miss Rosanna Wells, így hívták.

– Igaz, hogy az egyik zenész lőtte agyon? – kérdezte Danziger, s közben ügyelt rá, hogy a

hangja nyugodtnak hasson.

– Valaki agyonlőtte. Hogy ki, nem tudjuk. Remélem, nem meséli el túl sok utasnak. A kapitány már amúgy is rosszkedvű, amiért ma kihallgattam a személyzetet.

– És joggal! Felügyelő, tudom, hogy nem tartozik rám, de... valamiképpen azért engem is illet, hiszen az utasok nem kis része az én vendégem. Most pedig tudni szeretném, hogy valóban nyomoz-e ebben az ügyben. Csak kíváncsiságból. Nem nagyon hiszem, hogy idekint a tengeren joga volna erre.

– Csak próbálok segíteni – felelte mosolyogva Columbo.

– De hát ha amúgy is tudni lehet, ki tette! Mi szükség van tovább idegesíteni az embereket? Felügyelő úr, maga hajókázni indult, és kénytelen rájönni, hogy ismét a nyakába szakadt a munka! De hát miért? Úgy hallottam, megvan az embere, az ügy tehát megoldódott.

– Tudja, uram... van néhány bizonyítékunk... de nem volna fair, ha nem gondolnánk át minden lehetőséget. És a hatóságok... nos azok is jó szemmel nézik. Legalábbis Los Angelesben. Egyetlen államügyész sem akar eljárást indítani anélkül, hogy előzetesen meg ne vizsgáltak volna minden lehetőséget; az ügyészek nem szeretik, ha meglepetés éri őket a per során. Ezenkívül így a vádlattal szemben is sokkal tisztességesebben járunk el.

– Kétlem, hogy a mexikói hatóságok ennyire körültekintően járnának el – ingatta tűnődve a fejét Danziger. – Én azonban megértem az álláspontját. Világos. Ha pedig bármi módon a segítségére lehetek... forduljon csak hozzám!

Biccentett Columbónak, és az ajtó felé indult, a felügyelő hangja azonban megállította:

– Igen, uram... Tehetne értem valamit. Látja, hiszen erre akartam kérni. – Columbo tétován elővett a zsebéből két papírlapot, és átnyújtotta őket Danzigernek. – Ezek közül az emberek közül jó néhányan az ön vendégei, az imént mondta. Tudtam róla... ezek az emberek mindenesetre... használatú-kereskedők, ugye...?

– Úgy ejtette ki ezt a szót, mintha valami förtelmes kört emlegetne, felügyelő. Én irányítom a forgalmazást az egész nyugati parton, jó minőségű kocsikat árulunk. Ezek a “használatúkereskedők” pedig, ahogyan ön nevezte őket, igen sikeres üzletemberek.

– Nem akartam megsérteni senkit, uram – vetette közbe gyorsan Columbo.

– Nem is úgy értettem, felügyelő. Tehát, mit tehetek önért?

– Arról van szó, nos, ezen a teknőn gyilkosságot követtek el, és a kapitány...

– Hajón, felügyelő, hajón! – javította ki némileg ironikusan Danziger.

– Kicsoda, uram?

– Azt mondtam, hajón vagyunk.

– Ó igen, hát persze! Állandóan beleesem ebbe az ostoba hibába. Köszönöm. Tehát ezen a hajón gyilkosságot követtek el, és a kapitány nem hivatalosan megkért, hogy vegyem át az ügyet, amíg a mexikói vizekre érünk, vagy kikötünk Mexikóban. Mármost nem szeretném feleslegesen háborgatni a vendégeit, és...

– Remélem, nem hiszi, hogy bármelyiküknek is köze lehet annak a szegény lánynak a halálához? – kérdezte Danziger rosszul leplezett bosszúsággal.

– Ó, nem hiszek én semmit... pillanatnyilag semmit, uram. De azt gondoltam, hogy ami a vendégeit illeti, segíthetne nekem. Jobb így, mintha én magam abajgatnám őket... Szóval megmondhatná, hogy az utaslistán szereplők közül kik az ön vendégei, akiket ismer. Azután nyugton hagyom őket. Jó volna viszont, ha nyitva tartaná kissé a szemét és a fülét, önnek többet elmondanak, mint egy rendőrnek... éri engem, ugye?

– Természetesen – felelte Danziger, akin az érdeklődés jelei mutatkoztak. – Tökéletesen értem. Valóban, és szívesen vállalom is a dolgot. Bizonyosan így a legjobb. Nagyon okosan gondolta, felügyelő. Pontosan ezt fogom tenni, kipipálom a vendégeim nevét a listán, és átküldöm önnek egy stewarddal, örülök, hogy a segítségére lehetek. Bármikor forduljon csak hozzám!

– Igen, uram, így lesz, Nagyon köszönöm. Nagyszerű, hogy jobban érzi magát – bólogatott Columbo elismerően.

Danziger elmosolyodott és kiment. Alighogy kitette a lábát, Columbo nekiállt, hogy alaposan átkutassa a betegszobát. Benézett a matrac alá, az éjjeliszekrény fiókjába, a párna alá, a szekrénybe – mindenhová, ahová úgy gondolta, hogy el lehet rejteni valamit.

Semmit sem talált. Tűnődve ráncolta a homlokát, habár voltaképpen nem csodálkozott, hogy erőfeszítéseit nem koronázta siker. Nem, ez nem egyszerű ügy – mondta távoztában.

Danziger végigment a folyosón, aztán fellépdelt a rövid lépcsőn az úszófedélzetre. Mivel a

reggeli még nem fejeződött be, nem voltak sokan, ő pedig akadálytalanul eljutott a korláthoz. Hosszan nézett a vízbe, aztán megfordult, és a korlátnak támaszkodott. Szórakozottan figyelt egy távolabb játszó társaságot.

Eleinte roppant kellemetlennek érezte a Los Angeles-i rendőr szívósságát, egészen addig, amíg a fickó – az ördögbe is, a nevét elfelejtette... igen Columbo – a bizalmasává nem fogadta. Micsoda ostoba fajankó! "Igen – gondolta Danziger –, megteszem, amit akar. Megjászom én is a kopót. Körbeszaglászom, legfeljebb semmit sem találok."

Mialatt a fedélzet végén a játékosok buzgón méricskéltek egy dobás hosszát, Danziger nyugodtan előhúzza a labdává gyűn kesztyűt a zsebéből, még egyszer körülnézett, majd feltűnés nélkül kinyúlt a korlát fölött. Aztán kinyitotta az öklét, és a tajtékos tengerbe ejtette a kesztyűt.

Egy darabig még elnézte a játékosokat. Pompás kedvében volt, és büszkeséggel töltötte el, hogy minden ilyen remekül klappolt. Átment a fedélzet végébe, és köszöntötte a játékosokat:

– Szép napunk van, ugyebár?

Azok igazat adtak neki, és ismét a játéknak szentelték figyelmüket. Danziger várt egy pillanatig, aztán egy üvegajtón keresztül bement a "Riviéra fedélzet" társalgójába. Nem is sejtette, hogy Columbo a felette lévő fedélzetről komor arccal néz utána.

A kapitány által kirendelt kutatókülönítmény végül mégiscsak sikert könyvelhetett el. A keresgélés elhúzódott, az emberek már holtfáradtak, zavartak voltak, és kissé felületesen tették a dolgukat. Szilárd meggyőződésükké vált, hogy már semmit sem találnak. Nyíltan zúgolódni nem mertek, felületesnek sem mutatkozhattak, mégis amennyire csak tudták, igyekeztek ellazsálni a feladatot. A véletlenen múlt, hogy a ruháskamrában mégiscsak rábukkantak a pisztolyra, amelyet Hayden Danziger gondosan odarejtett.

Amikor a felhalmozott szennyest átválogatták, a fegyver a földre esett, és az egyik matróz észrevette. Azonnal hívták a kapitányt. Gibbon az érte küldött matróz nyomában végigsietett a folyosón, Watkins pedig közben őrizte a terhelő bizonyítékot. Amikor a kapitány feltűnt a ruháskamra ajtajában, a számvevőtiszt a pisztolyra mutatott. Gibbon kapitány ceruzát vette elő a zsebéből, óvatosan felemelte vele a pisztolyt, és egy frissen mosott, összehajtogatott lepedőre helyezte. Watkinshez fordult, és így szólt:

– Columbo felügyelő jelentkezék nálam a kormányállásban!

– Igenis, uram, haladéktalanul intézkedem.

Watkins kisért. Gibbon kapitány óvatosan felemelte az összehajtogatott lepedőt, és elindult vele. Úgy vitte a lepedőt meg a fegyvert, mint egy újszülött főherceget, akit épp most készül megmutatni a várakozó tömegnek a palota erkélyéről. Arcán elégedett mosoly ült.

Columbo felügyelő néhány másodperccel a kapitány után érkezett meg a kormányállásba. Gibbon a lepedőt a pisztollyal egy asztalra helyezte, amelyen máskor térképeket és kávéscsészéket tartottak.

– Jöjjön be, felügyelő. Itt van! Az első tiszt meg az emberei a ruháskamrában találtak rá, az áldozat kabinja mellett.

A számvevőtiszt, az első tiszt és a kapitány az asztal fölé hajoltak, mintha attól tartottak volna, hogy a 32-es kaliberű Weatherby bármely pillanatban szertefoszlik a levegőben.

Gibbon kapitány ceruzáját a csöbe dugva drámai mozdulattal felemelte a pisztolyt, és odamutatta a felügyelőnek. Columbo a fejét csóválta.

– Hm, nekem magamnak is körül kellett volna ott néznom... Megfogta a feléje nyújtott ceruzát, rajta a pisztollyal,

– Ha megengedi...

Letette a fegyvert, és óvatosan kihúzta a csöből a ceruzát.

– Így az ember megsértheti a huzagolást a csőben, s akkor nagyon nehéz elvégezni az összehasonlítást.

– No de felügyelő úr – felelte alig leplezett izgalommal Gibbon kapitány –, ez itt egy angol Weatherby... megismerem... és a számla, amelyet Harrington kabinjában találtunk, éppen egy...

– Igen, uram, tudom... angol Weatherbyről szólt. Ez azonban nem feltétlenül jelenti azt, hogy ezzel lőttek, vagy hogy azt a lövést adták le belőle, amely végzett miss Wellsszel. Ezért kell vigyáznunk a cső belsejére. Egyébként engedje meg, hogy kifejezzem elismerésemet az embereinek, nagyon alapos munkát végeztek! Remélhetőleg nem hagytak hátra ujjlenyomatokat a fiúk.

A kapitány teljes magasságában felegyenesedett, úgy válaszolt:

– Biztosíthatom önt, hogy a legénység egyetlen tagja sem hagyott hátra ujjenyomatokat, ezt egy szakértői vizsgálat során maga is megállapíthatja.

– Hogyne, uram. Köszönöm. Szívesen megvizsgálnám a pisztolyt, de anélkül, hogy... nos, megteszek mindent, ami csak az adott körülmények között lehetséges.

Columbo zsebkést vett elő, aztán fogta a ceruzát, amelynek segítségével a Weatherbyt felemelték.

– Kaphatok ugyebár egy darab papírt? – kérdezte. Amikor megkapta, a papírra kaparta a ceruza grafithegyét.

A jelenlévők nézték, míg végül megkérdezte:

– Idehoznának egy matracot... lehetőleg vastagot?

– Egy matracot? Le akar feküdni?

– Dehogysis, uram. De szükségem van egyre. Mindegy, milyen, de minél vastagabb, annál jobb.

A kapitány megvonta a vállát, és Watkinshez fordult, aztán a fülébe súgott valamit. A számvevőtiszt nyomban elindult, Columbo pedig tovább kaparta a grafitot. Lefaragta a fát, és hagyta, hogy a sötétszürke por a papírra hulljon.

Az úszómedencénél Hayden Danzigen olyan hírral fogadták, amely igencsak megzavarta. Egy steward közölte vele, hogy Columbo felügyelő beszélni szeretne vele a kormányállásban. Ez bosszantotta, nem utolsósorban azért, mert hirtelen rossz érzés fogta el. Ostoba dolog volt, hiszen maga beszélte be magának, és mégis tagadhatatlanul érezte. Sohasem szerette, ha a dolgok a feje felett intéződtek – a jelen körülmények között pedig végképp nem. Egy pillanatig azt fontolgatta, hogy nem vesz tudomást a felügyelő óhajáról, aztán azonban arra gondolt, hogy arrogáns viselkedéssel nem sokra megy. Egyébként is úgy ítélte: jobb, ha tudja, mi a szándéka ennek a paprikajancsinak. Csak hogy biztos lehessen a dolgában.

Danziger odabiccentett a stewardnak, és elbúcsúzott az ismerőseitől. Követte a stewardot a legfelső fedélzetre, amely magasan a hajótesl felett helyezkedett el. Watkins az ajtó előtt üdvözölte.

Meg akarta kérdezni a számvevőtisztől, mi folyik odabent, de aztán úgy döntött, hogy jobban illik hozzá a mit sem sejtő kívülálló szerepe. Kinyitotta az ajtót, és arca nyomban grimaszba rándult. A kapitány, az első tiszt és Columbo egy asztalt álltak körül. Amikor nyílt az ajtó, Gibbon felnézett.

– Ah, Mr. Danziger! Jobban érzi már magát, uram?

– Igen, én... – dadogta zavartan Danziger.

– Nem szeretnék udvariatlan lenni, de néhány percnyi türelmét kérjük...

– Értem küldtek. Egy steward jelentette nekem, hogy szükség van rám itt, a kormányállásban. A számvevőtisztje, Mr. Watkins odakint...

Columbo, aki addig háttal állt Danzigernek, megfordult, és így szólt:

– Igen, uram, az én ötletem volt. – Aztán a kapitányhoz intézte szavait: – Mr. Danziger segít nekem a nyomozásban, hogy egyetlen vendégének se legyünk terhére. Érthető okokból nagyon aggódik, hogy jól érezzék magukat. Remélem, egyetért, uram.

Gibbon kissé zavartan felelt:

– Igen... igen, persze. Nem szabad, hogy a vendégek úgy érezzék, zaklatjuk őket. – Danzigernek pedig azt mondta: Megtaláltuk a fegyvert, amellyel a gyilkosságot elkövették.

Columbo a szavába vágott:

– Uram, erről nem szereztünk még bizonyosságot. Találtunk egy pisztolyt, nem tudjuk azonban, hogy ez volt-e...

– Nagyon jó, felügyelő. Maga meg a bizonyosságai... De annyit legalább mondhatok Mr. Danzigernek, hogy találtunk egy pisztolyt, és hogy valószínűleg ez a gyilkos fegyver?

– Igen, uram. Ez rendben van... – felelte Columbo, és ismét munkához látott.

– Most pedig egy trükkel próbálkozom, annak idején egy öreg őrmestertől tanultam, a szolgálatom első évében. Manapság már ritkán alkalmazzák ezt a módszert... a srácok a nyombiztosítástól aligha értenének egyet vele... simán kijelentenék, hogy bizonyítékokat semmisítek meg. Idekint azonban az a lényeg, hogy az ember labor nélkül is boldoguljon. A laborban is grafitot alkalmaznak, csak hogy finomítottál. Nekik nem kell ceruzákkal bíbelődniük...

Letette a ceruzacsutkát és a bicskát, elővett egy másik ceruzát a zsebéből, és úgy tette le a fegyvert, hogy a markolat a grafitra kerüljön. Óvatosan megfordította, hogy a másik oldalát is bevonja a grafitpor, majd a ceruza segítségével felemelte, és lefújta a fémről a grafitot. Szabad kezével kivette a nagyítót a zsebéből, és alaposan megvizsgálta a markolatot. Aztán így szólt:

– Semmi. Nincsenek ujjlenyomatok. Megtalálta a kesztyűket? – fordult hirtelen az első tiszthez.

– Nem, csak a pisztolyt, uram.

– Talán még egyszer át kellene kutatnunk Harrington kabinját – javasolta a kapitány.

– Ó, ott semmit sem találnak – jelentette ki Columbo.

– Mégiscsak meg kellene próbálnunk. Gondoskodják róla! – bömbölt rá az első tisztre Gibbon. Amikor rájött, hogy a kelleténél gorombább hangot ütött meg, barátságosan hozzátette:...ha volna szíves.

– Természetesen, uram.

A tiszt távozott, Columbo pedig állt, bámulta a pisztolyt, és a fejét vakarta.

Danziger már indult volna, amikor belépillant, hogy Columbo, aki odahívatta, még semmit sem kérdezett tőle.

– Felügyelő, van valami különös szándéka velem? Vagy csak tudatni akarta velem, hogy felfedezett egy pisztolyt?

– Azt szerettem volna, ha lépést tart az eseményekkel, uram – felelte Columbo.

– Köszönöm – mondta szárazon Danziger. – Tudja, felügyelő...

– Igen, uram?

– Az a bizonytalan érzésem támadt, maga nem hiszi, hogy Harrington követte el a gyilkosságot.

– Nos, uram, ez az egész olyan zavarbaejtő – ismerte el készségesen Columbo, – Miért őrzi meg valaki egy pisztoly számláját, amellyel gyilkosságot követ el?

– Mert akkor talán még nem tudta, mire fogja használni.

– Talán, bár ebben kételkedem, uram. Az ember legtöbbször meghatározott céllal vásárol kézfegyvert.

A kapitány erőltetett nyugalommal mondta:

– Teljesen igaza van, felügyelő. A legtöbb esetben valószínűleg csakugyan ez a helyzet. De Harrington még fiatal, és meggondolatlanul cselekszik. Egy fiatal, heves vérmérsékletű szerető, aki mindenki előtt veszekedni kezd a kedvesével... nos, nagyon is kétlem, hogy képes akár egyetlen világos gondolatra is.

– Igen, bizonyára... ez azonban a fegyver megvásárlása után történt. Ha egyáltalán ő volt, aki a pisztolyt megvette.

– Amikor azonban megvette, eltette a számlát. A veszekedésre pedig csak később került sor. Aztán lelőtte a lányt, és többé nem gondolt a számlára.

– Igen, uram. Igaza van... ez mindent megmagyarázna.

A számvevőtiszt most bevezette a legénység egyik tagját, aki egy nehéz matracot hurcolt magával a kormányállásba. Watkins megkérdezte:

– Ilyesmire gondolt, felügyelő?

– Igen. Tegye csak le oda azt a micsodát! Nagyon köszönöm! Pontosan ilyet képzeltem el magamnak.

– Szeretne szundítani egyet, felügyelő? – tudakolta Danziger némi iróniával.

– Én is pontosan erre gondoltam – jegyezte meg a kapitány.

– Nem, ahhoz még korai az idő. Kapitány, van ellene kifogása, ha kilyukasztom a matracot?

A kapitány tett egy kézmozdulatot, amely azt jelentette, hogy Columbo csináljon, amit akar. A felügyelő fogta a pisztolyt, és átnyújtotta Danzigernek.

– Ha volna szíves, uram...

– Ezt meg hogy értsem? Mit csináljak? – kérdezte zavartan Danziger.

– Lőjön bele a pisztollyal a matracba! Én siralmasan rosszul lövök, attól tartok, el sem találnám.

Danziger vetett egy kaján pillantást a kapitányra, és elvette a pisztolyt. Megnézte magának a matracot, a hüvelykujjával kibiztosított, és a matrac közepébe lőtt. A fegyver hatalmasat dörrent, mindenki hátrahőkölt ijedtében. Danziger visszaadta a pisztolyt Columbónak, aki így szólt:

– Nagyon köszönöm, uram. Szép kis slamasztikából segített kimásznom.

Letérdelt, és addig tapogatta a matracot, míg meg nem találta a golyót. Előpiszkálta, és a munkaasztalra, a grafitos papír mellé tette. A zsebében kotorászva mondta:

– Valahol meg kell lennie a másik lövedéknek is... Ó igen, ez az.

Odatette a másik golyó mellé, amelyet Danziger az imént lőtt ki, és a nagyítóval mindkettőt alaposan szemügyre vette.

Egy percig mindenki némán állt, aztán a kapitány megkérdezte:

– Na, mi a helyzet?

– Hát, úgy tűnik, valóban ezzel a pisztollyal követték el a gyilkosságot. Egy ballisztikai szakértő kell, hogy kimondja a végső szót... de én azt mondanám... igen, ez az a fegyver.

– Akkor az ügy megoldódott.

– Nem, uram, tulajdonképpen nem. Ez most csak egy újabb táfgyi bizonyíték. Kezünkben van a tettes fegyvere, ez azonban még nem jelenti, hogy...

Hayden Danziger alig tudott úrrá lenni izgalmán.

– Nem értem, felügyelő – mondta. – Megvan a fegyver, a golyó, a számla és egy fiatal ember, akivel gyalázatosan elbántak...

– Hát pontosan ez az. Valakinek kapóra is jöhetett – jelentette ki nyugodtan Columbo.

– Lehet, hogy téved.

– Látja, ebben lehet, hogy igaza van, uram. De az az ékszer a kabinban... nagyon, nagyon drága holmi, miss Wells a gázsijából nem engedhette volna meg magának, és Harrington sem. Kitől kapta azt a nyakláncot? Talán volt egy barátja, akiről senki nem tudott. Ha igen, akkor ezt a barátot is gyanúsítottak kell tekintenünk. Igazam van?

– Akkor az illetőnek a hajón kellene lennie, felügyelő. Nekem úgy tűnik, maga erőnek erejével bonyolult ügyet akar fabrikálni. Hiszen napnál világosabb, hogy a zenész tette... na, hogy is hívják... az a Harrington.

– Talán – pillantott a jelenlévőkre Columbo – Lehet azonban, hogy ellenőriznünk kellene az utasokat. Megtudni, hogy a hölgyet ismerte-e valamelyik személyesen. És kideríteni, hogy közülük hányan utaztak már a SUN PRINCESS-en, ahogyan Mr. Danziger.

Gibbon kapitány nem értett egyet ezzel.

– Nincs értelme nyugtalanítani az utasokat, ha már úgyis megvan a gyilkos.

– Uram, hogy őszinte legyek, azt hiszem, az utasok tudják, mi történt. A személyzet néhány tagja tud róla, a zenekar úgyszintén. Ezenkívül a holttestet négy lépcsőn kellett a gyengélkedőbe vinni...

A kapitány gondterhelten csóválta a fejét: bosszantotta Columbo makacs értetlensége.

– Arra természetesen olyan lépcsőt használtunk, amelyen nem járnak utasok.

– Egy személyzeti lépcső? Milyen ostoba is vagyok, hogy erről nem tudtam. Szóval van még egy lépcső ezen a bárkán?

– Hajón, felügyelő! – javította ki kétségbeesetten a kapitány, Columbo bocsánatkérően ingatta a fejét. Ebben a pillanatban csengeni kezdett a telefon. Gibbon felvette, és beleszólt:

– Itt a kapitány beszél. – Egy darabig hallgatott, majd azt mondta: – Nagyon jó.

Letette a kagylót, és ismét Columbohoz fordult.

– Nem találtak kesztyűket. A nyomozó bólintott.

– Jól van, uram, nem tanom fél tovább, irányítsa csak ezt a bárkát... azazhogy hajót! Ön és a legénység nagyszerű munkát végzett, én pedig szeretnék köszönetet mondani ezen. Kifelé indult, a kapitány azonban utánakiáltott:

– Felügyelő...! – A hangjában figyelmeztetés érzett.

– Ne féljen, uram – intett Columbo –, csak néhány diszkrét kérdést teszek fel, jelentést írok, aztán végleg átadom magam a hajókázás örömeinek.

Kilépett a kormányállásból, de egy pillanat múlva már vissza is tért.

– Ó... csaknem elfelejtettem... a feleségem... feltétlenül tudni akarja, mikor lesz a következő sorsolás.

– Hát persze, hogyne. Az utasoknak ezúttal azt kell megtippeiniük, mennyi utat tesz meg a hajó egy nap alatt. Délben, a "Union Jack" bárban.

– Nagyszerű! Akkorra már bizonyosan kikászálódik az ágyból. Tegnap jól kimulatta magát, remekül szórakozott, ezért ma nemigen akarózik felkelnie.

Miután ismét kilépett a helyiségből, a kapitány és Hayden Danziger hitetlenkedő pillantásokat váltottak egymással.

A felügyelő evett, azután sétára indult a "Lido fedélzet"-en. Nem egyszerűen "kerülni akart egyet a hajón", ahogyan a feleségének mondta, nagyon is határozott szándék vezette. "Véletlenül" Hayden Danziger útjába akart kerülni.

Fejében kezdett kibontakozni egy bizonyos kép – a gyilkos képe. Még korántsem volt tökéletes, egyvalamihez azonban nem férhetett kétség: ha elkészül, egyáltalán nem hasonlít majd Lloyd Harringtonhoz.

Valóban előkerültek bizonyítékok, amelyekről ki lehetett jelenteni, hogy a fiatal zenészre

nézve terhelőek – ezek azonban olyan tökéletesnek tűntek, hogy csaknem bizonyos volt: valaki a bűnbak szerepét osztotta Harringtonra. Ez az egész túlságosan sima, túlságosan kimódolt volt – mintha minden egyes lépését megtervezték volna. Columbo nem akart bebeszélni magának semmit, abban azonban komolyan kételkedett, hogy Lloyd Harrington volna a keresett gyilkos. Nem törődött a kapitány véleményével. Gibbon mindössze jó szándékú amatőr volt, amellet egyébire sem gondolt, mint a SUN PRINCESS meg a hajózási társaság jó hírnevére.

Nagy valószínűséggel ki lehetett indulni abból, hogy valaki más tette, egy gazdag ember, aki ékszert ajándékozott Rosannának – és nemcsak ravasz, hanem olyan dörzsölt is, hogy ki tudott agyalni egy ilyen, szinte bombabiztos tervet. Szinte... de nem egészen. A döntő tényező egy apróság – tudniillik egy toll – volt, ez keltette fel Columbo felügyelő figyelmét. Ez az apróság készítette arra, hogy tovább nyomozzon, holott nyilvánvalóan Harrington volt – ráadásul az egyetlen – gyanúsított.

Columbo nem sietett, hiszen még harminchat órája volt a hajó Mexikóba érkezéséig. Sietségre tehát semmi ok. Böven volt ideje, hogy elidőzzön a „Lido fedélzet”-en, és hogy elgondolkodjék.

Nem kellett sokáig keresgélne. Hayden Danziger egy csoport autókereskedővel a hajó jobb oldalán játszott, élvezte a fűszeres szellőt és a napot, amely már nyugaton volt. Columbo illő távolságban megállt, és figyelte Danzigert, aki épp egy hurokkal dobott célba.

A játék néhány perc múlva véget ért. Danziger, aki természetesen észrevette Columbót, elbúcsúzott az ismerőseitől, és odaballagott a korlátnál álldogáló felügyelőhöz.

– Kiválóan csinálta, Mr. Danziger – állapította meg a felügyelő. – Van érzéke a célbadobáshoz, igazán irigylésreméltó.

– Nem akarná egyszer kipróbálni? – tudakolta Danziger, és odanyújtotta a hurkot Columbónak.

– Nem, dehogy, az ilyesmi nem éppen erősségem... valami baj van a mozgáskoordinációmmal. Az orvos azt mondta, hogy a karom meg a szemem nincsenek összhangban... vagy valami efféle.

– Csak semmi szégyellősködés! Próbálja csak ki! Nagyon egyszerű.

Danziger megmutatta Columbónak, hogyan csinálja.

– Na jól van... – adta be a derekát a felügyelő, és a kezébe vett egy kötelet. Felbecsülte a távolságot, és a cövek felé dobta. A kötélgyűrű átrepült a cél, sőt a korlát felett is, és a vízbe hullott. Columbo odaszaladt, ahol eltűnt, és lenézett a vízre, majd bocsánatkérő mozdulattal Danziger felé fordult. Mozdulata körülbelül ezt jelentette: “Na, nem megmondtam?”

– Nagyon sajnálom, uram. Eltűnt. Ha valami leesik a hajóról, nyomban el is sülyed. Nincs értelme, hogy próbálkozzam...

Visszatért Danzigerhez.

– A csuklóim nem hajlandóak az együttműködésre. Az a micsoda természetesen odavan. Szívesen megfizetem...

– Ó, hagyja csak, felügyelő! Bőségesen van belőle. Aligha ez volt az első, ami véletlenül a tengerbe repült.

Columbo sajnálkozva csóválta a fejét.

– Nem vagyok túlságosan sportos alkat – sóhajtotta. – Mindenesetre volt valami jó ebben az utazásban, s ennek őszintén örülök.

– Éspedig? – firtatta mosolyogva Danziger.

– Az, hogy ön milyen gyorsan meggyógyult. Meglepő!

– A “meggyógyulni” nem a megfelelő kifejezés. Miből kellett volna meggyógyulnom? Dr. Pierce, miképpen a legtöbb hajóorvos, szereti megijeszteni az embert. Rettenetesen be vannak gyulladva, hogy egy utas esetleg panaszt tesz. És ha ez egy szívroham is lett volna... talán a hajózási társaságot tenném érte felelőssé?

– Nem, nem gondolnám – vélekedett Columbo.

– Nem is, természetesen nem. Ezenkívül itt másról lehet szó. Természetesen nem vállalok felesleges kockázatot, és mielőtt hazaérünk, alaposan kivizsgálatom magam a házi orvosommal. Az én diagnózisom azonban sokkal megalapozottabb, mint dr. Pierce-é.

– És hogy hangzik, uram?

– Túl hirtelen váltottam. Előbb idegeskedés és hajsza, majd hirtelen egy trópusi hajóút. Az utóbbi hetekben nagyon keményen hajtottam. Aztán meg fejest ugrottam a vízbe, a hideg víztől pedig hirtelen nagyon leesett a vérnyomásom, és elveszítettem az eszméletemet. Alaposan kipihentem magam, lazítottam, és most ismét erőm teljében vagyok. A naphól viszont most már sok lesz egy kicsit, menjünk az árnyékba!

– Hogyne, uram, jó ötlet. Már én is sokallom. Menjünk át oda! Igen, talán ez lehet a

magyarázata.

– Micsoda? – kérdezte meglepetten Hayden Danziger.

– Annak a magyarázata, hogy elájult. Tegnap a feleségem sem érezte magát igazán jól... mára azonban rendbe jött.

– Hozza el egyszer a feleségét a lakosztályomba egy koktétra!

– Ó, ettől el lesz ragadtatva – mosolyodott el Columbo a gondolatra. – Egyébként én is. Koktélpartikon mindig elemében érzi magát. Én... nos, ha engem kérdez, és szívesen lemondok az ilyesmiről. Ezzel együtt remek, hogy meghív bennünket, bizonyára jól szórakozom majd. Hogy őszinte legyek, már féltem kissé.

Danziger egykedvűen kérdezte:

– Miért?

– Ó, én sem éreztem valami jól magam. Tegnap. Hiszen emlékszik, a gyengélkedőn találkoztunk. Alighanem tengeribetegség gyötört. Már attól tartottam, hogy az egész utazás kínszenvedés lesz számomra. Most már azonban minden a legnagyobb rendben van... úgy értem, a gyomromban. Megismerkedünk egy csomó remek emberrel, a feleségem és én... minden kifogástalan... milyen kár, hogy megtörtént az a dolog szegény lánnyal.

– Ugye? őszintén szólva, felügyelő, csodálkoztam, ahogyan a vizsgálatot vezette. Egyvalamin pedig különösen... Ma reggel ön tudta, hogy én már voltam utas ezen a hajón, anélkül, hogy ellenőrizte volna az utaslistákat.

– Ó, hát ezen nincs semmi csodálkoznivaló. Amikor feljöttünk a fedélzetre, hallottam, hogy a kapitány a nevéen szólítja önt. Ezért gondoltam... és ezenkívül úgy tűnt nekem, mintha ön már több ilyen utazáson is részt vett volna... az ember észreveszi az ilyesmit.

– Csak hogy jóllakassa a kíváncsiságomat, Columbo felügyelő, megmondaná, mién keresett olyan utasokat, akik másodízben vannak a hajón?

– Nos igen... tudja... de kérem, senkinek se beszéljen róla... ennek a gyilkosságnak az időzítéséről van szó. – Columbo kis ideig hallgatott, majd így folytatta: – Rosanna gyilkosa pontosan tudta, hogy a lány a szünetben a kabinjába megy majd. Nem rablógyilkosság vagy efféle történt. Ezért szükségszerű, hogy a gyilkos olyasvalaki legyen, aki előre megfontolt szándékkal akart végezni vele, és tudta, hogy abban az időben ott lesz. Ennek alapján a legénység valamelyik tagjára vagy egy zenészre gondolhatnánk. Az utasok nem ismerik pontosan az esti menetrendet, mindenesetre első nap még nem. Ha valaki már volt a hajón, és ismeri az esti programot, az persze egészen más! Olyasvalakire kell hát gondolnunk, aki tudja, hogyan zajlik le egy este a hajón. Ért engem?

– Ezt nevezem szellemi teljesítménynek, felügyelő! – bólogatott elismerő arckifejezéssel Danziger.

– Köszönöm, uram. Most jut eszembe... van-e olyan az üzleti barátai között, akinek a neve "L"-lel kezdődik?

– "L"-lel? A vezetékneve vagy a keresztnéve? – kérdezett vissza nyomban Danziger.

– Hát éppen ez az. Nem tudom. Látja, a lány a halála előtt a rúzsával még oda tudott ími a tükörrre egy "L"-t, Óriási szívességet tenne nekem, ha alaposan végignézné a vendégei névsorát.

– Teremtő atyám, át kellett volna küldenem magának a listát, ugye?

– Semmi gond, uram – mosolygott Columbo, – Bizonyára sok dolga volt... Az ember néha elfelejti még a...

– Büszkén mondhatom felügyelő, hogy én még apróságokról sem feledkezem meg. Valóban elnézését kell kérnem.

– Ugyan már, uram...

– De mondja csak, ezt a zenészt, a fő gyanúsítottat nem Lloyd Harringtonnak hívják?

– Igen, így van, a nevében lévő "L" már nekem is feltűnt.

– Hát akkor... – legyintett Danziger,

– Ha azonban talállok még egy utast, aki egyszer már megtette ezt az utat, és ráadásul a neve is "L"-lel kezdődik, van egy újabbjanúsítottam.

– És miért hagyja ki a személyzet tagjait?

– Az ékszer miatt, uram, az ékszer miatt. Túl sokba került. Ezért gondolok inkább egy utasra...

– Tudja, felügyelő, azoknak a többsége, akiket meghívtam ide, a személyes ismerősöm. Nem nagyon tetszik a gondolat, hogy esetleg az én egyik kereskedőm az...

– Lehetséges, hogy tévedek, uram – felelte nyugodtan Columbo. – Ezenkívül azonban még egy dolog okoz fejtörést nekem. A tettesnek kellett, hogy legyen kulcsa a ruháskamrához. Azt tudniillik állandóan zárják...

- Talán ez egyszer nyitva maradt... véletlenül.
- Ez lehetséges volna, csak hogy én az ilyen véletlenben nem hiszek. Ha nem Mr. Harrington tette, kell lennie egy kulcsnak, amely nyitja ezt a helyiséget... és talán egy másiknak is, miss Wells kabinjához. Ha ugyan nem maga engedte be a gyilkost. A fickó vagy szerzett egy egész kulcskészletet, vagy...
  - Vagy egy főkulcsot, felügyelő? – kockáztatta meg Danziger.
  - Pontosan! De kinek van főkulcsa? A kapitánynak, az első tisztnek, a számvevőtisztnek, a stewardoknak...
  - Ezek mind a személyzet tagjai. Columbo folytatta:
  - És akkor jött a megvilágosodás,
  - Megvilágosodás?
  - A helyzet a következő, uram. A sógorom, van neki egy karosszériaajavító műhelye odafent északon... egyébként jó üzlet, de ezt nyilván ön is tudja... na, valahányszor behozzák neki a tragacsokat, legtöbbször nincsen hozzájuk kulcs. Ezért aztán van egy szerszáma... az a neve, hogy Curtis... Mindenesetre...
    - Egy Curtis fémvágóolló? – kérdezte Danziger, és igyekezett megőrizni a nyugalmát.
    - Igen, az az. Biztos voltam benne, hogy ismeri azt a holmit. Ő mondta nekem, hogy az autókereskedők állandóan használják ezt a vágóeszközt... hogy ismét használhatóvá tegyék a kocsikat. Az ember szerez egy képet a kulcsról, aztán készít róla egy másolatot... nagyon egyszerű. A sógorom gyakran megteszi ezt. Van egy kézikönyve, amelyben benne van az összes kulcs típus...
      - Értem – biccentett Danziger.
- Columbo lehalkította a hangját, és bizalmasan odasúgta Danzigernek:
  - Amikor láttam ezt a sok autókereskedőt a hajón, eszembe ötlött, hogy egyszer el kéne beszélgetni valamelyikkel.
  - Zseniális, felügyelő. De nagyon erőltettnek tűnik, nem gondolja?
  - Valóban? – bámult rá meglepetten Columbo.
  - Igen. Bárki, akiben van egy kis leleményesség, lemásolhatta a főkulcsot, akár Harrington is. És nem éppen ön mondta, hogy az ő pisztolya volt a gyilkos fegyver?
  - Igen, ő azonban tiltakozik az ellen, hogy a pisztoly az övé volna.
  - És a számla, amit nála találtak meg?
  - Hát igen... de nekem az a benyomásom, hogy odacsempészték a holmijai közé... talán az igazi gyilkos.
  - Ez egyszerre túl sok a spekulációból, felügyelő. "Talán" az igazi gyilkos? Maga nem így gondolja?
  - Nem, ezek nemcsak spekulációk – kötötte az ebet a karóhoz Columbo. – Nézze, Harrington megőrzött minden régi számlát, ez rendben van. Érdeklődtem azonban a többi zenésztől, akik azt mondták, hogy csak azokat teszi el, amelyeket ke sőbb le akar vonni az adóalapjából. Valamennyien ezt csinálják, hiszen tudja. Kották, a hangszerek javítása, hotelszámlák. De egy pisztoly számlája? Talán én mint felügyelő levonhatnám az adómból, de egy szaxofonista?
- Danziger elgondolkodott, fejében egymást kergették a gondolatok. Legjobb, ha nem mutat túlságosan nagy érdeklődést, gondolta. Mégis elengedhetetlennek ítélte, hogy energikusan ellene mondjon ennek a makacs kopónak.
  - Felügyelő, én megértem az álláspontját. De hát nem úgy van, hogy minden bűnügyben marad egy-két megmagyarázhatatlan momentum? Miért ezt csinálta, és miért nem valami más? Kis eltérések: az ilyesmi előfordul a valóságos életben. Talán semmi különösre nem gondolt, amikor eltette a számlát.
  - Lehetséges. De van még valami, amit nem értek. Columbo a kéklő Csendes-óceánra mutatott.
  - Ott kint... az ott a világ legnagyobb szeméttelpe, Miért nem dobta egyszerűen a vízbe a pisztolyt?
  - Talán akarta, de már nem volt rá ideje – felelte Danziger, és érezte, hogy a tenyere lassan megnyirkosodik.
  - Nem tudom követni önt, uram.
  - Nem nagyon ért a hajókhoz, ugye? Valószínűleg nem volt ideje.
  - Hogyhogy? – kérdezte Columbo.
  - A gyilkosságot a szünetben követték el, nemde?
  - Úgy van.
  - Egy hajó sokkal nagyobb, mint a legtöbben gondolnák. Voltaképpen olyan, mint egy

nagy lakóház... nagyon magas, és bizonyos tekintetben sokkal nagyobb, mint egy egész városi háztömb. Kis lakóhelyiségek, nagy étkező- és szórakozóhelyek, s ehhez jönnek még az üzletek... behatárolt térben ez egy egész világ, felügyelő. Csakhogy igen nagy térben. Itt egy ember simán elveszhet. Lehet, hogy most szintizta spekulációkat fogalmazok meg, de tegyük fel, hogy a szaxofonos lejött a pódiumról, átöltözött, és eltöltött néhány percet a lánynál. Utána gyorsan vissza kellett sietnie a zenekarba. A lift is, a lépcső is a hajó közepén van, és nem is oldalt. Nem volt ideje, hogy odaszaladjon a korláthoz, a vízbe dobja a pisztolyt, és még a kezdésre is visszaérjen. Columbo átgondolta Danziger verzióját.

– Igen, egy nagyon jól hangzik, uram.

– Tehát elrejtette a fegyvert a lehető legközelebbi rejtékhelyen, vagy a kamra ajtaja volt nyitva, és egyenesen kínálta ezt a megoldást, vagy neki volt kulcsa, és a kamra eleve szerepelt a terveiben. A ruháskamra... Igazam van?

– Miért nem dobta ki a pisztolyt a kajütablakon? – kérdezte Columbo, s közben tünődve nézett Danzigerre.

– A kajütablakok a hajó alsó részén, ott, ahol a személyzet és a zenekar tagjai vannak elszállásolva, csak díszek! A fényt átengedik ugyan, nyitni azonban nem lehet őket.

– Nem? Egyvalamit el kell, hogy ismerjek, Mr. Danziger. Az elmélete kitűnő, és akkor ön még nem is szakmabéli! Valószínűleg minden pontosan így történt. – Bizalmas hangon hozzátette: – Tudja, sohasem voltam még ilyen izén...

– Hajón, felügyelő! – segítette ki mosolyogva Danziger.

– Hogyne, hajón.

– Nem is feltételeztem volna önről, felügyelő. Most azonban vissza kell, hogy menjek a kabinomba. Átnézem már végre azt a listát magának. Maradjon itt, és gyakoroljon a dobóhurkokkal! Nagyon jó kikapcsolódás, A mozgástól kitisztul az ember feje!

– Köszönöm, uram. Talán edzem egy kicsit. Köszönöm a segítségét, nagyon értékelem, hogy ilyen sok időt szentel nekem.

– Ó, ne hálálkodjék! – mondta Danziger megkönnyebülve, hogy befejezheti a beszélgetést. Alig várta, hogy végre otthagyhassa a felügyelőt, s már el is indult az ajtó felé, amikor Columbo a nevét kiáltotta:

– Ah, Mr. Danziger! Az ön teóriája... nos valóban jó elgondolás..., de tudja-e, mi vele a gond? Nem találtam ujjlenyomatokat a pisztolyon.

– És mi ezzel a gond? Harrington letörölte.

– Nem, uram, egyáltalán nem úgy fest, mintha letörölgették volna. Olyankor mindig marad a rajta egy-két elemi szál.

– Akkor csakugyan kesztyűt viselt – vélekedett Danziger.

– Igen, de akkor miért nem ugyanoda rejtette el, ahová a pisztolyt?

– Honnét tudjam? Egyébként a kesztyű amúgy sem bizonyítana semmit, nem?

– Éppen ellenkezőleg! A kesztyű külső oldalán bizonyosan maradtak lőpornyomok a pisztoly elsütése nyomán.

Danziger úgy tett, mintha elgondolkodnék.

– Ó talán nem tudott erről.

– Ez azonban nem válasz a kérdésre. Mi történt a kesztyűvel? Nem érti? Bizonyosan nem vitte magával a zenekari emelvényre, ezt észrevehette volna valaki. A kesztyű átdomborodik egy szűk zakón... egy kabáton nem, ő azonban a fehér öltönyét viselte, s így észre kellett volna, hogy vegyék a kesztyűt.

Danziger igyekezett óvatosan fogalmazni.

– Értem. A tengerbe pedig nem dobhatta, mert ha lett volna ideje kidobni a kesztyűket, kidobta volna a pisztolyt is.

– Pontosán, Mr. Danziger. Ez nekem is feladja a leckét. Miért csinálta az egyiket, a másikat pedig miért nem...?

– Akkor éppen nem volt rajta kesztyű – szakította félbe Danziger Columbót, mielőtt az befejezhetné volna a mondatot.

– Nem volt rajta kesztyű?

– Nem. Hát nem érti? A pisztolyt a ruháskamrában találták meg. Harrington talán nem egy kendővel törölgette le, mert így elemi szálak maradtak volna rajta. Az efféle ruháskamrákban azonban van még egy s más: papírtörölközők, papírzsebkendő, vécépapír, papírburkok, amelyeket a poharak sterilizálásához használnak, mindezeket használhatta a tisztogatáshoz anélkül, hogy nyomokat hagytak volna a Weatherbyn. Ha nincs kéznél szemüvegtörölő, én is papírt használok, mert nem karcol, és nem hagy nyomot maga után, mint a textília.

– Kiváló gondolat, uram, meg kell, hogy fontoljam. Papírtörölközők... hm. – Columbo

rövid ideig elgondolkodva hallgatott, majd hirtelen elbúcsúzott: – Később még találkozunk, uram. Nagyon köszönöm!

– Ugyan kérem, felügyelő. Jó mulatást!

Hayden Danziger önbizalma visszatért, vigyázott azonban, nehogy cserbenhagyja a józansága.

Magára hagyta Columbót a rejtéllyel, hogyan kell úgy dobni a hurkot, hogy az ember el is találja vele a célt.

A SUN PRINCESS konyhája nagyobb volt, mint egy átlagos amerikai lakás, és bizonyosan volt akkora, mint a legnagyobb konyha a legelőkelőbb párizsi vagy akár New York-i luxusvendéglőben. És az itt dolgozók nem kevésbé igyekeztek, hogy a legelkényeztetettebb inycenek se legyen oka panasza. Amikor Columbo felügyelő belépett, a helyiségben óriási volt a zaj, ugyanúgy az összes többi éttermi konyhában. A kutya sem törődött vele, téblábolt egy darabig, aztán odament az egyik kuktához, hogy a főszakács felől érdeklődjék.

A jól megtermett férfi éppen egy tál hideg sültet ellenőrzött, s bár nem szólt, látszott rajta, hogy elégedett. Fél szemmel ugyanakkor a segédjét figyelte, aki éppen zöldséget aprított. Kivette a kést a kezéből, és néhány erőteljes vágással megmutatta neki, mit vár el tőle. Azután csak figyelte – egészen addig, amíg kielégítőnek nem találta a teljesítményét.

Végre a vágótábla mellett némán álldogáló, jelentéktelen emberkének szentelhette a figyelmét.

– Oui, monsieur?

– Ó... a feleségemről van szó. Tegnap éjjel alaposan kirúgott a hámból, ezért arra gondoltam, küldhetné neki valami különlegeset a kabinjába... ma nem sokat tudtam foglalkozni vele... sok dolgom volt, szinte meg sem álltam... ez részemről afféle békeajánlat volna.

– Értem. Tehát egy egészen különleges reggelit szeretne rendelni a madame-nak... oui?

– Igen, pontosan azt. Itt minden nagyon tetszik neki, és az étel is nagyszerű. A klíma azonban sajnos megkínózza egy kissé, úgyhogy azt gondoltam, valami különlegeset, valamelyik kedvenc ételét...

– Mit szeretne rendelni reggelire a madame-nak, uram?

– Tudja, odavan a ringliért – felelte zavartan Columbo. – Ebben a tekintetben én mértékletes vagyok, szeretem pizzán vagy előételként... de a feleségem legszívesebben tojással eszi. Ezért arra gondoltam, hogy varázsolhatna egy kis omlettet erősen fűszerezve, Mozzarella sajttal és gombával a tetején, egy kis pikáns Marinara szósszal.

A főszakács sértődött arcot vágott, és bizalmatlanul megkérdezte:

– Marinara szósszal?

– Igen. Az egészet együtt Suprezio Sicilianának hívják... szicíliai meglepetésnek. Bizonyára hallott már róla.

– Tulajdonképpen nem – csóválta a fejét a szakács. – De természetesen mindent megteszünk, hogy elégedett legyen, uram. Odafordult a mellette álló, és hitetlenkedve fülelő segédjéhez:

– Albert, legyen szíves, gondoskodjék arról, hogy... hm... hogy is mondta, mi a neve?

– Columbo.

– ...hogyan készítsék Mrs. Columbo reggelijét. Egy szicíliai meglepetést.

Az "Albert"-nek szólított szakács biccentett, és elvonult, Columbo nem győzött hálálkodni a főszakácsnak.

– Ez rettenetesen fontos a számomra... hadd lássa a feleségem, hogy nem feledkeztem meg róla! – Egy aprósüteményes tálcára mutatott: – Szabad?

– Hogyne.

Columbo elvett egyet az étvágygerjesztő külsejű finomságok közül, és beleharapott. E közben – elháríthatatlanul, mint a végzet – egy kis hab hullott az állára. Zavartan letörölte a kézfejjével.

– Ez egyszerűen fantasztikus – állapította meg. – Gondolom viszik, mint a cukrot.

– Igen, ez a sütemény rendkívül kedvelt. Különösen azok körében, akiknek diétáznuk kellene... oui?

– Hm, el tudom képzelni, mi kalória van ebben. De egy ilyen hajóúton... az ember végtére is nem azért van itt, hogy megtagadjon magától minden élvezetet.

– Ahogy mondja, monsieur. De ha megbocsát... én most ezzel a különleges imbisszel

kell, hogy foglalkozzam.

– Ó! És kinek készíti? – tudakolta szórakozottan Columbo.

– Mr. Hayden Danzigernek.

– Mr. Danzigernek? Ohó, neki azért nem adnám ezt a tésztát! Túl sok benne a koleszterin. Egyáltalán nem adnék neki semmit, amiben zsiradék van. Nem tudta, hogy tegnap szívrohamot kapott?

– Nem, nem hallottam róla. De hiszen Mixed Grillt kap. ő rendelte. Az egyik kedvenc étele.

– Mixed Grill? Az nem bárányborda, plusz kolbász és máj, vagy tévedek? Elképzelhetetlen... egy szívbeteg, aki kolbászt eszik...

– Mr. Danziger sohasem rendelt szívbetegeknek való ételt, efelől biztosíthatom. Mindig csak a legjobb legjavát rendeli, ami, a hagyományoknak megfelelően mindig nagyon kiadós.

– Hm, ezt nevezem meglepetésnek. Na hiszen, mozoghat majd eleget, míg ezt ledolgozza. Azt mondják, hogy az ember annyit ehet, amennyit akar, ha eleget mozog. Nekem erre sajnos nincsen túl sok alkalmam... ezért óvatosnak kell lennem az evéssel. Már leraktam egy pocak alapjait, ahogy a feleségem szokta mondani.

– Igen, uram, ez bizony sokakra érvényes.

A főszakács szeretett volna végre megszabadulni tőle, de Columbo feltartóztatta.

– Tudja, mit gondolok én? A fickó szép summa pénzt kiad erre a sok emberre. Mindig ilyen sok a vendége, ha ezen a teknőn tartózkodik?

– Hajón, uram! – javította ki a szakács,

– Hát persze, hajón. Szóval mindig ilyen sok vendége van?

– Mindig, a legutóbbi útját leszámítva. Néhány hónappal ezelőtt. Akkor egyedül volt... ki akart kapcsolódni. Legtöbbször a kabinjába kérette a vacsoráját. Akkor gyakran megtörtént, hogy kifejezetten neki főztem.

– Félre a tréfával, uram, ennek az embernek annyi a pénze, mint a pelyva!

– Igen, azt hiszem, nagyon tehetős – ismerte el a szakács.

– Hm, nos... nagyon köszönöm. A feleségem örül majd.

– Nincs mit, uram. Azt szeretnénk, ha a vendégeink jól éreznék magukat. Jó napot!

Hayden Danziger, aki ezenközben abban a hitben ringatta magát, hogy minden a legnagyobb rendben van, megtette az előkészületeket ebédvendégei fogadására.

Sylvia, a felesége a tükör előtt öltözködött, s közben nézegette magát.

– Ó, most aztán kikapcsolódom. A friss levegő, a nap...

– Hogyne, édesem. Mielőtt elindultunk volna, már én is rendkívül feszült voltam... azok a telefonok... most minden olyan távolinak tűnik.

– Ez a nyaralás lényege – mondta mosolyogva Hayden Danziger. – Valóban minden nagyon távol van. Szerintem az a nő nem telefonál többé. Egy szegény bolond, semmi más.

– Igen. A vakáció pedig szinte tökéletes.

– Szinte? – kérdezte meglepetten a férfi.

– Jaj, hát az a szegény lány, az az énekesnő. Ez az eset elrontotta a nyaralást, legalábbis egy kissé.

– Igen, szörnyű szerencsétlen ügy. De azt hiszem, a tettes már megvan. Ez a mi Gibbon kapitányunk nagyon alapos munkát végzett, noha egy igazi kopó is van a fedélzeten.

– Kopó? – nézett álmélkodva a férjére Sylvia.

– Igen, valami Los Angeles-i felügyelőcske adja a nagyot. Ezzel az esettel akar híres lenni, vagy feltűnést kelteni itt a hajón. Na mindenesetre megvan a tettes, megvan a fegyver, amelyből a lövést leadták, csak ez a Columbo képtelen abbahagyni a szaglászást.

– Rémes alak.

– Egyáltalán nem, komolyan mondom – felelte Hayden Danziger. – Csak éppen mindenütt ott van. Nem kimondottan terhes, de mindig ott tűnik fel, ahol a legkevesebb szükség van rá. Hiszen ismered ezt a fajtát.

– Manapság az ember nemigen számíthat jobbra a rendőrségtől.

– Igen. Sajnos közben egészen közélről megismerkedtem vele, így aztán, fájdalom, feleségestül meg kellett hívnom egy italra. Hogy mikorra, egyelőre még nem döntöttem el. Talán majd csak a visszaúton. A hatalmas vendésseregben fel sem fog tűnni. Most azonban nem törődöm ezzel.

– Ahogy akarod, drágám – felelte az asszony engedékenyen. – Egyébként ki tette? Ki volt a gyilkos?

– Egy Harrington nevű zenész. Azt hiszem, szaxofonon játszik. Egy kirúgott szerető. – Danziger nevetett. – Most talán jobb lesz a zenekar. Tulajdonképpen sohasem szerettem a szaxofont.

– Ez most az első számú beszédtema a hajón... örülök, hogy elkapták. A gyengébb idegzetűek már kezdtek félni.

– Nem volt okuk rá. A gyilkos többé nem csap le. Először is őrizetbe vették, másodszor olyan nyilvánvalóan szenvedélyből ölt, hogy nem áll fenn annak a veszélye, hogy megismétli. Voltaképpen kár érte. Egy éretlen fiatalember, aki nem tudott úrrá lenni az érzelmein. Azt hiszem, bezárják, a kulcsot pedig eldobják. – Felnevetett, és halkán hozzátette: – A főkulcsot.

– Mit mondasz? – lepődött meg Sylvia.

– Semmit, csak úgy motyogok magamban. No, jól szórakozol?

– Csodálatosan. És egyre jobb lesz.

– Természetesen – mondta Hayden Danziger Mostantól minden tökéletes lesz.

– És tényleg úgy gondolod, hogy nem lesz több telefonhívás?

– Teljesen biztos vagyok benne – bólogatott energikusan a férfi.

– De hát Hayden... hogy lehetsz ennyire biztos a dolgokban?

– Nevezhetjük intuíciónak is. Ha az ember nem reagál rájuk, az ilyesfajta telefonálók feladják, és máshol próbálkoznak. Ezek a háborodottak mind egyformák, gyávák. Ezért a telefont használják. Nincs bennük kurázsni. Ne gondold rá többet, soha többé nem hallat magáról. Ha igen, azonnal a rendőrséghez fordulunk. Csakhogy nem lesz rá szükség, efelől kezeskedem.

– Akkor jó. Hogy festek? – kérdezte hízelgő hangon az asszony.

– Mit óhajtasz hallani? Elragadóan!

– Hayden, te kinevetsz engem!

– Nem kellene ilyen csábosnak lenned... – mosolygott rá a férje.

– A vendégeink minden pillanatban itt lehetnek...

– Ugyan már!

– Hagyd abba, Hayden!

Sylvia Danziger kuncogott, mint egy kamasz lány.

– Komolyan mondom... tényleg. Nagyszerűen szórakozunk majd, azután pedig megebédelünk. De ma délután... vigyázz, szerelmem! Ma kiszámíthatatlan vagyok...

– De Hayden...!

A konyhából Columbo ahhoz a lépcsőhöz ment, amely a hajó személyzete számára volt fenntartva. Az órájára nézett, aztán amilyen gyorsan csak tudott, lesietett rajta. Egyre lejjebb jutott, elhagyta a sétatfedélzetet, majd a "Baja" és az "Aurora" fedélzeteket, míg végül kissé kifulladásra leért a "Capri fedélzet"-re.

Mentében vetett egy futó pillantást a ruháskamra ajtajára, végül pedig megérkezett Rosanna Wells kabinjához, amely előtt még mindig egy tengerész posztolt.

Kurta mosollyal üdvözölte, aztán az órájára nézett, majd ugyanazon az úton visszafelé indult. A matróz csodálkozva bámult utána. A felügyelő végignyargalt a folyosón, majd ismét felkaptatott a személyzeti lépcsőn.

Ismét elhaladt a "Baja", az "Aurora" és a sétatfedélzet mellett, és megérkezett a folyosóhoz, amely a gyengélkedőhöz vezetett. Alig kapott levegőt. Még mindig futólépésben megközelítette az ajtót, és lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt. Már szinte fuldokolt. Erőteljesen kopogtatott, és bekiáltott:

– Gyorsan, engedjenek be!

Melissa Podell az orvosi szoba íróasztala mellett állt, Pierce doktor pedig egy receptlistát olvasgatott. Meghallották a zajt az ajtó felől, Melissa odasietett, és olyan gyorsan rántotta fel az ajtót, hogy Columbo kis híján a karjaiba zuhant.

Élénk kézmozdulatokkal jelezte a nővérnek: legyen szíves, kövesse a betegszobába. Odabent levegő után kapkodva feltúrta az inge ujját, és kinyújtotta a karját. Melissa és dr. Pierce értetlen arccal követték. Columbo kínlódva préselte ki magából a szavakat:

– Gyorsan! Mérje meg a pulzusomat és a vérnyomásomat, mielőtt még összeszedném magam!

Az orvos a felügyelő csuklója után nyúlt. Az arcán látszott, hogy úgy gondolja:

Columbónak nincs ki mind a négy kereke. Az órájára nézett, majd így szólt Melissához:

– Tegye a karjára a vérnyomásmérőt, és pumpálja fel! Felügyelő, mit akar tulajdonképpen?

– Semmi különösét, csak ellenőrzök valamit. Ez... kevesebb volt... mint egy perc... phhh... alig kapok levegőt. Tényleg... teljesen kivagyok...

– Felügyelő, a pulzusa feltűnően magas... több mint száz. Mit művelt?

Columbo, mintha a hírtől új erőre kapott volna, elmosolyodott, de továbbra sem szólt. Melissa a karjára erősítette a vérnyomásmérő hevederét, és pumpálni kezdte. Dr. Pierce elengedte a felügyelő csuklóját, és most már a műszer skáláját figyelte.

– A vérnyomás is tetemes. Történt valami, felügyelő? Hol járt, ötször körbefutotta a fedélzetet?

Columbo a kérdést válasz nélkül hagyva visszakérdezett:

– Amikor idehozták Mr. Danzigert... azután a közjáték után ott a medencében, amikor majdnem a vízbe fulladt... fürdőnadrágban volt?

– Igen, amikor idekerült, azt hiszem, fürdőnadrágban volt.

– És itt a gyengélkedőn semmiféle száraz holmija nem volt?

– Csak másnap reggel hoztak le neki – felelte Melissa. – Miért kérdi?

– Nos, egy kísérletfélét végzek, és megpróbálok kideríteni pár dolgot. Várjanak, amíg kapok levegőt. A hétszázát, ez volt ám a lépcső! Egyszer meglátogattam az unokaöcsémet New Yorkban. Egy ősrégi ház legfelső emeletén lakik a családjával, négy emelet magasságban, így aztán azt hittem, hogy ezt az akadályt is könnyűszerrel leküzdöm. Hát hegymászó, az nemigen lesz már belőlem, annyi szent.

– Gyalog azon a rengeteg lépcsőn? – tudakolta dr. Pierce, és látszott rajta, hogy a dolog nem megy a fejébe.

– Gyorsan le, még gyorsabban fel... de esküszöm önnek, soha többé nem teszek ilyet! Szeretnék körülnézni kissé... tehát fürdőnadrágban volt, azaz semmit sem tudott eldugni magánál...

Columbo hozzálátott, hogy átkutassa a vizsgálot. Odament a faliszekrényhez, és kinyitotta.

– Ez mindig nyitva van? – tudakolta.

– Csupa tökéletesen ártalmatlan dolgot tartunk benne, gyógyszereket vagy drogokat nem. Mindenesetre semmi olyasmit, ami lopásra csábíthatna valakit. Miért?

Columbo benyúlt a szekrénybe és egy kartondobozt vett ki belőle, amelyet aztán kinyitott. Egy pár gumikesztyűt húzón elő, és felmutatta.

– Tudják, hány darab van a hajón ebből?

– Fejből nem – felelte az orvos.

– Utána tudna nézni? Fontos volna... Jézusom, mennyi ideig eltart, míg az ember ismét szuflához jut!

Dr. Pierce átment a szobájába, és elhozott az íróasztala fiókjából egy nagy előjegyzési könyvet.

– Ez itt a leltárjegyzék. Egy pillanat..., remélhetőleg meg is lesz.

Lapozgatott a könyvben, és tekintetével végigpásztazta az oldalakat. Végül megszólalt:

– Igen, ez volna az. Amikor kifutottunk, három tucatnyi volt abban a dobozban, amelyet a kezében tart. Egyet én használtam tegnapelőtt. Melissa, maga?

– Én nem – rázta a fejét a nővér.

– Akkor három tizenkettes csomagnak kell lennie... mínusz egy. Tucatjával csomagolják.

– Eszerint ebben a csomagban tizenegy párnak kell lennieállapította meg Columbo, majd számolni kezdett. – De csak tíz van!

– Számolja meg a többit is... talán összekeveredtek.

A felügyelő átszámolta a másik két csomagot is, azonban mindkettőben egy-egy tucat kesztyű volt.

– Ez azt jelenti, hogy egy pár hiányzik.

– Talán a gyártó cég hibája. Sohasem számoljuk meg a kesztyűket,

– Hogyne... lehetne véletlen, de...

– Ön arra gondol, hogy egy párat alighanem a gyilkos használt el? – tudakolta dr. Pierce.

– Igencsak elképzelhető volna.

– Ha így volna, Harrington még gyanúsabbá válna. Cukorbeteg, és nap mint nap idejön, hogy megkapja az inzulin injekcióját. Legtöbbször Melissa adja be neki.

– Nem is tudtam – felelte Columbo. – Nővér... szokás szerint megjelent?

– Igen, felügyelő úr, de én jól ismerem Lloyd Harringtont, és teljesen elképzelhetetlennek tartom, hogy képes volna ilyesmire. Tudja, a férjem az együttes vezetője, és Lloyd már nagyon régóta dolgozik velem. Mind a ketten ismerjük. Tudom, hogy gyerekes dolog, amit mondok,

de...

– Szó sincs róla. Meséljen csak nyugodtan tovább!

– Szóval tudom, hogy ostobán hangzik... hiszen Rosanna halott... de Lloyd becsületes fickó. Biztosan tudom, hogy nem gyilkos.

– Az ellene szóló bizonyítékok nem egészen súlytalanok, de hajlok arra, hogy igazat adjak önnek. Doktor úr, megengedi, hogy kölcsönvegyek egy pár kesztyűt?

– Nyugodtan meg is tarthatja. Az ilyesmit csak egyszer szokás használni.

Columbo a kezére húzta az egyik kesztyűt.

– Köszönöm, dr. Pierce, sokat segített. Ön is, Mrs. Podell! Felhúzta a másik kesztyűt is, aztán elköszönt. Az orvost és a nővért tudatlanságban hagyta nyilvánvalóan sötét szándékait illetően.

Columbo a gondolatát is elhessentette magától, hogy gyalogszerrel menjen le a lépcsőn. Odalépett a lifthez, és a "Capri fedélzet"-re vitette magát. Elhaladt Rosanna szobája előtt, az ajtó felé, amely mögött Lloyd Harrington fogva tartották.

Igazolta magát az őrnök, és bekopogtatott. Már a fiatalember hangja is félelmet árult el. Columbo megpróbálta megnyugtatni.

– Bocsásson meg, uram... remélem, nem zavarom?

– Ó, maga az, felügyelő? Jöjjön be! Elképzzelheti, hogy majd megbolondulok! Ebben a szűk helyiségben rohangálok fel-alá... és várok. Bár nem bánnak rosszul velem, mégis... – Elmosolyodott. – A koszt legalább jó, azonkívül rendes dolog, hogy felszolgálják. Ennek ellenére szeretnék a lehető leghamarabb kikerülni innen. Lassan kezdem megérteni, mi is az a klausztofóbia.

– Hogyne, uram. Én is kívánom önnek, hogy kijusson. De a kapitány... Hiszen tudja, nekem itt nincsenek jogosítványaim... ez csak amolyan beugrás tőlem.

– Gondoltam – felelte Harrington. – A tengeren a kapitány maga az Úristen. Bíró, államügyész és esküdtszék egy személyben, s ha rajta múlna, ő lenne a hóhér is.

– Hát azért a helyzet nem ilyen veszélyes. Igyekszik azt tenni, amit a leghelyesebbnek gondol. És önnek is el kell ismernie, hogy van pár apróság... bizonyára érti, miért hiszi Gibbon... hogy ön...

Harrington, aki Columbo érkezése után megnyugodott kissé, ismét felpörgött. Félbeszakította a felügyelőt:

– Valaki az én fejemet dugta a hurokba! Nem tudom ugyan, hogy miért... de valaki ezt tette!

– Tudja mit, Mr. Harrington? Osztom a véleményét. Columbo a kabátzsebébe nyúlt, és egy szivart húzott elő. A szájába dugta, és gyufa után kezdett kotorászni.

– Rágyújthatok?

– Persze! Folytassa csak! Azt mondta, dolgozik az ügyön... segít Gibbon kapitánynak. Mire jött rá? Talált egyáltalán valamit?

– Egy keveset. Egypár apróságot, amelyek nem illenek a sémába, messzire azonban nem jutok velük. Csupa bűnjel. Mármár túl feltűnő, hogy minden önre utal, Mr. Harrington.

– Ezt nem értem. Ki akarna elbánni velem? Nincsenek ellenségeim...

– Ezúttal téved. Nem önről van szó, és nem is olyasmiről, amit ön tett. Ön csak véletlenül került a gyilkos útjába. Az a személy, aki szeretné megtenni önt bűnbaknak, pontosan tudta, hogy "volt valami" ön és Rosanna közt, hogy tapintatosan fogalmazzak. Ön úgyszólván ideális gyanúsított. Ennek a "valakinek" gondolja van arra, hogy valamennyien mindent tudjunk önről és Rosannáról. Ez az egész nem személy szerint ön ellen irányul. A tettesnek kell valaki, aki elviszi a balhét, mivel pedig a lány és ön közt volt valami, ön az eszményi gyanúsított.

– Tulajdonképpen semmi különös nem volt köztünk. Legalábbis az a kevés nem tartott sokáig, nem ám,, de honnan tudott volna róla az illető?

– Van tehát egy másik férfi. Ön tudta...?

– Igen, azt hiszem, volt valaki – mondta keserűen Lloyd.

– Tudja a nevét? Tud róla valamit?

– Rosanna sohasem mondott semmit – szólt tétován Harrington. – Még csak azt sem említette, hogy van valakije. Ezen is gondoltam, hogy valóban lehetnek esélyeim nála. Az a valaki sok drága holmit ajándékozott neki, legalábbis azt hiszem. Például csodálatos ékszerei voltak. Én ezt sohasem tudtam volna nyújtani neki, de arra gondoltam, hogy a szóban forgó férfi ahhoz a típushoz tartozik, aki szívesen aggatja tele ékszerekkel a csinos lányokat, Rosanna pedig egyszerűen élt az alkalommal. Röviden: azt gondoltam, vannak esélyeim nála, mert szerettem. Sohasem mondta nekem és egyébként másnak sem, hogy ki az a férfi. Ha a zenekarral játszottunk, soha nem ült le senkivel, nem ment el senkivel... ha találkozott is

valakivel, valószínűleg csak akkor tehetette, ha egyikünk sem volt ott. Még akkor sem említette azt az ismeretlent, amikor Las Vegasban volt velem.

– Engem igazából az a Las Vegas-i pisztolyszámla aggaszt. Az bizony nagyon rossz fényt vet önre...

– Mondtam már, hogy soha nem vásároltam fegyvert, sem Las Vegasban, sem másutt. Sohasem volt fegyverem. Nem is tudnám, hogyan kell bánni vele. Egyszerűen nem szeretem az effajta holmit..,

Columbo elnézte egy darabig a fiatalembert, majd így szólt:

– De Las Vegasban volt, amikor a pisztolyt vásároltak. A számla keltezése alapján ellenőriztem.

– Ezt nem tagadom – felelte nyomban Harrington. – Sokan mások is ott voltak. Nagyon gyakran játszunk Las Vegasban, A szállodákban. Úgy, ahogy ezeken a luxushajókon is. Az együttes két út között szinte sohasem marad munka nélkül. Artie jól szervez, és van egy ügyes ügynöke is. Jóllehet állandóan úton vagyunk, több szerződésünk van, mint másoknak. Igen, voltam Las Vegasban, ezt mindjárt az elején mondtam önnek. Miért is tagadnám? De nem vettem ott fegyvert, felügyelő.

– Hallott már valaha egy Danziger nevű fickóról? Hayden Danzigerről? Említette valaha Rosanna ezt a nevet?

– Nem – rázta a fejét Harrington.

Columbo egy képet nyújtott oda Harringtonnak. A fotót a hajó fényképésze készítette, amikor Danziger meg a felesége a SUN PRINCESS fedélzetére léptek. A férfi egy iratmappát fogott, és sugárzó mosollyal nézett a kamerába.

– Három ruppót adtam érte a fotózásban – mondta Columbo –, és ha hiszi, ha nem, a fickó nem adott róla számlát.

Lloyd nem nevetett a gyámoltalan tréfán. Alaposan szemügyre vette a képet, majd megállapította:

– Sohasem láttam, legalábbis nem ismerem rá. Tudnia kell, hogy mi az embereket többnyire sötét helyiségekben látjuk... ott egészen máshogyan néznek ki.

Columbo ismét magához vette a képet, aztán előhúzta a noteszét.

– Hat héttel ezelőtt ugyancsak részt vett egy ilyen tengeri körúton. Január tizedikén jött vissza.

– Igen, akkor is a hajón voltunk... közvetlenül a visszatérésünk után következett Las Vegas. Azután jött ez a mostani út. Erre az emberre mindenesetre nem emlékszem.

– Biztos ebben? – kérdezte komoly arccal Columbo.

– Valószínűleg láttam, mi azonban nem nézzük meg alaposabban az arcokat. Kivéve, ha valaki odajön, és kér egy bizonyos számot, vagy meghívják bennünket egy italra egy asztalhoz, vagy a bárpulthoz... ez a férfi azonban nem tett ilyesmit. Mi itt sok embert látunk, de rá sem innen, sem Las Vegasból nem emlékszem.

– Rosanna a hajón volt akkor, januárban?

– Igen, persze. Régebb óta volt a zenekarnál, mint én. Akkor azonban nem sokat láttuk, mert beteg volt, az ideje nagy részét a kabinjában töltötte. Csak akkor jött ki a fedélzetre, amikor már délen jártunk, és melegebb lett, korábban félt a meghűlése miatt. Legtöbbször a kabinjában maradt, és csak a próbákra meg a fellépésekre jött ki. Akkoriban alig láttuk.

– Bizonyos abban, hogy egész idő alatt, amikor nem látták, a kabinjában volt? Megnézte egyszer is?

– Nem – álmélkodott Harrington. – Akkoriban ő és én... nos, igen, én a távolból csodáltam, ő pedig még csak észre sem vett. Csak Las Vegasban kezdett érdeklődni irántam. De itt a hajón... nem, egyszer sem kopogtattam be hozzá. Kétlem, hogy a zenekarból bárki megtette volna, Rosanna ugyanis nagyon tartózkodó volt. Ha azt mondta, hogy szeretné kipihenni magát a kabinjában, senki sem merte volna felébreszteni, vagy akár csak zavarni.

– E tekintetben tehát semmi bizonyosat nem tud?

– Nem, mégis feltételezem, hogy mindig a kabinjában volt.

– Vagy úgy... Hát akkor fel a fejjel, fiatalember! Majd csak találunk még valamit... ne féljen!

Harrington elmosolyodott, a mosoly azonban kissé borúsra sikeredett.

– Felügyelő?

– Igen? – mondta Columbo, és elvigyorodott.

– A férfi azon a képen, amelyet mutatott nekem... úgy gondolja, hogy ő a gyilkos?

Columbo bólintott!

– Igen, de erről egyetlen szót se szóljon senkinek! Nem szeretném, ha óvatoskodni

kezdene. Viselkedjék úgy, mintha minden reménnyel felhagyott volna! Sajnos még nincs egészen a markomban, de egy-két hibát elkövetett már... és elkövet még legalább egyet.

Columbo felügyelő hagyta, hadd találgassa Lloyd Harrington, miféle hibákat követett el a képen látott férfi. Ő maga kiment, s közben úgy döntött, hogy legfőbb ideje enni valamit, s majd csak aztán veszi tüzetesebben szemügyre a további tanúkat.

Sylvia Danziger élvezte a napot. Egy könyvet tartott a kezében, s ha megkérdezik tőle, mit csinál, bizonyára azt felelte volna, hogy olvas. Valójában azonban ábrándozott. A bőre olajosan csillogott, ült, és nézte a könyvet, amelyről azt hitte, hogy olvassa, s amelynek papírja vibrálva verte vissza a nap vakító fényét. Újra és újra lapozott, elolvasott egy-egy szót vagy mondatot, de semmit sem értett meg belőlük. Gondolatai máshol jártak – a férjénél.

Mint minden érzékeny asszonyt, őt is időről időre elfogta a nyugtalanság, ha arra gondolt, hogy a férje jóval fiatalabb nála. Félt, hogy elveszi tőle egy fiatal, vonzó nő – volt ugyanis annyi esze, hogy ezt a lehetőséget ne hagyja számításán kívül.

Az első névtelen telefon megijesztette: azt hitte, hogy amitől tartott, bekövetkezett.

Utóbb aztán hagyta, hogy a férje meggyőzze: a hívások semmi rosszat nem jelentenek. Igyekezett elúzni az időnként rátörő csúf gondolatokat. El kellett ismernie: lehet, hogy csa kugyan úgy van, ahogyan a férje mondja.

Most azonban üdült – és mégis a hívásokra gondolt. Igen, Haydennek igaza van. Nincs értelme vakáció közben ilyesmin rágódni. Erre bőven lesz idő a hazatérés után, ha a telefonáló ismét jelentkezik... Hayden azonban olyan magabiztos és határozott volt, hogy ezzel a dolog véget is ért, és Sylvianak immár nem kellett aggódnia. Csaknem olyan volt, mintha Hayden tudta volna... nem, ez azért túlságosan ostoba feltételezés. A férjének teljesen igaza volt... egy féltékeny bolond hívogatta, az utalgatott Hayden állítólagos félrelépéseire. Amikor Sylvia férjhez ment Danzigerhez, szilárdan eltökélte, hogy történjék bármi, nem hagyja magát az orránál fogva vezetni, és ha feltűnik egy másik nő, elhagyja a férfit. A gondolat nem volt kellemessőt, nagyon is nyugtalanító. Ezért aztán ismét az igénytelen regénnyel próbálkozott, amelyet eredetileg olvasni akart.

Eleinte észre sem vette a férfit, aki egy darab kenyeret rágcsálva letelepedett mellette egy nyugszék lábtámaszának szélére. Az illető azonban megszólította:

– Ne haragudjon, kérem, ön Mrs. Danziger? – kérdezte. Az asszony felnézett.

– Igen – mondta barátságosan, de tartózkodóan,

– Én Columbo felügyelő vagyok – mutatkozott be a jövevény, és odamutatta neki az igazolványát. – Los Angeles-i rendőrség. A férjével együtt a gyilkossági ügyön dolgozunk. Mái bizonyosan említette önnek, és hallott róla, hogy...

– Ó igen... szörnyű egy eset – felelte Sylvia Danziger.

– Épp most vettem részt az ebéden, amelyet a férje adott a vendégei tiszteletére. Önt nem láttam ott.

– Igen, meghívtunk néhány embert, de én csak addig maradtam, amíg a büfét felszolgálták. Diétázom tudniillik.

– Ehhez képest úgy tűnik, hogy eszményi formában van! Egyébként a férje is. Ritka az ilyen egészséges külsejű ember. És milyen jó erőben van! Igen... némelyeknek jó, ehetnek, amennyit akarnak, nem híznak, és még egészségesek is maradnak.

– Egész életében egyetlen napig sem volt beteg. Mindenesetre amióta ismerem, nem.

– Egészen tegnapelőttig – jegyezte meg Columbo.

– Igen, hogyne, ki is ment a fejemből. Igaza van. Columbo lábtámaszostul közelebb húzta a nyugszéket. Egy szalvétán egy tojást egyensúlyozott, majd tűnődve beleharapott. Közben körbehordozta tekintetét a csendes fedélzeten, és alaposan szemügyre vette a mögöttük lévő üvegfalú helyiséget Szabad kezével arrafelé mutatott.

– Látja ott bent azt a fickót... a Greenwich teremben?

– Igen. Mi van vele? – kérdezte kissé idegesen Sylvia.

– A játékautomaták körül ügyködik. Látja?

– Igen.

– Kidobott pénz – állapította meg Columbo, miközben tovább rágott. – Itt a hajón már vagy harmincszor játszottam, de még egyetlenegyszer sem nyertem.

– Felügyelő, ezeket a masinákat szinte lehetetlen megverni, sőt, valószínűleg egyáltalán nem lehetséges. Miért próbálkozik újra és újra?

– Ön nem szokott játszani, ugye, Mrs. Danziger?

– Én a nyugalmasabb és értelmesebb tevékenységeket részesítem előnyben. Nem, sohasem éreztem szükségét, hogy... pénzt nyerjek.

– Fura, én úgy képzeltem, hogy ön és a férje gyakran megfordulnak Las Vegasban.

– Nem... bár Hayden csakugyan nagyon gyakran elutazik oda, a város az. ő üzleti régiójába tartozik. Én azonban sohasem megyek vele. Az én ízlésemnek túlságosan harsány és mesterkéltségek ott minden. Én azt az egészséget nem szeretem. Hayden is csak azért utazik oda, mert kénytelen, de mindig nélkülem megy. Azt hiszem, időnként próbára teszi a szerencsáját. Csak úgy unaloműzésül.

– Nos, ön nagyon nagyvonalúan kezeli a dolgot... hagyja, hogy csak úgy elutazzék. Vegasban meg ott várja az a sok csinos lány...

– Felügyelő úr, talán különösnek találja, hogy egy magamkorú nő olyan férfi felesége, mint Hayden.

– Különösnek? – kérdezte gyorsan Columbo. – Nem, Mrs. Danziger, nem találok annak.

– Mindenki, az összes barátnőm azt mondta, hogy eszemet vette a szerelem. Azt bizonygatták nekem, egy Hayden-féle ember csak a pénzemért vesz el. De maga is láthatja, mekkorát tévedtek. Egyszerűen csak féltékenyek voltak. Mondtam én akkor, hogy nincs ebben semmi különös, és igazam volt. Hayden imád engem, sőt mostanában még jobban, mint azelőtt. Olyan gyengéd és figyelmes, nincsen okom panaszra. Boldog asszony vagyok, felügyelő, így aztán nincs is szükségem arra, hogy a játékautomatáknál próbálgassam a szerencsém. Hiszen megvan mindenem, amire csak vágyom. Mindenem, amire valaha is vágytam.

– Azt látom, Mrs. Danziger – bólogatott mosolyogva Columbo.

– Igen, talán régmódi vagyok kissé, túlságosan önző, és ezt el is ismerem. A mai nemzedék egészen más, sokkal nagyvonalúbb. Sohasem tudnék osztozni a férjemen senkivel, nem mintha tartanom kellene ilyesmitől. De amikor néha elnézem a többi nőt! Én, mondjuk így, egészen más környezetből származom, helytelenítem a szabadosságot, amiről manapság olyan sok szó esik. Hayden csodálatos ember, és még sohasem okozott csalódást nekem.

– Igen, Mrs. Danziger..

Columbo felkászálódott a nyugszékről, amelybe már-már belesüppedt, és búcsúzóul így szólt:

– Mrs. Danziger, örömmre szolgált ez a találkozás. Mivel ismerem a férjét, okvetlenül meg akartam ismerni önt is. Most azonban mennem kell, és bizonyára ön is szeretné ismét az olvasásnak szentelni magát. Elnézést, hogy ilyen sokáig igénybe vettem az idejét.

– Szó sincs róla, felügyelő – felelte mosolyogva Sylvia. – Én is nagyon örültem, hogy elbeszélgettünk. Remélem, nem tart kellemetlenül őszintének.

– Ugyan, szó sincs róla!

Columbo már elindult, amikor eljutott a tudatáig, amit az asszony mondott, és egy pillanatra visszafordult.

– Ja, és még valamit. Mikor volt a férje utoljára Las Vegasban? Emlékszik a dátumra?

– Hát persze. A múlt héten« azazhogy tulajdonképpen másfél hete. Pénteken és szombaton. Ilyen fontos ez?

– Nem, egyáltalán nem. Mindössze kíváncsi voltam rá, ennyi az egész. Köszönöm!

– Remélhetőleg hamarosan ismét látjuk egymást, felügyelő.

– Hogyne, remélhetőleg.

Columbo immár végérvényesen elindult, az asszony pedig utána nézett. Most még kevésbé volt képes arra, hogy az ölben lévő könyvre összpontosítsa figyelmét.

Dr. Pierce szenvedélyes golfjátékos volt. Az egyetlen dolog, amiért nem szerette a hajóorvosi munkát, hogy négy-öt nap is eltelt, míg viszontláthatta a hullámzó gyepfelületeket, a zászlócskákat, a homokdombokat, a vizesárkokat meg a többi.

A SUN PRINCESS fedélzetén természetesen volt edzőpálya, ahol a labdákat egy sátorponyvával lefedett ketrecbe kellett beütni. Columbo végül itt bukkant rá. Dr. Pierce éppen nekihuzakodott, hogy beüsse a labdáját egy festett kabinablak közepébe.

Columbo megállt a ketrec mögött, és nézte, ahogyan az orvos már kissé verítékezve a labdára és a lendítésre koncentrált. A labda azonban utóbb – s ezt dr. Pierce-nek is be kellett látnia – nem talált telibe.

– Nagyon elegáns ütése van – állapította meg Columbo, amikor az orvos megállt, hogy

pihenjen egy keveset. – Úgy tűnik azonban, a válltartásával nem stimmel valami.

– Felügyelő úr, ne felejtse el, hogy ezt a játékot mi skótok találtuk fel!

– Igaza van, uram. Bocsássa meg nekem ezt a kotnyeles megjegyzést! Nyugodtan eddzen csak tovább! Ha megengedi, nézem, ahogyan csinálja.

Az orvos ettől fogva nem vett tudomást róla, és ismét nekikészülődött. Ezúttal sikerült az ütés, és a labda pontosan az ökörszemablak közepébe talált.

– Ez már jobb! – dicsérte meg Columbo. – Feltehetek önnek egy személyes kérdést, dr. Pierce? Nem a golfról...

Az orvos, aki épp újabb ütéshez készülődött, megállt, és kissé bágyadtán megkérdezte:

– Mi volna az, felügyelő?

– Tudja, nem szeretnék bizalmaskodni, hiszen tudom, milyen érzékenyen reagálnak néha az orvosok...

– Egyáltalán nem vagyok érzékeny, felügyelő, kivéve, ha golfról van szó. Ön tehát mondhat, amit csak akar, kérdezhet, amit akar, nem fogok megsértődni.

– Mint mondtam, nem golfról van szó. Arra vagyok kíváncsi, lehetséges-e, hogy valaki szántsándékkal úgy tesz, mintha szívrohama volna, és ön beugrik a színlelésnek?

– Mr. Danzigerre gondol? – kérdezte az orvos.

– Ó... pillanatnyilag csak tisztán elméleti szempontból érdekel a kérdés.

– Elméletileg lehetséges, egy erős szer segítségével. Egy nagy adag amfetamin... rengeteg drog és gyógyszer van, amelyek befolyásolják a szív működését. Például az amilnitrát.

Columbo nyugtalanul pillantott rá:

– Amilnitrát?

– Kristályos anyag kapszulában, amelyet összetörnek, és az ember orra alá tartják. A szív plusz vért kap, a szívtevékenység fokozódik. Ezt az anyagot gyakran alkalmazzák mellkasi anginánál, amikor ismét be akarják indítani a "pumpát", – Golfütővel a kezében közvetlenül Columbo mellé lépett. – S hogy válaszoljak a kérdésére: igen, lehetséges. Olyan szerrel, ami lyen az amilnitrát, egyáltalán nem kizárt.

– Értem. Milyen gyorsan hatnak ezek a kristályok? Pár perc alatt?

– Néhány másodperc alatt, felügyelő, máskülönben szívroham esetén semmit sem érnének. A szívbetegnek villámgyorsan kell elsősegélyt kapniuk.

– Értem. Azt mondta, kis kapszulák?

– Rendszerint kapszulában forgalmazzák. Az ember egyszerűen és gyorsan szétroppantja.

– Hm – simított végig az állán Columbo.

Dr. Pierce ismét nekiállt golfozni, Columbo pedig tűnődve álldogált a ketrec mellett. Az orvos gondosan megigazította a labdát, és erősen koncentrálni készült. Telibe találta a labdát, az azonban mégis messzire elkerülte a célt.

– A lendítés már jobb volt, dr. Pierce, de azt hiszem, az ütőt nem jól fogja.

Az orvos pikírtén felelte:

– Köszönöm, felügyelő, talán megmutathatná, hol rontom el.

– Kicsoda, én? Szó sem lehet róla. Nem golfozom.

– Egyáltalán nem is golfozik? – kérdezte elképedten az orvos.

– Nem, egyáltalán nem vagyok sportember. Néhányszor megpróbáltam... A sógorom, az igen, az egy golfbolond. Naponta elmegy, hogy játsszék. Állandó éjszakai műszakos. Egyszer-kétszer magával vitt., de én nem akartam beleártani magam... na ja, számomra nem is lett volna értelme. Gyakori edzéssel jár...

Columbo intett a meghökkent orvosnak, és elindult. Pierce egy labdát helyezett a jelre, és ezúttal tökéletesen elhibáztahúsz év óta első ízben.

Ha az ember be akarta látni a hajó egész orrát, s különösen a napozófedélzetet és az úszómedencét, a legmegfelelőbb pont erre a célra a kormányállás volt. Gibbon kapitány éppen itt állt, és nézte a vízben hancúrozó utasokat, s közben az járt a fejében, hogy voltaképpen milyen abszurd dolog, hogy itt, a végtelen óceán közepén üzemeltetnek egy úszómedencét. Egy matróz lépett oda hozzá, és jelentette, hogy Mr. Danziger beszélni szeretne vele.

Gibbon, bár nem mutatta, nem nagyon örült ennek. Danziger fizető utas volt, s ezen az úton ráadásul olyan, akinek hatalmas számlát kellett kifizetnie. A kapitányt mégis bosszantotta kissé. A fedélzeten minden rendben zajlott – legalábbis a kapitány ebből a feltételezésből indult ki, azt azonban mégsem tudta elképzelni, hogy Danziger ehhez szeretne gratulálni. Éppen ellenkezőleg, nyilván valami panaszja volt.

“El is tudom képzelni, mi a baja” – gondolta Gibbon. Nem is tudta, ki bosszantja jobban, Hayden Danziger vagy pedig Columbo felügyelő. Ebben a pillanatban azt kívánta, bár sohasem hallotta volna egyik nevet sem. Mindig is arra törekedett, hogy az útjai során semmiféle bonyodalom ne adódjék, ez a két férfi viszont nem hozott szerencsét neki. Most pedig vihar készül, gondolta a kapitány, aki szívesen élt hajózási metaforákkal.

Amikor Danziger megjelent, a parancsnok sugárzó mosollyal fogadta, amit meleg kézfogással és lelkes üdvözléssel is megfejtelt... persze egyik sem volt őszinte.

– Halló, Mr. Danziger, örülök, hogy látom! Remélem, semmi probléma? Elégedett a fogadásán felszolgált ételekkel?

Naná, gondolta magában, hiszen nem ezért van most itt. Alighanem igaza volt.

– Tökéletes volt – felelte Danziger –, mint mindig. Szavamra, az étterme bármelyik háromcsillagos vendéglővel állja a versenyt. Igazából csodálkozom, hogy a Michelin hajózási társaság nem húzza le a rolót... persze most nem emiatt...

– Ennek örülök. A dolog hízelegni fog a konyhafőnököknek.

– Már üzentem neki, hogy köszönöm, és minden elismerésem a munkájáért.

– Nos, akkor miben állhatok rendelkezésére? – tudakolta óvatosan a kapitány.

– Erről az emberről van szó, erről a Columbóról. Most már csakugyan kénytelen vagyok tiltakozni az ellen, hogy...

– Mit művelt már megint, uram?

– Igazából nem is tudom, hogy mondjam, olyan ostoba és jelentéktelen ügy. Ő azonban mindenáron beszélni akart a feleségemmel. Úgy ám. Hát mit tud szegény Sylvia arról a szerencsétlen ügyről? Ez az alak semmit sem ért el a fontoskodásával, mindössze felizgatta a feleségemet, őszintén szólva, kapitány, már jó ideje aggódom a feleségem miatt, éppen ez volt az oka, hogy eljöttünk erre az útra. Sylvia az utóbbi időben olyan különös volt, izgatott és ideges. Ezért hoztam magammal, gondoltam, hogy a nyugalom meg minden... aztán jön ez a Columbo és meggyötri...

– Meggyötri? – nézett elgondolkodva Danzigerre a kapitány.

– Ez csak amolyan fordulat. Bizonyára nagyon udvarias volt. Most azonban Sylvia aggódik... teljesen alaptalanul. Én továbbra is kész vagyok együttműködni a rendőrséggel... és már így is sokat segítettem ennek a Columbónak. Nem találok azonban helyénvalónak, hogy a feleségemet a gyilkossággal kapcsolatban faggassa. Nem így találja?

– Szóval mindenkinek útjában van?

– Finoman szólva igen – bólintott Danziger, és tartott egy kis szünetet, – A gyilkos az ön őrizete alatt van... a kabinjába zárva ücsörög. A bizonyítékok egyértelműek, a helyzet világos, és az ügyet szerintem le lehetne zárni.

– Természetesen... mihelyt Mexikóban leszünk, és Harringtont a hatóságoknak...

– Addig azonban Columbo összevissza mászkál, és összezavarja az embereket. Kérdem én: mi végre?

A kapitány kénytelen volt elismerni, hogy Danzigernek bizonyos értelemben igaza van. Bár ne nyerte volna meg ennek a Columbónak a felesége ezt az utat a plébánián! Ez lesz belőle, ha a társaság ingyenes utakat ad ki – még ha az alacsonyabb árfekvésekben is.

Már csaknem meg is mondta ezt Danzigernek, amikor pillantása az úszómedencére tévedt. Egy lélek sem volt benne – mintha csak az utasok egy cáparaj elől menekültek volna ki belőle. Még a partján sem látszott senki – kivéve Columbót, A felügyelő meredten nézte a medence vizét.

– Hát ez meg mi a... – fakadt ki a kapitány. Danziger követte Gibbon tekintetét.

A medencét kiürítették, már csak annyi víz volt benne, hogy át lehetett volna gázolni rajta. Columbo lehúzta a zokniját és a cipőjét, majd felgyűrte a nadrágja szárát.

Danziger és a kapitány szótlánul figyelték. Danziger érezte, hogy összeszorul a gyomra, de nem tudta, mit kellene mondania.

Columbo lassan leereszkedett a medence lépcsőjén, és odagázolt a közepére, ahol a szűrő és a lefolyónyílás volt. Még magasabbra húzta a nadrágszárát, és lehajolt. Kitapogatta a szűrőfoglatot, kicsavarta, majd kiemelte a helyéből.

– Különös ember – vélekedett Gibbon kapitány.

Danziger, aki a lehető legnyugodtabb és legoldottabb arcát akarta mutatni neki, a foga közt szűrve a szót így szólt:

– Kapitány, ugye nem kell külön hangsúlyoznom, hogy a hajón ön parancsol.

– Pontosan. Ebben az esetben azonban már nemigen van mit tenni. Biztosíthatom azonban, hogy kérdőre vonom a fickót. Nem hinném, hogy élvezi majd azt a beszélgetést!

– Nagyon remélem – csikorgatta a fogát Danziger. – Nem szívesen panaszkodom, és

egészen biztosan nem vagyok összeférhetetlen, de ha nem fékezik meg ezt a fickót, a visszatérésünk után hivatalos panaszt is benyújtok majd. Nem engedhetem, hogy a feleségem és a vendégeim továbbra is ki legyenek téve ennek a zaklatásnak.

– Persze hogy nem, uram, teljesen igaza van. Önnek többé nem lesz oka... Columbo felügyelőre pedig személyesen lesz gondom.

– Minél előbb, annál jobb, kapitány.

– Igen, Mr. Danziger, amilyen gyorsan csak lehet.

Columbo ismét a gyengélkedő felé vette útját. Az orvos mostanra befejezte a golfedzést. Amikor a felügyelő bekopogott, frissen keményített nővéruniformisban ott volt vele Melissa is.

Amint belépett, dr. Pierce kijelentette:

– Valahogy volt egy olyan érzésem, hogy ön az. Tudja, ugye, hogy az utastársai nincsenek elragadtatva öntől? Az utóbbi húsz percben többször is hallottam, hogy kiürítette az úszómedencét.

Columbo eleresztette a füle mellett az orvos megjegyzését, és Melissa Podellhoz fordult.

– Feltehetnék önnek még néhány kérdést, nővér?

– Hát persze – mosolygott rá Melissa.

– Amikor a szívrohama után beszállították ide Mr. Danzigert, mellette maradt?

– Többé-kevésbé. Ügyeletes voltam, de nem ültem az ágya mellett.

– De azért itt volt? – kérdezte nyomatékkal a felügyelő.

– Igen, a gyengélkedőt nem hagyhattam el, arra az esetre, ha: örténnék valami.

– De nem tartózkodott vele egy helyiségben. A folyosó túloldalán lévő irodában volt?

Melissa bólintott.

– Egy könyvet olvastam.

– Nyitva volt az ajtó?

– Igen.

– Az ő irányába nézett? – tudakolta komoly arccal Columbo.

– Nem, az ajtónak háttal ültem.

– Az ajtónak háttal ült, és elmerült egy könyv olvasásában? Érdekes könyv volt?

– Nagyon érdekes – mondta mosolyogva Melissa.

– Eszerint Mr. Danziger kilopakodhatott anélkül, hogy bárki észrevette volna?

– Igen, meglehet. Valahányszor azonban meg kellett néznom a pulzusát és a vérnyomását, mindig a helyén volt.

Ebben a pillanatban Gibbon kapitány rontott be a gyengélkedőre, és kurtán véget vetett a tapintatos faggatózásnak.

– Felügyelő! Miért nem hagyja már abba ezt a terhes kérdezősködést? Teljesen alaptalanul felizgatja az utasokat, akik sok pénzt fizettek azért, hogy gondtalanul szórakozhassanak... ennek most már legyen vége! Ha Mazatlanba érünk, az illetékes hatóságok úgy kezelik majd ezt az egyértelmű esetet, ahogyan kell. Kénytelen vagyok nyomatékkal megkérni, hogy hagyjon fél az utasaim háborgatásával, különösen, ami Mr. és Mrs. Danziger illeti!

– Uram, a dolog úgy áll... megkaphatnám azt az ívet, Pierce doktor?

Az orvos felvette Danziger kórlapját az íróasztalról, és odanyújtotta Columbónak.

– Látja ezt, kapitány úr? – emelte a magasba a papírt a felügyelő.

– Hogyne látnám. Nem vagyok vak.

– Ez itt Mr. Danziger kórlapja: a diagrammok az állapotának változásait mutatják, A nővér félóránként megmérte a pulzusát és a vérnyomását a rohama időpontjától egészen addig, amíg a gyilkosság estéjén el nem aludt.

– Felügyelő, én tudom, milyen egy kórlap, és tudom, hogy mi minden van rajta – mondta a kapitány, és dühödt pillantást vetett Columbóra,

– Csakugyan, uram? És csakugyan tudja, hogy ebben az esetben mit mutat? Nézzen ide! Kezdetben nagyon magas, aztán a görbe délután ellapul, és éjjel fél tizenkettőig egyenletesen halad. Akkor ismét felszökik, de nem olyan magasra, mint az elején.

– És mit bizonyít ez? Egy szívbeteg érverése...

– Látja az utolsó bejegyzést? – szakította félbe Columbo. – Tizenkettő tízkor. Ismét normális,

– Nem értem, mit... dr. Pierce, volna szíves elmagyarázni nekem, mi folyik itt?

Az orvos zavartan krárogott.

– Nos, kissé csakugyan szokatlan. A beteget természetesen meglehetősen felizgathatja, ha éjnek évadján elvisznek mellette egy halottat... ez lehet a magyarázat.

– Egyetértek azzal, amit mond, doki – vetette közbe Columbo –, ámde azt a halottat csak fél tizenkettőkor hozták ide. Ön maga mondta, hogy akkor hívták miss Wells kabinjába, a halott tehát még nem lehetett itt. Én pedig biztos vagyok abban, hogy a nővér emlékszik...

Melissa Podell bólintott.

– Igen, így van. Előtte mértem meg, úgy értem, utoljára fél tizenkettőkor... ez azelőtt volt, hogy a halottat..

– Na látja – mondta Columbo. – Nem a halott váltotta ki a pulzus felgyorsulását. Én sokkal inkább arra gondolok, hogy Mr. Danzigernek fél tizenkettőkor attól vert olyan gyorsan a szíve, hogy felszaladt a "Capri fedélzet"-ről a személyzeti lépcsőn, aztán pedig ismét lerohant, hogy visszaérkezzen, mire a nővér jön, hogy megmérje a pulzusát és a vérnyomását.

A kapitány, akarata ellenére és kissé megkésve, tisztelni kezdte a felügyelőt a makacsságáért, Egyelőre azonban még nem tartott ott, hogy elismerje: Columbo meggyőzte,

– De hát Harrington kabinjában megtaláltuk a nevére szóló számlát! Ha nem tévedek, amikor valaki kézfegyvert vásárol, igazolnia kell magát.

– Úgy is van, uram... fotót és ujjlenyomatot azonban nem kérnek tőle, pedig egy személy azonosításának ez az egyetlen

– hatékony módja. Legtöbbször csak egy jogosítványt kell bemutatni. És vajon ki tudna könnyebben beszerezni egy ilyet, mint Mr. Danziger, aki az autószakmában tevékenykedik? Elképzelhetetlennek tartom, hogy egy olyan ember, mint ő, ne tudná beszerezni a megfelelő dokumentumokat.

– Felügyelő, ha megjegyezhetek valamit – szolt közbe az orvos –, egy dologról elfeledkeznek. Mr. Danziger az úszómedencében rohamot kapott, a szívattak tünetei pedig egyértelműek voltak.

Columbo kotorászni kezdett a zsebében.

– Persze, hogyne. De éppen ön mondta nekem, hogy egy rohamot szimulálni is lehet.

Végre megtalálta, amit keresett. Két összetört kapszulát nyújtott át az orvosnak, szemrevételezés céljából.

– Még nedvesek. A medence szűrőjében találtam... ezért intézkedtem úgy, hogy leeresszék a vizet,

Dr. Pierce megvizsgálta a kapszulákat.

– Amilnitrát! – mondta, és a hangja meglepetést árult el.

– Igen, uram.

Columbo Gibbon kapitányhoz fordult:

– Dr. Pierce azt mondja, elég, ha az ember összetöri, és az orra alá tartja, és nyomban felszökik a pulzusa meg a vérnyomása.

Gibbon dr. Pierce-re nézett, aki helybenhagyólag bólintott.

A SUN PRINCESS-en tetőfokára hágott az "Est a trópusi tengerparton", az utasok az úszómedencénél, a "Csillag" szalon mellett szórakoztak. Tobzódtak a hideg büfé finomságaiban, és hallgatták a fedett teremből kihallatszó zenét. A szakács mexikói, amerikai és hawaii finomságokból készített csábító külsejű és pompásan illatozó ételösszeállítás.

Columbo nemigen bízott a gyomrában, úgyhogy a büfé északamerikai kínálatára – azaz egy virslire szorítkozott. A grill mellett állt, és egy zsemelével a kezében elvett egy forró virslit a kiszolgálótól, majd a bevágott zsemlelre helyezte. Némi ízesítést azonban mégiscsak megengedett magának'

– Egy csepp ketchupot legyen szíves!

Kívánsága teljesült, Columbo pedig még tovább merészkedett:

– Meg még egy vékony szelet hagymát... és ez minden. Remek.

Amikor a ketchup meg a hagyma már ott ékeskedett a zsemlelén, megköszönte és továbbindult. Miközben evett, az utasokat figyelte. Körbejárta a táncparkettet: tekintetével egy bizonyos személyt keresgélt.

Amikor végre észrevette Hayden Danzigert, aki a tánctér másik oldalán tartózkodott, kényelmesen megindult arrafelé. Továbbra is eszegetett, és szemlátomást gyönyörködött a táncoló párok látványában.

Danziger a parkettnek háttal állt, és két férfinak tartott előadást, akik figyelmesen hallgatták.

Az autóeladás magas művészetéből adott leckét nekik.

– Charlie, a mi országunk sorsa a lőerőkön múlik. Szükségünk van az autóra, és nem is élhetünk nélküle. Persze mindig lesz fellendülés is, pangás is... amikor az embereknek le kell tenniük egy új kocsi megvásárlásáról, például takarékoságból. Az ilyen azonban sohasem tart sokáig... az embereknek szükségük van autókra, és szeretik az autóikat. Higgyék el nekem, ennek a szerelmi történetnek egyáltalán nincs vége. Egy fél év múlva, amikor az emberek már új abroncsokra és új pótalkatrészekre van szükségük, és elégük lesz a régi modellekből, és megunják a kocsijuk színét, kijövünk az új autókkal, olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak be tudjuk szerezni őket.

– Remélem, igazad van, Hayden! Az én eladási mutatóim nem romlottak túlságosan, épp csak hogy megéreztem. Bár nekem csekély számú törzsvásárlóm van a kisvárosban, ahol lakom, még mindig tizenkét alkalmazottal dolgozom. Egyet el kellett bocsátanom. Sajnálom. Nemcsak, mert kedveltem az illetőt, és mert tudom, hogy családos ember, hanem azért is, mert abban is biztos lehetek, hogy nem fog új kocsit venni magának. Esetleg új hűtőszekrényt vagy tévékészüléket sem, ami viszont annyit tesz, hogy az, aki ilyesmit árul, szintén nem fog új kocsit venni magának.

– Circulus vitiosus, ördögi kör, az biztos – ingatta a fejét Danziger. – Ahogy azonban az emberek ismét többet költenek majd, beindul az üzlet is. Pillanatnyilag mindenki fél és óvatos. Ha azonban pénzhez juttatjuk őket, a pénz visszaáramlik hozzánk. Lefogadom, hogy ti sem vettetek új hűtőszekrényt vagy televíziót... és talán éppen ez a probléma. Ha az ember maga is szorosabbra húzza a nadrágszíjat, számolnia kell azzal, hogy más is így tesz. Kezdj el ismét költeni, Charlie!

Danziger érezte, hogy egy kéz megveregeti a vállát, és elhallgatott.

– Elnézést kérek, Mr. Danziger... remélem, nem zavarom.

– Ó, Columbo... kérem, uraim, ne haragudjanak! Mr. Columbo ismét társalogni szeretne velem.

A két férfi bólintott; szemlátomást boldogok voltak, hogy megszabadulnak Danzigertől. Egyenesen a bárpult felé indultak. Columbo eközben diszkréten így szólt:

– Uram, szeretnék bocsánatot kérni... a beszélgetésért, a feleségével. Tudom, hogy ön nem vette jó néven. Beszélhetnék valahol?

– Nem halaszthatnánk el...?

– Fontos dologról van szó, uram. Arról... hiszen tudja...

Danziger felsóhajtott. Odaintett a két kereskedőnek, akik boldogan lógtak meg előle, majd rezignáltán megadta magát a sorsának. Ismét el kellett viselnie a felügyelő locsogását.

Miközben követte Columbót a "Csillag" bárba, határozottan úgy érezte, hogy az utasok közül jó néhányan – leginkább pedig üzleti barátai és partnerei – derülnek barátságán a felügyelővel... már ha e szó egyáltalán alkalmazható volt kettejük kapcsolatára. Igen, gondolta, kényelmetlen a dolog. Sajnos azonban szükséges.

Barátságosnak kellett lennie ezzel az emberrel, hogy lefegyverezze, mert lassan, de biztosan kiderült: Columbo az ellenfele.

– Nos, felügyelő, mi történt? – kérdezte, és igyekezett nyájas képet vágni.

– Szeretném tudni, előbbre jutott-e. – - Hogy előbbre jutottam-e?

– Az "L"-lel kapcsolatban.

Danziger a tőle telhető legártatlanabb arccal kérdezte:

– "L"-lel...?

– Igen, uram.

– Ja igen, már tudom. A vendégeim közül harmincnek kezdődik "L"-lel a vezeték- vagy a keresztnéve, korábban azonban egyikük sem járt efféle hajóúton. Vagyis mellélőttünk.

Columbo elővette a noteszát, és így felelt:

– Köszönöm, uram, sokat segített. Köszönöm önnek.

– Ez minden? – kérdezte Danziger, és már indult volna.

– Nem, volna még valami. Szeretném tudni, látta-e azt a zenészt... Mr. Harringtont tegnapelőtt a gyengélkedő környékén.

Danziger felhorkant.

– Hogy én? Azt sem tudom, hogy néz ki!

– Mr. Danziger, őrá biztosan felfigyelt volna. Helyes fiú, hosszú szőke haja van... mint a mai fiatal embereknek.

Danziger úgy tett, mintha gondolkodnék.

– Sajnálom, de nem. Nem is voltam igazán magamnál. Nem tudnám pontosan megmondani... de nem, nem láttam. Minden esetre nem emlékszem. Az orvoson és a

nővéren... és persze magán kívül nem láttam mást.

Columbo csalódottan tűnt.

– Kár.

– Miért? – kérdezte nyugtalanul Danziger.

– Azt reméltem, találok valakit, aki látta... a kesztyűkkel.

– Kesztyűkkel? Miféle kesztyűkkel? Azt hittem, arra a következtetésre jutottunk, hogy nem volt semmiféle kesztyű.

– Ez voltaképpen nem így van. Igaz, eljátszottunk a gondolattal. Jól hangzott, de csak addig...

– Meddig, felügyelő?

– Amíg meg nem számoltuk a kesztyűket a gyengélkedőn.

– A gyengélkedőn? Nem tudom, mi köze van ennek ahhoz, hogy viselt-e Harrington kesztyűt, vagy sem?

– Nézze, lehet, hogy odafent hiányzik egy pár gumikesztyű. Arra gondoltam, hogy esetleg Harrington vitte el. Ha ön véletlenül látta őt, vagy...

– Értem. Ön arra gondol, hogy esetleg kesztyűt viselt, amikor megölte miss Wellst. De miért gumikesztyűt? Ebben az esetben nem teszi meg bármilyen régi kesztyű?

– De igen. Csakhogy egyvalami mégis furcsa a dologbanmonda Columbo, majd kis szünet után folytatta: – Megkérdeztem a feleségemet: nem csomagolt be kesztyűket. Végül is Mexikóba tartunk. Bármibe lefogadom, hogy ön vagy Mrs. Danziger sem gondolt arra, hogy kesztyűt hozzanak... ki is vinne ilyesmit a trópusokra?

– Ha csak nem meghatározott célból van szüksége rá... – sietett hozzátenni Hayden Danziger.

– Igen, uram, lehetséges. De ha a zenész, Mr. Harrington a tettes, és ha nem volt ideje, hogy a pisztolyt a tengerbe dobja, ezen a módon a kesztyűtől sem szabadulhatott meg.

– Akkor annak még a hajón kell lennie.

– Igen, uram, át is kutattam a hajót, a legkisebb zugát is... – tárta szét tehetetlenül a karját Columbo. – Kesztyű meg sehol. Ott vagyok, ahol az elején.

Hayden Danzigert ismét enyhe rosszullet fogta el. Némi késéssel rájött, hogy Columbót nehezebb lerázni, mint gondolta.

– Felügyelő, maga elvész a részletekben.

– Remélem, nem untatom önt, de...

– Szó sincs róla – vágta rá Danziger.

– ...nagy segítség az embernek, ha beszélhet róla. – Columbo megkocogtatta a homlokát. – Néha támad itt egy kis torlódás...

Danziger a gúny legkisebb árnyalatát is igyekezett száműzni hangjából, amikor így válaszolt:

– Talán a tengeri levegő teszi,

Columbo úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– Nézze, Harrington ujjlenyomatait nem találtuk meg a pisztolyon, és az államügyész nehezen varrhatja a nyakába a gyilkosságot. Tudja, egy ravasz ügyvéd... talán felmentik. És ha felmentik, az ügyet továbbra sem zárják le. Ha megenged egy személyes megjegyzést: a nyakamon marad. Habár én szívesen dolgozom egy ügyön, míg csak a végére nem érek.

– Bámulatra méltó – vont a flegmán a vállát Danziger.

– Érti a helyzetemet, ugye? – mondta mosolyogva Columbo – Már hogyan. Csodálom a kitarását. Üzletember esetében is hasznos tulajdonság, akárcsak egy nyomozónál.

– Igen, uram. Az üzletember nem adja fel, míg csak meg nem töri a kuncaft ellenállását.

– Pontosan. Feltéve, hogy első osztályú áruval tud szolgálni. Akkor nem is szabad, hogy feladja.

– Hiszen gondoltam én, hogy belátja. Ezért aztán okvetlenül meg kell találnom a kesztyűt... a külsején lőpornyomokkalmert ha megtalálom, megvan a bizonyítékom, miért nincsenek ott a pisztolyon Harrington ujjlenyomatai. Máskülönben nem kerek a történet. – Columbo vetett egy pillantást a táncparkettre, – De miért is terhelem ezzel az egésszel? Végül is kizárólag az én gondom.

– Ó, nem tesz semmit, felügyelő – mondta Danziger, s közben igyekezett egykedvűnek látszani.

– Csak szerettem volna érzékeltetni, hogy nem ok nélkül szaglászom, és kérdezgetem a feleségét és a barátait. Meg kell, hogy tudjam...

– Értem, felügyelő.

– Nagyon köszönöm, nagyra értékelem a megértését. Columbo már indult volna. Még mindig a kezében tartotta a félig elfogyasztott virslit. Odaintett vele Danzigernek, aztán

hozzálátott, hogy eltüntesse. Közben némi ketchup csöppent a kabátjára.

Danziger utánabámult. Le kellett higgadnia. Sietős léptekkel éppen arra haladt egy steward, ő pedig rendelt egy szódás whiskyt. Mégsem zajlik le bonyodalmak nélkül, gondolta.

Minden olyan bombabiztosnak, annyira százszázalékosnak tűnt, de a sors másként akarta, és engedte, hogy a hajón itt legyen ez a nevenséges kis detektív, csak mert a felesége egy ostoba véletlen folytán nyert két ingyenjegyet.

Ebben a pillanatban Hayden Danziger felettébb elégedetlen volt a sorsával, másfelől azonban belátta, hogy ebben a helyzetben semmit sem használna, ha lázadozna az égiek ellen, vagy átkozná a balszerencséjét. Olyan volt ez, mint az üzleti életben. Semmi értelme, hogy az ember olyan spekulációkba bonyolódjék, mint hogy "mi lett volna, ha..."

Egyszerűen azon kell lennie, hogy korigálja a hibáját. Ez nem lesz túl nehéz... Columbo anélkül, hogy tudott volna róla, megmutatta neki a kiutat. A kesztyűk! Micsoda ostobaság volt a vízbe dobni – akkor azonban ezt tartotta a leghelyesebbnek. Ha egyszerűen eldugja őket, hogy a pisztollyal együtt előkerüljenek... akkor minden a legnagyobb rendben volna. Soha senki nem tudta volna meg, ki viselte őket, és mivel minden Harringtonra utali, lezárták volna az ügyet, a felügyelő pedig elégedett lett volna.

Most egyszerűen fel kell bukkannia egy pár gumikesztyűnek, rajta lőpornyomokkal. Nem túl egyszerű... Ő azonban talál majd megoldást.

Kénytelen. Az élete múltott rajta.

A gyengélkedőhöz vezető folyosón csaknem teljes sötétség és néma csend volt. Hayden Danziger megállt, és hallgatózott. Várt, míg a szeme megszokta a félhomályt. Amikor biztos lehetett benne, hogy a közelben senki sem tartózkodik, odasietett az ajtóhoz, és kinyitotta a főkulccsal. Odabenn még sötétebb volt, és ismét vámia kellett, míg meg tudta állapítani, hogy a vizsgálószoba ajtaja előtt áll.

Elővett egy zsebkendőt, és kinyitotta az ajtót. Aztán a faliszekrényhez lépett, és kivett egy pár gumikesztyűt.

Nagyot sóhajtott, aztán ugyanazon az úton visszafelé indult.

A folyosón meggyorsította a lépteit. A hajón csend voltcsak a turbinák távoli moraja hallatszott. Az utasok már az igazak álmát aludtak... nyugodtak voltak, mert úgy tudták, hogy minden a legnagyobb rendben van.

Danziger a nagyterem felé indult, ahol az öngyújtója segítségével volt kénytelen tájékozódni. A zenekari pódium felé tartott.

A fal mentén tapogatózott el odáig, és végül meglelte a lépcsőt. Az emelvényen ismét felkattintotta az öngyújtót, hogy ráakadjon a kellékes fülkére. Bement, becsukta maga után az ajtót, és felgyújtotta a lámpát. Kapkodva keresgélt, s miután rábukkant egy nagy faládára, zsebkendővel a kezén kinyitotta.

A holmik tetején ott hevert a pisztoly, amelyet a bűvész a mutatványához használt. Danziger várakozásának megfelelően töltve volt: benne voltak a riasztópatronok.

Letette a pisztolyt, a zsebébe gyűrte a zsebkendőt, és felhúzta a kesztyűket. Aztán fogta a fegyvert, és lábujjhegyen kilopakodott.

Remélte, hogy nem találkozik sem alvajárával, sem valami éjszakai lődörgővel. Szerencséje volt: észrevétlenül lejutott a gépházba.

Bekémlelt az üvegajtón. Egyetlen ember volt éjszakai szolgálatban. Az asztalnál, egy sor számítógép előtt ült, és figyelmét maradéktalanul lekötötték a felvillanó fények és számok.

Nem hallotta, amikor Danziger beosont, mert a gépek dörgése akár egy lövés hangját is elnyomta volna.

Hayden Danziger pontosan ebben reménykedett. Leereszkedett a vashágcsón a voltaképpeni géptérbe. Cinikus derű lett úrrá rajta, amikor megpillantotta a táblát: "A fülvédő használata kötelező!" A kazán fűlsiketítő zajától a feje is megfájdult. Behúzódott mögé, és elővette a pisztolyt. A jobb kezébe fogta, és elsütötte. Még ő sem hallotta, pedig a közvetlen közelében volt, látni is csak egy apró füstfelhőt látott. Elégedetten megállapította, hogy a gépész továbbra is a munkájába mélyed, majd ismét felkapaszkodott a hágcsón.

Felkaptatott a lépcsőn a nagyterembe. Kifulladásra érkezett meg. Visszavitte a pisztolyt a kellékes kamrába, és a helyére tette.

Az üres terem felé fordulva mormolta:

– Eddig rendben volnánk.

Amikor ismét kinn volt a folyosón, körülnézett. Odament a legközelebbi faliszekrényhez,

amelyben az egyik tűzoltókészüléket tartották, lehúzta a kesztyűket, és gondosan elrejtette őket a víztömlő tekervényei közé, egészen középre. Az ajtót a könyökével lökte be.

Amikor végre elindulhatott a kabinja felé, arcára látható megkönnyebbülés ült ki.

Gondoskodott arról, hogy Columbo felügyelő megkapja a bizonyítékok láncolatának utolsó szemét, most már lepihenhet. Holnap a dolgok lendületbe jönnek – ő pedig végre megszabadul mindentől.

– Mi a baj, Hayden? – kérdezte Sylvia Danziger. Reggelinél ültek a "Union Jack" bárban – szokás szerint csak kávé és zsemle ettek –, és a férfi tíz percen belül már harmadszor pillantott idegesen az órájára. Danziger összevetette a karórája által mutatott időt a falórával. Három perc múlva lett volna kilenc. A nap beragyogott az ablakon, Danziger pedig mosolyogva felelt:

– Semmi, édesem. Abszolúte semmi. Csak azt hittem, valami nem stimmel az órámmal, de tévedtem. Egyébként ha hazaérünk, ki kell tisztíttatnom.

Szavait a hangosbeszélő szakította félbe:

– Itt az ügyeletes tiszt beszél. Pontosán három perc múlva elhangzik a tűzriadó jele. A jel elhangzása után a személyzet valamennyi tagja foglalja el a helyét! Az utasokra ez nem vonatkozik, mindössze gyakorlatról van szó.

Danziger kinézett az ablakon. A látóhatáron már feltűnt Mazatlan kikötője. Révedezéséből a riadójel térítette magához.

Ekkor elégedetten felsóhajtott, és gyengéden megfogta a felesége kezét.

A "Capri" folyosón az egyik matróz kinyitotta a faliszekrényt, és kihúzta a tömlőt. A műveletet egy tiszt figyelte. A tömlő letekeredett, és az utolsó tekervények közül kiesett a kesztyű. A tiszt felvette a földről, és a számvévetőszhez sietett vele, aki látván, mit hoztak oda neki, azonnal a kapitányért küldött.

Fél órával később Hayden Danzigert hívták a kormányállásba. Jókedvűen érkezett. Gibbon kapitány és Columbo felügyelő üdvözölték.

– Beszélni szeretne velem, felügyelő? – kérdezte Danziger.

– Igen, Mr. Danziger. Mutatnom kell önnek valamit.

A felügyelő a belső oldaluknál fogva a magasba emelte a kesztyűket.

– Ezt itt a próbariadó során találták.

– Ennek örülök, gondolom, maga is. Ha még lőpornyomok is vannak rajta, kezében van a végső bizonyíték.

– Igen, uram, ez bizonyítja, hogy az egész dolgot alaposan kitervelték. Az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság iskolapéldája.

Columbo ceruzát vett elő a zsebéből. Az asztalra tette a kesztyűket, és a bicskájával grafitot reszelt egy lapra, amelyet a noteszéből tépett ki.

Gibbon kapitány megjegyezte:

– Azt hittem, a lőpornyomok jelenlétének megállapításához paraffinra van szüksége.

– Igen, hogyne... általában csakugyan. És abban is teljesen biztos vagyok, hogy vannak lőpornyomok a kesztyű külső oldalán – s ez persze ugyancsak fontos. Igazából azonban jobban érdekel, mi van a belsejében...

Danziger és a kapitány nézték, ő pedig tovább kaparta a ceruza hegyét, utóbb pedig kifordította a kesztyűket.

– Látják, ha a gyilkos bőrkesztyűt használt volna, csak lőpornyomokat remélhetnénk. A gumikesztyűk azonban másfélék.

Miközben a kesztyűk ujjainak belső felületére szórta a grafitot, így szólt:

– Ezen az anyagon megmaradnak az ujj- és tenyérlenyegek... nézzék csak!

Columbo a késpengével a grafitporba nyomta a kesztyűk ujjainak végét, majd felemelte őket, és lefújta róluk a felesleges grafitot. Amikor fény felé tartotta az egyik kesztyűt, világosan látszott rajta egy ujjlenyomat.

– Az lőtte le Rosanna Wellst – mondta –, akitől ez az ujjlenyomat származik. Például Harrington...

Columbo egy apró kartonlapot húzott elő a zsebéből.

– Ezek itt az ő ujjlenyomatai. Úgy tűnik azonban, hogy az, amelyik a kesztyűn látszik, nem

illik közējük. Ma reggel bátorkodtam ujjenyomatot venni tőle.

Danzigerre nézett.

– Volna szíves idenyomni a jobb mutatóujját? Biztos vagyok benne, hogy minden különösebb nehézség nélkül túlesünk a dolgon.

Danziger mozdulatlanul állt. Az arca megdermedt: rájött, hogy a felügyelő lépre csalta. Fegyelmezett hangon kérdezte:

– És ha tegyük fel, elismerem, hogy szándékosan rejtettem oda a kesztyűket?

– Ön, uram?

Gibbon kapitány beavatkozott:

– De hiszen éppen maga mondta, felügyelő, hogy bizonyára lőpornyomok vannak a kesztyűkön. Ez azt jelenti, hogy a gyilkos viselte őket, amikor elsütötte a fegyvert?

– Igen, uram – felelte Columbo, majd Danzigerhez fordulva így folytatta: – Ez azt jelentené, hogy ön kénytelen volt keríteni egy pisztolyt, elmenni valahová, ahol nem hallják a lövést, és ott elsütni! És mindezt miért? Nem, uram, ezt nem akarom elhinni.

Danziger megadta magát:

– Hogyan jött rá?

Columbo ismét a zsebében kotorászott.

– Ezt a tollat a gyengélkedő folyosóján találtam.

– Származhatnék az egyik ágy párnájából.

– Nem. A betegek ágyában manapság nem használnak tollpárnát. Allergiát válthat ki. A kórházakban csak habszivacspárnákat alkalmaznak... utánajártam a dolognak.

Egy másik tollat vett elő a zsebéből.

– Uram, anélkül, hogy tudott volna róla, a tollat ön vitte Rosanna Wells szobájából a gyengélkedőre. Azt hiszem, ha a rendőrség bemutatja az ön képét a fegyverbolt tulajdonosának, meg még néhány Las Vegas-i szállodaportásnak, kétségtelenné válik, hogy kapcsolatban voltak miss Wellsszel... ugyanígy az is, hogy a pisztolyt ön vásárolta.

A számvevőtiszt lépett be.

– Kapitány, már látjuk a rendőrmotorost.

– Kísérje le Mr. Danzigert az alsó fedélzetre, és ott adja át az ügyeletes tisztnek!

– Igenis, uram.

Odakinn a folyosón Columbo szivarra gyújtott. Élénk nyüzsgés volt körülötte: az utasok a lejáró irányába nyomakodtak.

A hangosbeszélő recsegő hangon közölte:

– A SUN PRINCESS hamarosan kiköt Mazatlanban. Aki szeretne kimenni a partra, fáradjon az "Aurora fedélzet" halljába! Az utasokat harminc percen belül a partra visszük. Este hatkor ismét kifutunk. Köszönöm, és jó szórakozást a szárazföldön!

Columbo lecsüggesztett fejjel, töprengve nyitott be a kabinjába, és így szólt a tükör előtt fészülködő asszonyhoz:

– Gyere, szívem, kimegyünk a partra, járunk egyet! A nő megfordult, és felháborodottan így szólt:

– Hogyan, kérem? Columbo a fejéhez kapott.

– Te jó ég! Hát akkor hol a feleségem? Ez nem az 53-as?

– Ez itt a backbord és az 52-es kabin!

– Nem értem... hiszen a jobb oldalon, a steuerbord-on vagyok... hm, alighanem rosszfelé fordultam. Igazán ne haragudjon!

A nő fenyegetően nézte, míg csak a felügyelő vissza nem vonult.

Odament a lejáróhoz, ahol a számvevőtiszt mosolyogva búcsúztatta a szárazföldre induló utasokat.

– Ne haragudjon – fordult Watkinshoz –, nagyon kínosan érint a dolog... de nem látta a feleségemet?

– Ó, felügyelő úr! Igen, azt hiszem, már keresi önt.

– Ő keres engem? Ugye tréfál? Az egész teknőt átkutattam utána.

– Nem ő az ott... aki éppen beszállni készül a csónakba? Columbo a megadott irányba nézett.

– Igen, ő az! Ugye elérem még a másik hajót?

– Igen, hogyne... ezúttal azonban csónakról van szó! Columbo úgy elképedt, hogy nem találta a szavakat:

– Hát ez aztán... Eh... vigye el az ördög! – legyintett bosszúsan.
A számvevőtiszt mosolygott, és derűsen figyelte, ahogy Columbo odavergődik a csónakhoz és a feleségéhez.

VÉGE

Alfred Lawrence
Gyilkosság a színpadon

A Los Angeles közelében álló Meredith College-ot mindenfelől ápolt gyepfelületek veszik körül. A területet keletről nagy kiterjedésű pálmakertek határolják, nyugatról egy sor okkerszín stukkódíszes épület. A Meredith azok közé a közepes nagyságú művészeti akadémiák közé tartozik, amelyeken elsősorban az alkotás mikéntjét tanítják, emellett azonban kitűnő nyelvi és történeti kurzusokat nyújtanak általában mintegy háromezer diákjuknak.

A Meredith egy új-angliai stílusú épület kivételével annak a spanyol gyarmati építészetnek a hagyományait tükrözi, amellyel oly gyakran találkozhatni a dél-kaliforniai gyorsforgalmi utak mentén. A kivétel – a vörös téglás, fehér gerendázatú igazgatósági épület, azaz a Meredith Hall – az intézmény alapítójának, Martin "Monk" Meredithnek a nevét viseli.

A nagy, tágas épület volt a különösképp milliomos otthona; újangliai gyermekkorára emlékezve építtette. Mielőtt nyugatra jött volna, hogy olaj- és ingatlanüzletekkel vagyont szerezzen, szegénység és megaláztatás volt osztályrésze. Meredith, aki sok-sok milliójával sem tudta lemosni hiányos műveltségének szégyenfoltját, házáat és birtokát halála előtt végrendeletileg egy alapítványra hagyta, és kikötötte, hogy alapítsanak egy, a nevét viselő egyetemet.

Az alapítvány kurátorai – kissé elhamarkodottan – diákszállásokat, tantermeket és egy színházat építettek, és sikerült lecsökkenteniük az alaptőkét a jelenlegi szintre, ami állandó pénzügyi egyensúlyzavarokkal járt, és a kezelőknek nagyon össze kellett szedniük magukat, nehogy veszteséget produkáljanak. Nem mintha a tanintézetnek nem lett volna pénze, tény viszont, hogy a Meredith elnöke ideje java részét politikusok körüli udvarlással töltötte, hogy támogatásokhoz jusson.

Annál meglepőbb volt, hogy bár Franklin Torrance elnök, ahhoz képest, hogy épp egy elutasító tartalmú értesítést tartott a kezében – egy támogatást kérő levelére kapta válaszul –, elégedetten vigyorgott. Az elutasítás az ország egyik legfontosabb alapítványától érkezett, és nagyon is kapóra jött Torrance-nek.

A Meredith elnöke karcsú, elegáns férfi volt, fekete hajában már ezüst szálak csillogtak. Előszeretettel viselt kék öltönyöket, színes ingeket és ezekkel kontrasztban lévő nyakkendőket. Kifogástalan ruházatával inkább egy keleti parti egyetemre illett volna. Amikor belépett valahová, egy új-angliai patrícius magabiztossága sugárzott róla, ami úgyszólván sokkolta a dél-kaliforniaiakat.

Biztos fellépésű ember volt, megfontoltan fogalmazott, és másokkal való érintkezésében is ez a megfontoltság érvényesült. Szenvédélyektől mentes egyéniségnek tűnt, akit kizárólag éber intelligenciája irányít, s aki saját életét alárendeli az egyetem dicső céljainak. Bárki megesküdtött volna rá, hogy ez a férfi sohasem cselekszik meggondolatlanul.

Faburkolatú irodája egykor "Monk" Meredith egyik hálósobája volt, a mennyezetről kristálycsillárok függtek, a magas ablakokba kékes árnyalatú üveget illesztettek, és egy ápolt parkra néztek. A vékony, fehér függönyöket meg-meglebbentette az enyhe szellő. A fő falon három korábbi elnök képe függött. A nyitott kandalló előtt félkörben fotelek és egy kanapé állottak. A berendezés szolid eleganciáját egy vastag királykék szőnyeg tetőzte be: ez határozta meg a helyiség alaphangulatát. Torrance íróasztala a polgárháború idejéből származott: a súlyos darabot amerikai juharból készítették.

Torrance előtt az íróasztalon heverő levelet Vincent Walter, a tekintélyes Vermeer-alapítvány elnöke írta. A szervezet azok közé az alig ismert közhasznú organizációk közé tartozott, melyek úgy igyekeztek szétszórni a dollárszázmillióikat, hogy a legjelentősebb kutatási témák profitáljanak belőle.

Walter régi barátja volt Torrance-nek, ezzel a levéllel azonban úgyszólván arcul csapta. "Nem az a szociológiailag releváns és úttörő projekt, amelyet kapcsolatba szeretnénk hozni a Meredith College-dzsal..."

Torrance elmosolyodott és felsóhajtott. Máskor csak csettintenie kellett az ujjával, és már a zsebében is volt a támogatás. Most azonban nem volt közömbös, hogy úgy tűnt, oda a pénz. Éppen csöngetni akart a titkárnőjének, miss Purdonnek, amikor az bejött az irodába.

– Borchardt dékán kérdezteti, hogy van-e ideje a számára, uram.

A legjobbkor, gondolta Torrance.

– Igen, küldje be.

Nyilvánvaló volt, hogy a csúf emberke a támogatási kérelmük elutasításáról akart beszélni vele. Az "Indián Tanulmányok Intézetének" elutasított terve-Borchardt egyik kedvenc eszméje volt. Kísérlet volt ez, hogy felhívják a figyelmet egy kisebbségre, amelynek problémáival egész diákcsoport foglalkozott. Ezeket a hallgatókat Torrance pszeudoszociálisnak nevezte.

Az indiánok felkarolásából ugyanúgy nem lesz semmi, mint az utóbbi öt év más mozgalmából: a feketékért, a vietnami békéért, a női egyenjogúságért és az abortuszért folytatott kampányokból... Az indiánok azonban most divatba jöttek, és a zseni, aki Borchardt

volt, rendelkezett egy hatodik érzékkel minden iránt, ami a nyilvánosságot érdekelte. Ezt a hatodik érzékét azonban az alapítványtól kapott elutasító válasz eltompította kissé.

Egyszer csak ott állt Torrance előtt Arnold Borchardt, ez az apró, piszkosnak tűnő ember. Élesre vasalt fekete nadrágot, kényelmes antilopcipót, egérszürke sportinget és szürke, fröcsköltmintás zakót viselt. Ruhái úgy festettek, mintha most érkezett volna meg egy hétnapos autóbustúráról.

Valószínűleg a bozontos szürke szakálla meg a hideg, fekete szeme teszi, gondolta Torrance.

– Igen, Arnold?

– Láta már a Vermeer-alapítvány levelét?

– Igen, most néztem át a postámat.

– Micsoda gyalázat – jelentette ki Borchardt.

– Majd csak rendezzük a dolgot.

– Viszont ha nem, másfél millió dollárt dobunk ki az ablakon.

– Meg a maga rézbőrű kedvenceit – felelte Torrance, – Higgadjon le, ember!

– Nemigen látom okát, hogy fintorogjon az indiánokon.

– Ma fintorgós kedvemben vagyok. Magára, dékán, nem merek fintorogni, tehát másodosztályú állampolgárokon vezetem le a rossz kedvemet.

– Nagyon vicces. Azt, amit mi akarunk, igen fontosnak ítélem, és el sem tudom képzelni, miért utasították el.

– Vincent Walter már nem a lekötöztettem. Megszereztem neki azt az állást az alapítványnál, ő pedig egymás után háromszor is engedélyezte, hogy támogassanak bennünket. A mi új pályázatunk kiváló alkalom volt a számára, hogy ország-világ előtt megmutassa: független személyiség.

– Minden fehér ember az indiánok rovására vívja meg a maga függetlenségi harcát! – fortyant fel Borchardt.

– Nemigen tudok más okot elképzelni az elutasításra.

– Én viszont igen, Frank.

– És epedve várja, hogy közölhesse velem, mi? – mosolyodott el Torrance. Szerette ugratni a türelmetlen embereket. – Nos jó, ki vele.

– Ma reggel olvastam a kérelmet. Kétszer is. Nem az általam javasolt szöveg volt. Az ön “javításai” valójában szabotázsakciót jelentettek a beterjesztés ellen.

Torrance felegyenesedett ültében, és az íróasztal lapjára ejtette összekulcsolt kezét. Előrehajolt, és jeges hangon így szólt:

– Üljön le.

– Inkább állnék, Frank. Torrance hátradőlt a székében.

– Jó, akkor csak álljon. Újra és újra ugyanazt a hibát követi el: elefántot csinál a szúnyogból. Én elfogadom a kritikát. Nyugodtan mondhatta volna ezt: “Maga felvizezte a szövegemet”, de hogy szabotázs... nem, kedves Borchardt dékán, én azért vagyok itt, hogy dőljön a pénz, egy centet sem szalasztók el, amit csak megszerezhet az egyetem. Másfél millió túl sok, hogy maga kockára tegye.

Borchardt leült. – Pontosan megfogalmaztam a kérvény szövegét, és érvekkel is jól alátámasztottam a kérésünket – kutatómunkánk fontosságának megfelelően. Maga akadémikus zagyvalékot csinált belőle, mintha valamiféle intellektuális játszadozásra készülnénk. Ha az indiánkutatókról van szó, nem akadémiai babérokra pályázom. Ki akarom hozni a legokosabb koponyákat a rezervátumokból. A Vermeer-alapítvány azért utasította el a pályázatunkat, mert az ön változatában felesleges elméletieskedésnek tűnt. Én azonban ma akarok segíteni az indiánoknak. Ezen beszélek szabotázsról.

– Fel fogom hívni Vincentet, és hízelgek majd neki, akkor majd újragondolja a döntését.

– Nem fogja megtenni.

Torrance felemelkedett ültéből; – Hogyhogy?

– Mert öt perce magam beszéltem vele. Azt mondta, még sohasem került az íróasztalára öntől ilyen félszívvel megfogalmazott kérvény. Ezért említettem szabotázsot. Azt hiszem, Frank, bolondot akart csinálni belőlem. Mindenki tudja, hogy az indiánok a kedvenc témám. Ha az alapítvány nem hajlandó támogatást nyújtani, én szégyenkezhetem – maga tiszta marad.

Torrance odament az ablakhoz, és kinézett a lágyan ringatózó pálmákra. Ki nem állhatta a csúf kis embert. Nemcsak a dékán fennen fitogtatott emelkedett gondolkodása ment az idegeire, hanem az ápolatlan törtető póre becsvágya is.

Borchardt hétpróbás politikussá nőtte ki magát, aki ügyesen egyensúlyozott az egyes táborok között, hogy jó kiinduló pozíciókat szerezzen magának a jövedelmező

felügyelőbizottsági tagságokért és más egyetemek rektori állásaiért folyó harcban. Borchardt azonban elsősorban Torrance pozíciójára pályázott, és a felügyelőbizottság tagjai már ki is nézték maguknak. Bár Torrance képességeit hiába akarta volna felülmúlni, rendelkezett azzá a diplomatikus ügyességgel, amelytől az idősebb elnöknek végigfutott a hátán a hideg.

Torrance megfordult, és odavetette az ülő Borchardtnak:

– Maga skizofrén, Arnold.

– Ó... nagyon hevesen reagál. Érti már, hogy inog a széke, mi?

Az elnök hideg mosollyal kérdezte: – Csakugyan?

– Most úgy tesz, mintha semmiről sem tudna, Frank.

– Úgy látom, fene biztos a dolgában, Arnold.

– Nos, tudja, hogy a múlt héten tárgyaltam a kurátorokkal. Torrance bólintott, majd erőltlenül megkérdezte: – És?

– Kikérdeztek magáról, megtudakolták, milyen a hangulat, milyen újításokat tervez, hogyan vélekednek magáról a tanárok...

– A szokásos ellenőrző kérdések. Ebben nincsen semmi új.

– Új elnököt keresnek, ezt maga is pontosan tudja, Frank.

– Igen, és azt is tudom, hogy jobban vágyik a székemre, mint egy fiatal csődör az első kancára. Bizonyos vagyok abban, hogy nem egyedül én szövögetem a magam kis intrikáit. Na és, Borchardt? Mind a ketten tudjuk, mi folyik...

Kis időre elhallgatott, majd elgondolkodva hozzátette:

– Arról pedig megfeledkezik, hogy jóval régebben játszom ezt a játékot, mint maga, és pedig igen sikeresen. Ha van, ahol kiismerem magam, akkor az a társadalmi-politikai parkett.

Borchardt hideg, fekete szeme felszikkasztott. Elmosolyodott, mire a bajusza megmozdult, mint egy kígyó, amelyet felébresztettek a fészkeben. Torrance akaratlanul is összerázkódott. A dékán olyan ritkán ragadtatta mosolyra magát, hogy Torrance hirtelen nyugtalankodni kezdett. Mire készülhet Borchardt?

– Még nem játszottam ki az adu ászomat, Frank.

– Miért, van ilyenje?

– Linda Kittredge.

Ez csakugyan ütőkártya volt. Linda Kittredge diáklány, kora húsz év, a színjátszócsoporthoz tagja. Szép, fiatal, szenvedélyes nő, aki rá tudta venni az idősebb elnököt, hogy megsértse az első és legfontosabb parancsolatot: Soha ne feküdj le diáklánnyal!

A Meredith legféltettebb titka nem volt titok többé.

– Bravó, Borchardt. Hogy az ördögbe...?

– ...jöttem rá? – virágozott ki a mosoly Borchardt arcán. A kígyó előbújt a fészkeből, hajlékonyán, impozánsan, magabiztosan. – Ha akarja, nevezheti inspirációnak.

– Egy fenét inspiráció. Hogyan jött rá?

– Hosszú történet, és kellett hozzá egy csipetnyi szerencse is.

– Kezdje a szerencsével!

– Tizenhetedikén hajnali háromkor elhaladtam a lány háza előtt. Ez két nappal a felügyelőbizottsággal folytatott megbeszélés előtt történt. És találja ki, melyik egyetem elnökét melyik hallgatóhoz láttam kijönni?

– Mi keresnivalója volt magának akkor az utcán? Maga melyik házból jött ki?

– A sajátomból. Nem tudtam aludni. Nem alszom túl sokat. És ha nem tudok elaludni, addig sétálok, amíg csak botladozni nem kezdek, és egyszerűen a kimerültségtől ágyba nem zuhanok.

Torrance elmosolyodott.

– Nem is rossz.

Oda-vissza végigment az irodáján, és gondja volt rá, hogy Borchardt mögött álljon meg. Jó néhány éve, még a Harvard diákjaként tanulta ezt a taktikát. Az ellenfelet mindig elbizonytalanítja, ha valaki van a háta mögött.

– Mit akar tulajdonképpen, Borchardt? A kígyó visszahúzódott a fészkebe.

– Minden erejével támogassa a tervemet, az indián kutatások központjának megépítését, és szerezzék meg hozzá a Vermeeralapítvány támogatását. Nevezzen ki személyes asszisztensének, és ígérje meg, hogy legkésőbb három év múlva veszi a kalapját.

Torrance felvonta az egyik szemöldökét:

– Meglehetősen kíméletlen.

– Maga nagy hibát követett el, Frank. Sehol sem tűrik el, hogy az egyetem elnöke a diáklányokkal háljon. Ha ez kiderül, maga el van intézve. Nemcsak itt, hanem mindenütt, s ezt

maga is tudja.

– Így van. Maga ezt hideg fővel végiggondolta, ugye?

– Tudom, hogy mit akarok. Elnök akarok lenni, és ha már az asszisztense vagyok, senki sem kerülhet meg.

– Nos, mit-mondhatnék erre? Ad gondolkodási időt nekem?

– Miért ne? Csodálom, amiért a viszonyt még csak tagadni sem akarja.

– Miért tenném? Arnold, ha maga sikeres menedzser akar lenni, tanuljon meg szembenézni a dolgokkal. Illúziók nélkül. Ha az ember elfuserál valamit, utóbb kiköszörüli a csorbát. Adjon nekem pár napot! Alaposan megrendített.

– De ugye nem ítélt el?

– Gondolom, nem számít tölem testvéri szeretetre, Arnold. És most volna szíves magamra hagyni, kérem?

Miután Borchardt távozott, Torrance magántelefonján nyomban Linda Kittredge-et hívta. Csodálkozva állapította meg – és kissé bolondnak is tartotta magát érte –, hogy bár hat hónapja ismerte a lányt, már akkor is pillangókat érzett röpdösni a gyomrában, ha a telefonért nyúlt, hogy felhívja. Linda valóban vonzó lány volt, szenvedélyes és izgató, ez azonban még nem lett volna elegendő alap, hogy egy egyetem tekintélyes, köztiszteletben álló elnöke úgy viselkedjék miatta, mint egy gimnazista, amikor először szerelmes.

A lány hangja cseppet sem volt alkalmas arra, hogy megnyugtassa Torrance idegeit. Nagyon szépen artikulált, s mindig kihallatszott belőle némi sokatmondó kacérság.

– Úgy szóltál bele a kagylóba, mintha előre tudnád, ki telefonál.

– Miért, szerinted lehetetlen?

– Egy valamit azonban nem tudsz – mondta Torrance. – Arnold Borchardt rájött a viszonyunkra.

– Na és?

– Egy kicsit talán túl naiv vagy. Beszélnem kell veled.

– Nem volna jobb, ha most egy időre visszavonulnál, míg megfelelnek a dolgok?

– Képtelen volnék,

A lány nevetése minden porcikáját megbizsergette.

– Azonnal jövök – mondta Torrance,

– Siess! Ötrel biológia-előadásra kell mennem.

Torrance elgondolkodva tette le a hallgatót, és mélyeket lélegzett. Átkozta Borchardtot, amiért fenekestül felforgatta szinte tökéletes életét, Torrance kilépett az igazgatósági épületből. Valaki a nevét kiáltotta, mire bosszúsan hátrafordult. Először megpróbált nem tudomást venni a hangról, másodjára azonban már olyan hangosan hallotta, hogy nem engedhette el a füle mellett.

Sherman Markham volt az, a jogi kar dékánja: úgy rontott az elnökre, akár egy felbőszült medve. A dékán természetes, izmos férfi volt, ősz sörénye, akár valami hippie, a vállát verte. Mély basszusát jó néhány tárgyalóteremben ismerték és félték. Amerika egyik legjobb baloldali ügyvédjének számított. Egyetemi állása megvédte bírálóitól, akik közül a radikálisok céljait sokan összeegyeztethetetlennek tartották egy olyan ügyes és tehetséges ember méltóságával, amilyen Markham volt. Csak olyan büntetőügyekben vállalta a vádlott védelmét, amelyek politikai szempontból közfelfűnést keltettek.

Torrance már attól tartott, hogy Markham egy új ügyfelét akarja bemutatni neki. A nagydarab dékán mögött egy alacsony, kopottas esőkabátot viselő, de majdhogynem rámenősnek tűnő férfi baktatott. Látszott rajta: nem érzi jól magát a Meredith pálmái alatt, Torrance zavaros fejű, tűzveszélyes anarchistának nézte.

– Feltétlenül meg kell, hogy ismerkedjék ezzel az emberrel! – bömbölte lelkesen Markham.

– Ez hihetetlen, Frank! Jöjjön csak ide!

– Már megint egy anarchista mordályégető barátja?

– Nem, ő Amerika egyik legjobb kriminalistája. Columbo felügyelő, szeretném önnek bemutatni Franklin Torrance-t, a Meredith elnökét.

Markham olyan sugárzóan elégedett volt, mintha éppen a Szovjetunió, Kína és az Egyesült Államok kormányfőit sikerült volna összehoznia.

Columbo kezét nyújtott, motyogott valami olyasfélét, hogy “nagyon örvendek”, s közben úgy érezte, hogy Meredith világfiás és szörnyűségesen művelt elnöke toronymagasan felette áll.

– Erre a házra egész Kalifornia büszke lehet – mutatott az igazgatósági épületre.

Torrance nemigen értette Markham lelkesedését az emberke iránt.

– Ezt a házat kövenként hozták át Massachusettsből, felügyelő.

– Rendkívül figyelemreméltó – jegyezte meg Columbo, közben azonban arra gondolt: “

Nem, ez nem az én világom."

– Elnézésüket kell kérnem – mondta Torrance –, sietnem kell.

– Az egyetemi elnököknek mindig sietniük kell – magyarázta Markham. – Az a dolguk, hogy pénzt hajtsanak fel, hogy mi taníthassunk.

– Mi járatban van nálunk? – kérdezte még Torrance, mielőtt továbbindult volna. – Talált néhány csontvázat egy szekrényben?

– Columbo felügyelő a gyilkossági csoport munkájáról fog beszélni a jogi karon, de előtte még szeretném megmutatni neki az egyetemet.

– Be kell, hogy valljam, meglehetősen ideges vagyok – mondta Columbo. – Még soha életemben nem beszéltem több mint három ember előtt.

Megrázta a fejét, mintha valamiféle rémálomtól szeretett volna megszabadulni. – És közismert dolog, hogy a joghallgatók minden szót mérlegre tesznek.

– Bizonyos vagyok abban, hogy állja majd a sarat velük szemben, felügyelő. Most azonban csakugyan mennem kell, vár rám a felügyelőbizottság egyik tagja.

– Nem is akarjuk feltartani. Örülök, hogy megismerhettem.

A gyilkossági csoport felügyelője, gondolta Torrance. Inkább állástalan hidegburkolónak látszik. Úgyszólván a sors iróniája, hogy éppen ma látogatja meg a Meredith-t a gyilkossági csoport egyik nyomozója.

Torrance elmosolyodott. Borchartt túl messze ment. Valaminek történnie kellett.

Linda is így gondolta.

– Micsoda kis csúszómászó – mondta megvető hangon.

– Ne olyan hevesen, Linda.

A lány azonban heves akart lenni. Torrance néha feltette magának a kérdést, mi lehetne, hogy egy ilyen hidegvérű lánnyal állt össze. Linda egy alacsony pamlagon ült, a lábát maga alá húzta, miniszoknyája egészen a csípőjéig felcsúszott. Karcsú, fiatal, asszonyos teste szinte vibrált Torrance szeme előtt. Valahányszor a férfi ránézett, mindig ezt kérdezte magától: "Hogyan állhatnék ellent a varázsának?"

Kétségtelenül a lány volt, aki elcsábította. Torrance sohasem kezdett ki diáklánnyal – ezúttal Linda kezdeményezett. Az elnök mindig is ki volt téve kísértéseknek, de huszonöt éven át sikerült ellenállnia nekik.

Amíg csak fel nem bukkant Linda Kittredge. Szikrázott, mint egy gyémánt, a szemében gyönyör ígérete és szenvedély lángolt. Úgy tűnt, mindenkit megbűvöl, aki a közelébe kerül. Valószínűtlenül erős színészi képességekkel rendelkezett. Torrance hivatása gyakorlása során sok dörzsölt emberrel találkozott, sokkal közülük úgy bánt, mintha csak sakkfigurák lettek volna a játszójában, olyannal azonban, mint Linda, nem volt dolga.

Ha a lány egyszer eltökélt valamit, végre is hajtotta – vagy úgy intézte, hogy valaki végbe vigye helyette. Valamilyen ismeretlen okból kinézte magának Frank Torrance-t, akit aztán – annak pozíciója, huszonnyolc éves házassága és annak rendkívüli kockázata ellenére, hogy a férfi mindezt elveszíti – megszerzett magának.

Amikor Torrance ilyen pillanatokban ránézett, cseppet sem bánta kapcsolatukat. A dolognak a lány számára jelenleg nem volt alternatívája.

– Ez egy mocskos kis törtető. Kéjsóvár alak.

– Kéjsóvár? – kapta fel a fejét Torrance.

– Tulajdonképpen nem... csak a tekintete. El nem tudom mondani, hány lánytól hallottam már, hogy olyan embernek tartják, aki a sötétben les rájuk, hogy megerősokolja őket. Persze sohasem tette meg, de olyan.

Torrance mosolygott.

– Engem mindenesetre a markában tart,

– Csak téged?

– Te semmit sem vesztenél, ha a kapcsolatunk napvilágra kerülne.

– Kapcsolatunk? Ó Frank, hogy tudsz ilyen tárgyilagosan beszélni róla? Te arról beszélsz, hogy együtt hálunk. Hogy dugunk.

A férfi lehunyta a szemét, és egy külső szemlélő azt hihette volna, hogy helyteleníti a lány kifejezőmódját. Csakhogy nem így volt. Torrance szerette, ha Linda közönséges volt.

– Én mindent elveszíthetek. Egy egész élet munkáját. Ráadásul jól is érzem itt magam.

– Itt? Nálam?

– Nálad, és a Meredith elnökeként.

– Igen, ezt meg tudom érteni. Sok pénz, sok kapcsolat, hatalom és befolyás. Valaki vagy a társadalomban.

– Akár jelent ez valamit a számodra, akár nem... engem egy botrány megsemmisítene.

– Előzd meg, és semmisítsd meg te azt a kis szarházit!

– Semmit sem tehetek ellene, máskülönben megtenném. Nem ez volna az első eset, hogy ízekre szedek valakit. Megpróbáltam Borchardt tyúkszemére taposni, de túl fürgén ugrott félre. Meglehetősen okos és hidegfejű ez a Borchardt. És a diákok – kivéve a lányokat, akiket említettél –, kedvelik. Engem hidegnek tartanak. Szerintük hideg vagyok, akár egy hal.

– Jegyeket kéne árulnunk nekik a hálószoa-show-nkra...

– Vicces kedvedben vagy ma.

– Csak szeretnék felderíteni kissé.

– Hagyd abba, légy szíves. Már így is elég bajom van. Linda duzzogva lebiggyesztelte az ajkát, de aztán eltűnődött, és egyszerre csak így szólt:

– Miért nem ölod meg? Nyírd ki, és dobd be az óceánba! Lök le egy felhőkarcoló tetejéről, gázold el az autóddal...

Ontotta az ötleteket.

– Ugyan már, Linda, ne beszélj ostobaságokat. Azért jöttem most ide, hogy segíts nekem kimászni a slamasztikából. Nem akarom, hogy még mélyebbre ránts a pácba.

– Csakhogy én komolyan beszélek, Frank. Ki kellene nyírnunk. Vagy neked, vagy nekem. Azt hiszem, jobb volna, ha én csinálnám. Más senki nem tud a dolgunkról, ezért én volnék az eszményi gyilkos, engem ugyanis senki sem gyanúsítana. Igen, egyszerűen megölöm.

– És hogyan? Stukkerral? Késsel? Méreggel? Vagy a pusztá pillantásoddal akarsz végezni vele?

– Hadd gondolkodjam – mondta a lány. Felállt és fel-alá kezdett járkálni a helyiségben. Amikor Torrance meglátta karcsú lábait, megfedkezett a bajáról: roppantul felizgatták. Amikor emlékeztette Lindát a biológia-előadásra, a lány hirtelen felkiáltott: – Megvan!

Megállt Torrance előtt.

– A tökéletes gyilkosság ötlete egyik pillanatról a másikra kell hogy kipattanjon az ember fejéből.

Alsó ajkát a fogai közé harapta.

Amikor Torrance végighallgatta az elgondolást, el kellett ismernie, hogy ígéretesnek tűnik. Jó, kellett hozzá némi erőszak is, a férfi azonban nem volt abban a helyzetben, hogy különö

157 sebben válogatós lehetett volna. Aggasztotta, hogy az ötlet éppúgy felajzotta, mint Lindát.

– Egymásnak vagyunk teremtve – jelentette ki nevetve –, szörnyetegek vagyunk mind a ketten. Képtelen vagyok megszabadulni attól az érzésemtől, hogy időtlen idők óta ismerjük egymást. Jól van, Linda, benne vagyok...

Az előadóterem lesújtóan nagy volt, és nyomasztóan sokan ültek benne. Columbo előadását több mint háromszáz joghallgató szerette volna hallani. Mielőtt belefogott volna, nagy zajt csaptak. Columbo éppoly kiszámíthatatlannak ítélte őket, mint egy gladiátorviadal nézőit a római Colosseumban.

A felügyelő egy kis oldalhelyiségben álldogált, és hallgatta Markhamot, akinek be nem állt a szája: meg akarta nyugtatni. Columbo újra és újra lopva a nagy falióra percmutatójára pillantott. Egyik lábáról a másikra állt, és ideges volt, akárcsak egy versenyló, amelynek nem akaródzik beállni a startboxba. Egy szót sem értett abból, amit Markham mondott, feje zúgott a teremben uralkodó hangzavartól.

– Nem érzi jól magát, felügyelő? – kérdezte Markham, és hangjának aggódó színezete végül eljutott Columbo tudatához.

– Dehogynem, természetesen jól vagyok! Remélem, a diákjai elnézőek lesznek irántam.

– Csüggeni fognak az ajkán, felügyelő. A gyilkosságok felderítése a kedvenc témáik egyike.

– Hála Istennek.

– Semmi oka, hogy idegeskedjék, nagyon rokonszenves társaság ez. És nagyon nyitottak. Én élvezem, ha megtaníthatom őket valamire.

– Igen, ez nagyon jól hangzik, Mr. Markham, de... még soha nem csináltam ilyesmit. Úgy értem...

Columbo a fejét rázta.

– Természetesen meglesz majd a saját véleményük...

– Abban biztos lehet! De hát éppen ez a dologban az izgalmas. Nem fogják véka alá rejteni a véleményüket.

– Pontosan ettől félek – mormolta Columbo.

A könyörtelen mutató elérte a tizenkettőt, odakint valahol megkondult egy harang. Nyolcszor. Columbo megtörölte gyöngyöző homlokát egy kockás zsebkendővel, és az előadói pult mögé lépett.

Spartacust az oroszlánok elé lökték.

Arnold Borchardt hallotta a harangütéseket, és tudta, hogy ismét elkésett a színházi próbáról. Kapkodva az aktatáskájába gyűrt néhány papírlapot, és kiment az irodájából. Az ő definíciója szerint "elkészni" annyit tett, mint "a rendező után érkezni", valójában tehát sohasem késett el. Borchardt dékán hat év óta volt a színházi produkciók vezetője.

Ebben az évben John Webster "A fehér ördög" című darabját próbálták, még két este volt hátra a bemutatóig. A darab egy minden hájjal megkent hercegnőről, bosszúszomjas férfiakról és áskálódó udvaroncokról szólt, akik, miközben folyt a vér, kitűnő verssorokban társalogtak egymással.

A főszereplőt, Vittoria Corrubonát, a "roppantul hírhedt szajhát", aki a szereplők nagy részének nem természetes halálát okozta, Linda Kittredge játszotta.

Borchardt a tanévek csúcspontjának a darabok betanulását és bemutatását tartotta. Bármennyire is hajtotta a becsvágy, hogy tagja legyen az egyetem vezetésének, évről évre megállapította, hogy számára egy-egy színdarab megrendezése jelentette az életnek azokat az igazi értékeit, amelyekért korábban olyannyira rajongott.

Borchardt egész életének középpontjában a nyelv állott, ezért volt olyan lelkes, amikor Linda és Blake Newman dialógusát hallgatta. Newman játszotta Brachianót, a hercegnő szeretőjét. Ez a szerelem volt kiindulópontja a gyilkosságnak és a bosszúnak.

Linda szépen formált szavait még akkor is pontosan értette a hallgatóság, ha a szerepe szerint kiabálnia kellett.

– Nagyon jó! Mind a ketten nagyon jók! – kiáltott fel a színpadra Borchardt. Nagyon elégedett volt. Diákjaiban ott feszült az amatőröknek az az energiája, amelyet a profik gyakran hiába igyekeznek kicsiholni magukból, ezért aztán szimulálni kénytelenek. Linda és Newman tökéletesen magukra öltötték a szerepet, Borchardt pedig kénytelen volt elismerni: Linda olyan szép, hogy Torrance-nek senki sem rónaija fel, amiért gyengének bizonyult. A dékán szívesen megtudta volna, hogy Linda vajon csakugyan olyan hideg-e, mint Victoria, akit oly meggyőzően alakított. A lány gyilkos tekintélyt sugárzott, aki nézte, nyomban elhitte neki, hogy a legszörnyűbb büntetésekre is képes.

Columbo elnézett a leendő jogászok feje felett: tudta, hogy száz meg száz szempár tapad rá. Markham bemutatta a hallgatóknak: szavait megtűzdelte a Meredith e ritka vendégének szóló bókokkal. Columbo érezte, hogy egyre inkább melege lesz, mintha valamiféle láz venne erőt rajta. Tulajdonképpen rámférne egy kis önfegyelem, gondolta.

Miért is nem hallgatott a feleségére?! Az asszony megkérdezte, miért akarja elárulni a titkait egy rakás mihaszna kölyöknek, akik mindent, amit most hallani fognak tőle, később majd ellene használják fel – ha egyszer ügyvédek lesznek, és gyilkosokat védenek majd a bíróság előtt. Amikor Markham megkereste, Columbo úgy érezte, kötelessége, hogy beszéljen a Meredith joghallgatói előtt. Hízelt is neki a felkérés, így aztán nyomban igent mondott. Most azonban már tudta: jobb lett volna, ha nem vállalja.

Egyszerre az előadói pult mögött találta magát, amely túl magas volt a számára. Megpróbált átnézni felette, de hát az ember nagyon nehézkesen ad elő, ha közben lábujjhegyen kénytelen állni, így aztán balfelől megkerülte a pultot, és a következő szavakkal kezdett bele az előadásába:

– Remélem, megértik, hogy számomra szokatlan... Elhallgatott, mert észrevette, hogy egy szavát sem értik. Túlságosan messze állt a mikrofontól.

Markham odasietett, és balra fordította a mikrofont.

– Igen, így jobb – mennydörgőit végig Columbo hangja a helyiségen. Megállapítását a diákok harsány nevetéssel nyugtázták.

– Készíttem magamnak néhány jegyzetet – mondta Columbo, és nemtörődöm mozdulatokkal tapogatni kezdte a zsebeit. Nem találta meg, amit keresett, és kezdett kétségbe esni, különösen, amikor a nevetés tovább dagadt.

– A fontos dolgokat mindig felírom magamnak, aztán meg nem tudom, hová tettem a cédulákat. Aha, itt van!

Zakója belső zsebéből két borítékot és egy parkolócédulát húzott elő. A jegyzeteit a parkolócédula hátára, ceruzával írta.

– A gyilkossági csoport gyilkossági ügyekkel foglalkozik kezdett bele az előadásba –, mint ezt már a neve is mutatja. Azt hiszem, nem is kell mondanom önöknek... nem is tudom, miért írtam fel magamnak. Mihelyt ismertté válik egy gyilkosság, megkezdődik a gyilkossági csoport munkája. Nem valami szép munka. Először tudósok matatnak a helyszínen, a holttest körül, aztán jönnek a fotográfusok. Mindenre figyelni kell, csakugyan mindenre. Ha valaki nagyon régóta dolgozik ilyen ügyeken, hozzászokik egy bizonyos sémához. Először is megjegyzem magamnak a holttest helyzetét. Merre állnak a végtagok, hogyan fekszik a fej... Igen, mindez nagyon fontos. Vagy a szög, amelyben a gyilkos fegyver állott, az hogy milyen irányból érte az áldozat testét a golyó vagy a kés... Ez a szög sokatmondó lehet az áldozat és a tettes viszonyára nézve. Hogy például barátok voltak-e, vagy nem is ismerték egymást. A szöveget pontosan megméri, természetesen nem én, mert én nem sokat értek a trigonometriához, a technikus kollégák viszont pontosan tudják, hogy kell az ilyesmit csinálni. Úgy futkosnak a hullá körül, mint a kutya a fa körül...

Az egyik diáklány a tenyerébe támasztotta a homlokát, mire Columbo megjijedt, hogy túl messzire ment.

– Tulajdonképpen mostanra jutottam el addig, amiről beszélni szeretnék önöknek: a gyilkos és az áldozat kapcsolatához...

A színházban folytatódott a próba. Borchardt ült a sötétben, nem szakította félbe a színészeket, hagyta, hadd játsszanak. Ez volt a főpróba előtti utolsó próba, ő pedig – miközben bal kezében egy zseblámpát tartott – a jobbal jegyzeteket készített.

A színpadon három férfi volt: Brachiano, Flamineo és egy orvos.

Borchardt feljegyzett valamit a világítással kapcsolatban. Az egyik fényszórót néhány fokozattal erősebbre kell állítani.

Torrance becsúszsam mellé a székre.

– Hogy megy, Arnold? – kérdezte suttogva.

– Nagyon jól csinálják.

– A mondataik azonban nagyon vérszomjasak.

– Nem csoda, hiszen pár perc múlva kettős gyilkosságra kerül majd sor.

– Feltételezem, hogy a jövőben nem kell eltűkolnom maga előtt, ha találkozom Lindával – mondta Torrance.

– Jó színésznő. Később is ezt akarja folytatni?

– Nem, úgy tudom, orvos szeretne lenni. Sebész. Nagyra törő teremtés. Engem hamarosan elfelejt majd.

– Gondolja, hogy ezt hallva elállok attól, amivel megfenyegettem, Frank?

Torrance a fejét rázta.

– Szeretném tudni, miért akar tönkretenni engem.

– Nem akarom tönkretenni. Csak előbbre szeretnék jutni.

– De miért ilyen piszkos trükkökkel, Arnold?

– Miért is ne? Ráadásul magának mindig lesz egy helye a felügyelőtanácsban. Kérem... most a színpadra kell figyelniem, és jegyzeteket készítenem. Holnap főpróba.

Torrance kényelmesen elhelyezkedett a székében.

– Ennek ellenére átkozottul inkorrekt magától. Találhatnánk valamiféle kompromisszumot...

Az előadóteremben Columbo tétován és reszketeg hangon folytatta a mondanivalóját. Hallgatói szinte itták a szavait, mert amit mondott, majdhogynem hipnotikus hatással volt rájuk.

– Egy gyilkossági ügyben az első nyomokkal a holttest és a helyszín szolgál. Az áldozat halott ugyan, mégis kitűnő tanú lehet. Meg fognak lepődni, mi mindenről árulkodhat egy holttest. Vegyük például a helyszínt. Ha az áldozatot a lakásában ölték meg, az ember azonnal tudja, milyen emberről van szó, hogyan élt, milyen volt az érdeklődése, kikkel érintkezhetett. Szülők, gyerekek, unokatestvérek, barátok képei kerülhetnek elő. A képek nagyon sokat

eláruhatalnak – talán mindent. Valójában azonban mindig olyasmit keresünk, ami valami szokatlan dologra utal. Például egy kiborított hamutartót egy amúgy tipp-topp házban. Egyszer volt egy ilyen esetem: ki volt borítva a hamutartó, holott látszott, hogy a férfi, akit megöltek, kínosan ügyelt az otthona tisztaságára.

Anélkül, hogy tudatában lett volna, végigsimított az esőkabátján.

– Igen, az világosan utalt arra, hogy valaki alighanem felpattant ültéből, miközben éppen a cigarettáját nyomta el. Ilyenkor meg kell nézni a csikkeket, és megjegyezni a márkát. Aztán amikor a gyanúsítottal beszélünk – gyanúsított mindig van, legtöbbször több is a kellenél –, valahogy el kell érnünk, hogy rágyújtson. Ebben az én esetemben csak egyvalaki szívta ezt a bizonyos márkát. De nem a gyanúsítottak valamelyike, hanem az áldozat.

Hallgatói nevettek. Columbo egyszerre azon kapta magát, hogy elveszítette a fonalat. Újabb jegyzetek után kotorászott a zsebében: a nevetés erősödött. Columbo több borítékot és végiglapozott, csak hogy mostanra elfelejtette, hogy melyik témához melyik jegyzetet készítette. Ebéd közben is felírt valamit erről a borítékokon látható csiliszószfoltok árulkodtak.

– Az alapelv ennek ellenére helyes – mondta. – A gyanúsítottat szemmel kell tartani...

Újabb zsebeit tapogatta meg.

– Nos, mit is akartam mondani? Aha, a részletek. Nem hiába mondják, hogy az ördög a részletekben lakozik, erre újra és újra emlékeztetem a fiatalemberet, akik beállnak hozzánk. Eddzék a szemüket, mondom nekik. Oda kell figyelniük arra, hogyan áll egy ember, hogy mit árul el róla a ruházata... a cipő nagyon fontos. Ismét a cédulacsomagra nézett.

– Igen, a cipők...

Az utolsó felvonás végén Linda Kittredge mint Vittoria, ezt mondta:

*Egyetlen könnyet sem ejtek majd
halálos ágyamon.
Ha sápadtnak láttok majd,
csak a vérszomj teszi,
nem a f élelem.*

Torrance odahajolt Borchardthoz, és a fülébe súgta:

– Kutyamód sarokba szorított, hallja...

– Csak magát okolhatja érte... Ez a maga baja.

– Ahogy gondolja.

– Bízhatom abban, hogy elfogadja a feltételeimet?

– Nemigen hagy más választást nekem.

– Sajnálom – felelte érzéketlenül Borchardt. – Egy kicsit tovább töprengjen, mielőtt leáll egy következő Linda Kittredgedzsel.

A színpadon éppen megölték Vittoria Corrubonát. A fényszóróból bíborvörös fény áradt.

– Magában az a legrosszabb, Borchardt – suttogta Torrance –, hogy moralista. Azt hiszi, a Jó kereszties lovagja a Gonosz birodalmában. Ezzel szerzett tekintélyt magának, egy napon azonban éppen ez teszi tönkre.

– Ezért is kedvelem az efféle színdarabokat. A végén a gonosz mindig alulmarad.

Torrance felé fordult, és rávillantotta hüllőmosolyát:

– Nézze csak, hogyan hal meg a barátnője.

Torrance megerősítve érezte magát elhatározásában. Felállt, és kiment a sötét színházból.

Miután a függöny lehullott, Borchardt elkiáltotta magát:

– Gyújtsák fel a teremvilágítást!

Miután ez megtörtént, a dékán az előszínpadra hívta a szereplőket. Álltak, s többé nem színészek voltak, hanem ismét diákok, akik figyelmesen hallgatták a rendező észrevételeit. Borchardtnak viszonylag kevés kifogása volt, már nemigen akart változtatni a főpróbára. Mindenesetre óva intette a szereplőit attól, hogy túlságosan elbázzák magukat.

Utóbb, amikor a világosítók és a többi szereplő már elment, Linda Kittredge még mindig a színpad között ténfergett. Szemmel tartotta a dékánt, aki még egyszer átvette a világítási utasításokat. Linda egy kis bársonyszámolyon ült, maszkok, kendők, díszek és két bakokon álló aranyozott koporsó vették körül. Ezek az utolsó jelenetben játszottak, a kettős gyilkosság érzékletes kellekei gyanánt.

Egy laikus vad összevisszaságnak látta volna a színpad mögötti teret, valójában azonban minden kellék a helyén volt.

Linda ült, és várta Borchardtöt, aki egy fiatalemberrel a világításról értekezett. Amikor végre befejezte, felment a színpadra, és szemügyre vette az első jelenet díszleteit – egy római utcát. Egyetlen, a nézőtér felé irányított lámpa égett felette, ő maga elveszette, a különös atmoszféra hatása alá kerülve állt az árnyékban.

Linda megvárta, míg a világosítók elhagyják a színházat. A férfi alig néhány lépésnyire haladt el mellette, és a lány észrevette, hogy egy pillanatra elbizonytalanodik. Azután mégis továbbment.

– Jó estét, Borchardt dékán.

A dékán meglepetten fordult hátra.

– Nem is vettem észre, hogy még in van, Linda. Odament hozzá a színpad mögé. Úgy látszott, bosszús, amiért megzavarták töprengésében.

– Nagyon nehezen tudok kiszakadni ebből a légkörből. Itt üldögéltem, és álmodoztam.

– Én is, Linda. Egyszer egy teljes évadon át játszottam egy kis szerepet, és én is alig tudtam rávenni magam, hogy az előadás után elhagyjam a színházat. Nagyon otthon éreztem magam a kulisszák közt... Ennek ellenére felhagytam vele. Dékán lettem, és szögre akasztottam a színészkedést.

– Ön szerint van-e jövőm mint színésznőnek?

Borchardt bölcsen elmosolyodott. Hány diák kérdezte már tőle ugyanezt!

– A színjátszás sok gyönyörűséget szerez. Csodálatos dolog, ha valakinek tehetsége van hozzá... de mint életpálya? Nagyon nehéz kenyér tud lenni.

Linda szinte észrevétlenül közeledni kezdett a színpadhoz, Borchardt pedig kénytelen volt hátat fordítani a színpad mögötti ajtónak.

– A darabban nyújtón alakításom alapján tud valamit mondani a tehetséggel kapcsolatban? – kérdezte a lány.

– Ez még korai volna kissé, Linda. Lehetetlen megmondani, hogy a gyakorlat mit hoz még ki magából.

Ebben a pillanatban Torrance lépett ki az árnyékból, és egy nehéz ólomcsővel Borchardt tarkójára sújtott. A dékán mély, szinte kurrogó hangot hallatott, aztán a díszletek között összerogyott.

– Ezt nagyon szépen csinálta, elnök úr – mondta Linda, majd leguggolt a földön fekvő mozdulatlan ember mellé.

– Még él – állapította meg Torrance, majd eltűnt a félhomályban, de nyomban elő is jön onnét

– Mit csináltál?

– Visszaraktam az ólomcsövet a szerszámosládába.

– Letörölted az ujjlenyomatokat?

– Linda drágám, én közismerten körültekintő és intelligens ember hírében állok.

– Az ellenőrzés sosem árt. És most?

– Igaziak ezek a koporsók?

– Igen, Egy temetkezési vállalkozótól kölcsönöztük őket.

– Akkor azt javaslom, hogy tegyük bele a szegény dékánt az egyikbe. Lezárjuk a koporsót, a többit pedig rábízuk az anyatermészetre. Egy ilyen koporsó nagyon jól zár.

– Te tényleg olyan körültekintő és intelligens vagy, amilyennek mindenki ismer.

Torrance felnyitotta az egyik koporsót. Borchardt hóna alá nyúlt, Linda pedig a férfi lábát fogta meg. Miközben a bársonnyal bélelt ládába emelték az eszméletlen tanárt, Torrance megjegyezte:

– Egyáltalán nem fog hiányozni nekem a fickó.

Lecsukta és rögzítette a fedelet, majd egy zsebkendővel letörölte róla az ujjlenyomatokat. Ezután Lindára emelte a tekintetét, és megkérdezte:

– Hazavihetlek?

– Igen, nagyon köszönöm. Együtt mentek ki a színházból.

Columbo letelepedett az előadóterem emelvényének szélére. Már negyedórja, hogy a hallgatók kérdéseire válaszolgatott. Azok közben megszokták őt, és vad összevisszaságban bombázták kérdéseikkel. Markham arca sugárzott az örömtől és a büszkeségtől. Columbo

elhárító mozdulatra emelte a kezét:

– Lassan, lassan. Csak szépen sorjában, különben nem értek semmit!

Egy idő után Columbo felügyelő elmondta a zárszót.

– Nagyszerű hallgatóság voltak – dicsérte a diákokat. – Nem gyakori eset, hogy ennyi ember előtt beszélek, önök azonban megkönnyítették számomra a dolgot. Most, hogy tudom, önök lesznek Amerika jövőendő ügyvédei, már nem aggódom. Még valamit szeretnék mondani önöknek... az olyan emberekről, akik gyilkosságot követnek el. Egy tényt, amely leendő ügyvédek számára nagyon fontos. Azt szeretném mondani önöknek, hogy sok gyilkos nem eleve romlott ember. Tudom, hogy ez különösen hangzik, de sok esetben olyanokról van szó, akik egyszerűen nem tudják, hogyan tovább, és kétségbeesésükben nyúlnak a legvégső eszközhöz. Ezért nem ítélem én el eleve a gyilkosokat. Éppúgy áldozatok ők, mint azok az emberek, akiket megöltek, és a legjobb ügyvédekre van szükségük, hogy a bíróság és a nyilvánosság előtt a lehető legmegfelelőbbben képviseljék az érdekeiket.

Columbo sután meghajolt, majd odament Markhamhoz, aki túlradó lelkesedésében hátra veregette. A diákok majd szétverték az előadótermet: a felügyelő ugyancsak magával ragadta őket.

– Nagyszerűek... ezek a fiatalok – motyogta Columbo. – Igazán büszke lehet rájuk, Markham.

Körös-körül, papírtányérokkal és – poharakkal a kezükben diákok és tanárok álltak, és szendvicseket ettek. Az összekeveredő beszélgetések lármája bénítóan hatott Columbóra. Sherman Markham egy tányér tojásos-kaviáros-tonhalsalátás aprószendvicset hozott volna neki, de útjában újra és újra megállították, hogy lelkesen hátra veregessék és gratuláljanak neki, amiért idehozta a gyilkossági csoport felügyelőjét. Végül azonban mégiscsak sikerült épségben kézbesítenie a szendvicseket.

Majdnem mindenki Columbóról beszélt, ő azonban egy sarokban üldögélt, és csak nézte az élénken társalgó diákokat.

– Itt még tudnak ünnepelni – mormolta maga elé. Eddig, ha diákokra gondolt, lelki szemei előtt mindig könyv fölé hajoló, csontos alakok jelentek meg. Itt azonban iszogató, tréfálkozó fiatalokkal találkozott, akiknek volt érzékük a humorhoz és az iróniához, tudtak lelkesedni, és nem rejtették véka alá a véleményüket.

– Hát, ez nagyon étvágygerjesztő – állapította meg, amikor Markham odanyújtotta neki a tányért, rajta a lucullusi falatokkal. – Nincsen esetleg egy babos-csilis szendvicstük is?

– Eredeti ember maga, felügyelő. Nem, sajnálom, csak ezek a kanapészendvicseink vannak.

– Nem is tudtam, hogy ezeknek a kis micsodáknak külön nevük van, Mr. Markham. Attól tartok, sok még a tanulnivalóm. Bár voltam az egyetemen, és nem is volt olyan rossz, egyáltalán nem állíthatom, hogy olvasott ember volnék. Ez a feleségem illetékességi köre... Néha sajnálom, hogy ilyen kevés az időm... Szívesen továbbképezném magam.

– Semmi szüksége rá, felügyelő. Ha kíváncsi a véleményemre, úgy is mint ügyvédere, kénytelen vagyok beismerni, hogy semmitől sem tartok annyira, mint hogy a bíróság előtt találkozam önnel. Azt hiszem, önnek mindig van még egy adu a kabátja ujjában. Nagy hatást tett rám, amit a nyomozati aprómunkáról mondott. Remélem, hogy a diákok is sok mindent megjegyeztek belőle.

– Igen, a gyakorlatban nem vagyok rossz, de ha elméleti dolgokról van szó...

A nagyteremben hirtelen csend lett. Nem teljes csend, csak mintha a társalgás valamitől lehalkult volna. Az ajtóban Torrance, az egyetem elnöke állt. A protokoll megkövetelte, hogy Markham üdvözlje. A dékán elnézést kért Columbotól, és magára hagyta.

A detektív érdeklődéssel figyelte, amint a jogi kar dékánja üdvözölte az egyetem elnökét, majd a büfé- és italospulthoz vezette. Úgy körüludvarolják, mint egy királyt, állapította meg magában Columbo. Egy pillanatig minden szem a két férfira tapadt, aztán hallatszott, hogy az egyes beszélgető csoportok ismét felveszik a társalgás fonálát.

Columbóhoz odalépett egy fiatal nő, aki az előadás alatt kis híján elájult.

– Elnézést, felügyelő úr, csak azt szeretném megmondani önnek, hogy nagyon tetszett az előadása.

– Ön az az ifjú hölgy, aki majdnem...?

– Igen – mosolygott zavartan a lány. – Bevallom, szégyellem is magam érte. De amikor hirtelen magam előtt láttam azt a szörnyű képet...

- Nincs miért mentegőznie. Én ezek közül a dolgok közül sokat a valóságban is láttam.
- Gondolom. És ön mégis... olyan barátságos és nyájas. Hogyan képes...?
- Elnézést, felügyelő – vágott közbe Markham –, de Torrance, az elnök feltétlenül beszélni szeretne magával.
- Elnézést – mondta Columbo a lánynak, és a tömeget át Markham után indult.

Torrance az italos asztal előtt állt. Olyan jókedvűnek látszott, mint aki kellemes álmából ébredt. Columbo az arca bal oldalán egy maszatszerű, csillogó foltot fedezett fel. A felügyelő nem tudta, mi lehet az, arra gondolt, hogy talán valamilyen barnítószert vagy valamilyen odadermedt krémet. Nem sebhely volt, annyi bizonyos.

Különös, gondolta Columbo. Az elnök annyira hiú, hogy esetleg egy májfoltot vagy effélét akar elkendőzni?

Torrance egyetlen energia- és lelkesedéshullámnak tűnt.

– Amióta odakint megismerkedtünk, felügyelő – lelkendezett –, arra várok, hogy hosszabban is elbeszélgethessek önrel. Valóságos csodákat regélnek önrel. Mesés. Azt mondják, közel s távol maga a legjobb detektív. Ha tanítanánk kriminológiát, felajánlanék önnek egy tanári állást, .. igen, talán jelen körülmények között meg is kellene tennem. Mit szólna, ha meghívnám, hogy tartson szemináriumot gyilkossági ügyekről? Mondjuk, hogy minden héten másik diák követne el gyilkosságot, a többieknek pedig az ön irányításával meg kellene állapítaniuk, ki volt a tettes. Az áldozatok természetesen nem kerülhetnének ki a szeminárium hallgatói közül, mert különben a szemeszter végére nem maradna diákunk... Jót nevetett a saját viccén.

– Meg kellene fontolnunk ezt, mit szól hozzá, Sherman? – Torrance a dékánhoz fordult, és megveregette a vállát, majd anélkül, hogy megvárta volna a választ, így folytatta: – Mondja, Columbo, maga csakugyan mindig elkapja a gyilkost?

– Ez mindig az adott esettől függ, Mr. Torrance. Ritkán fordul elő két egyforma gyilkosság.

– A maga területén egyedülálló szakember – vetette közbe Markham. – Hihetetlen. Ma az aprómunkáról mondott nekünk nagyon érdekes dolgokat. Figyel, ahogyan a héja figyel a mezei egeret. Köröz felette, szemmel tartja, aztán lecsap rá. Nem így van, felügyelő?

– Ezt igazán nem lehet általánosítani, Mr. Markham.

– És milyen szerény, igaz-e, Frank? Nagyszerű estével ajándékozott meg bennünket. Sajnálom, hogy elszalasztottá.

– Nem lehetek ott mindenütt, Sherman. De valóban sajnálom, Mr. Columbo. Azt hiszem, valamennyien profitálhatunk a tapasztalataiból. Nincs itt nagyon meleg?

Torrance odafordult a puncsostálhoz, Columbo pedig, mintha igazolni akarná, amit épp az imént mondtak róla, megállapította, hogy az elnök cipőjét valamilyen tapadó fehér por lepi.

Torrance visszafordult hozzá.

– Meséljen nekem valamit az indíték nélküli gyilkosságról, felügyelő. Fogott már olyan gyilkost, aki valakit minden ok nélkül lőtt agyon? Volt-e olyan ügy, amikor a gyilkos és az áldozat nem ismerték egymást? Vagy amikor nem tudta, milyen fegyverrel ölték meg az áldozatot? Amikor nem volt golyó, amely kiindulásul szolgálhatott volna, se amolyan igazi sérülés... Amikor tűzpiszkálóval ölték meg valakit... nem, ilyesmit már túl sok filmben láthattunk... mondjuk, egy súlyos bottal. Hogyan oldana meg egy ilyen ügyet, felügyelő?

– Nagyon nehéz dolog az ilyesmi, Mr. Torrance. Az ember ilyenkor indíték után keresgél. Vagy egy kapcsolat után.

– Crime passionel – mondta Torrance.

– Elnézést... hogyan?

– Mondjuk egy férfi in flagranti kapja a feleségét a legjobb barátjával. Agyonlövi a nőt vagy mindkettőjüket. Ez a szenvedélyből elkövetett gyilkosság, vagy crime passionel. A francia büntetőjog szerint nagyon is bocsánatos bűn. Mi itt, Amerikában azonban nem vagyunk ennyire civilizáltak.

Az elnök egy szendvicset tömött a szájába.

– Éhes vagyok – magyarázta tele szájjal.

– Ennek az esetnek a felderítése viszont aligha okozna komoly nehézséget – próbált meg tréfálkozni Columbo.

– Nem, ez világos. Minden kézenfekvő. Tulajdonképpen hogyan azonosítja a gyilkos fegyvert, Columbo? Hogyan tudna például azonosítani egy súlyos, tompa tárgyat?

– A lényeg legtöbbször nem is az eszköz azonosítása, hanem annak bizonyítása, hogy volt a

gyilkos kezében. Két lehetőség kínálkozik: vagy találunk ujjlenyomatokat, vagy bizonyítani tudjuk, hogy a tárgy a gyilkosé. Máskülönben nagyon nehéz feladat, Mr. Torrance. Ha golyóról van szó, segítenek nekünk a ballisztikusuk, de máskülönben...

Megvonta a vállát.

– Izgalmas – ragyogott Torrance –, érdekesítő hivatás. Krimiket kellett volna írnom, bizonyára jobban élveztem volna, mint az igazgatási ügyeket az egyetemen, a hidegbüféket, a pénzek összekaparását... az ilyesmi nagyon az idegeire tud menni az embernek. Maga valójában nem egyéb, mint vadász, igaz, Columbo? Vadászkutya, amely nem nyugszik, amíg fel nem fedezi a zsákmányt.

– A feleségemet is egy basszetre emlékeztetem. Különös, nem? Valószínűleg, mert nekünk is ilyen kutyánk van.

– Nem nyugszik, amíg fel nem fedezi a zsákmányt – tünődött Torrance, és nagyot húzott a piros puncsból. – Igen, felügyelő. Ennek ellenére mindig is lesznek ügyek, amelyeket a rendőrség minden tudományos segédeszköz ellenére sem tud felgöngyöltetni. Esetek, amelyekhez nem elegendő sem a tapasztalat, sem a tehetség, hogy leleplezzék a gyilkost. Jól gondolom?

– Igen, uram, így van. Újra és újra mesélik, hogy megoldhatatlan problémákkal kerülünk szembe...

– Persze valamennyien tudjuk, hogy tökéletes büntett éppoly kevéssé létezik, mint tökéletes szappanbuborék vagy tökéletes szív...

– Az én tapasztalataim szerint, uram, mindig van valamilyen apróság, amely akár egy hideg nyomot is újra felmelegíthet. Egy hajszál... akár már egyetlen hajszál is elegendő... – Columbo körülnézett, és látta, hogy egyre több diák szállingózik el. – Már egyetlen hajszálból is nagyon sok minden kiolvasható, Mr. Torrance.

– Most már legalább tudom, felügyelő, hogy annak, aki el akarja követni a tökéletes gyilkosságot, olyan kopasznak kell lennie, akár egy biliárdgolyó... Nos, nekem mennem kell, alvásra van szükségem. Jó éjszakát.

Torrance-t elnyelte a tömeg, majd ismét felbukkant, aztán végleg eltűnt az ajtón kívül.

Columbo nem sokkal ezután, miközben a parkolóba, az autójához ment, azon tünődött, mennyire foglalkoztatta a gyilkosság a legkülönbözőbb rétegekhez tartozó embereket. Voltaképpen nem is olyan meglepő. Egy gyilkos átlép a civilizációból a vadonba. Végrehajtja azt, amihez más embereknek nincsen bátorságuk. Columbo örült, hogy az emberek többsége hisz a törvényben és a rendben – az ellenkező esetben ugyanis még többet kellett volna túlóráznia.

Frank Torrance minden reggel hat óra harminckor fejest ugrott az úszómedencéjébe, s a gyilkosság utáni reggel sem tett kivételt. Harminc hosszot úszott, éhgyomorral. Úgy érezte, minden karcapással csökken a félelme és a feszültsége. A napot nyugodtan és oldottan kezdi majd, s ez erőt ad neki, hogy farkasszemet nézzen a problémákkal, amelyek az elkövetkező huszonnégy órában kétségkívül adódnak majd.

A felesége, Hilda egy nyugágyból nézte, ahogyan Torrance úszik. Jó megjelenésű, ötvenkét éves asszony volt. Egy pohár narancslevet szopogatott – korábban egy korty vodkával fűszerezte volna meg. Hilda Torrance-en időről időre erőt vett a heveny alkoholizmus, pillanatnyilag azonban absztinens volt.

Szemügyre vette férje izmos testét, és kénytelen volt megállapítani, hogy ő nem tartotta ilyen jól magát harmincéves házasságuk során. Nagyobb súlyt helyezett a pszichére, mint a fizikumra. Körültekintő, intelligens asszony volt, aki nem lázadozott a kora ellen, és elfogadta, hogy évről évre elkerülhetetlenül beköszönt a születésnapja.

Frank, vele ellentétben, védekezett a kora ellen – ez a védekezés azonban csak ártott neki. Jobb, ha az ember elfogadja magát olyannak amilyen – hogy öszül, megereszkedik a melle és visszeres lesz a lába –, mint ha az örök ifjúságért harcol, és alul marad a küzdelemben, mondogatta gyakran a férjének.

Torrance kikapaszkodott a vízből, terpeszben megállt Hilda előtt, és megtörülközött.

– Nincs ennél jobb, én mondom neked! Hilda, én kigondoltam valamit. A szemeszterközi szünetben el kell mennem néhány konferenciára Londonba és Rómába. Te is átjöhetnél, aztán találkozhatnánk Caprin vagy Ibizán... mit szólsz hozzá? Szerintem már régen rászolgáltunk, hogy megismételjük a mézesheteinket.

– Hát téged meg mi lelt? "Feleségek hete" van talán?

– Ne gúnyolódj, Hilda. Rájöttem, hogy régóta nem csináltunk együtt semmit. És mielőtt túl késő volna...

– A halál előérzete, öregúr? – kérdezte Hilda, és kortyolt egyet a narancsléből. – Az én szupermanem úgy érzi, hogy a nyakába liheg a kaszás?

– Nem is tudom, miért éppen a felvágott nyelvű nők a gyengéim.

Hilda arcán anyáskodó mosoly jelent meg.

– Bocsáss meg, Frank! Nagyon izgalmas, amit mondasz. Kedves tőled, én pedig elfogadom az ajánlatot. De azért tudni szeretném, hogy, miért sütött ki hirtelen... egyébként oly sivár házasságunk napja.

A férfi leült vele szemben az asztalhoz.

– Kap narancslét az öregúr?

Hilda kiment, és egy pohár narancslével, valamint egy megvajazatlan pirítóssal jött vissza. Torrance folytatta:

– Ami a nyakamba lihegő halált illeti, abban igazad van. Egyikünk sem lesz fiatalabb... elismerem. Már nagyon közelítem a hatvanat, jóval gyorsabban, mint szeretném. Az ember idősebb lesz, de nem lesz szükségképpen okosabb is. Az élet túl becses ahhoz, hogy kihasználatlanul elpocsékoljuk. Tehát? Öreg napjaimra szeretnék még megengedni magamnak valamit. El akarom felejteni egy időre a gondjaimat, a becsvágyat, az áskálódásokat. Egy teljes hónapig csak az óvilágot akarom élvezni.

– Mi történt? – kérdezte tompán Hilda. – Valaminek történnie kellett, máskülönben nem változtattad volna meg ilyen gyorsan a nézeteidet. Hiszen a halál a szemedben mindig is olyasvalami volt, ami csak más emberekkel történhet meg – veled soha. És most azt akarnád elhítenni velem, hogy mindent átgondoltál? Túlságosan jól ismerlek, Frank.

– Egy kolléga... Nem ismerted. Tegnap hallottam, hogy egyszerűen holtan esett össze... annyi idős volt, mint én... csak úgy, mímiksz-dímiksz. – Csettintett az ujjával. – Ez adta meg a lökést nekem.

Hilda az úszómedencén túli hibiszkuszszövény felé révedt.

– Ki gondolta volna – mormolta. – Eljössz velem Oroszországba?

– Miért is ne?

– Mindig is szerettem volna megnézni Lenint a mauzóleumban. És azt a helyet, ahová Nagy Péter a Kreml falán kitűzette az udvaroncai fejét. Elmehetek Moszkvába. Te pedig odajönnél, ha már megjártad Londont és Rómát,

– Meggyőztél, drágám. Augusztus tizennyolcadikán este nyolckor találkozunk a Kreml falánál.

Az asszony elmosolyodott, de valami nem hagyta nyugodni. Frankkel valami nem volt rendben, ő pedig nagyon is szerette volna tudni, hogy mi az. Nagyon jól ismerte a férjét – Frank bevallotta, hogy aggasztja valami, tehát nagyon erős sokk érhetne, ha erői és optimizmusa ennyire megrendültek.

Hilda Torrance elmosolyodott. A férje előbb-utóbb úgyis megmondja neki – lehet azonban, hogy ő maga még ez előtt rájön, miről van szó.

– Rosszul kezdődik a nap, Mr. Torrance – közölte miss Purdom köszönésképpen, amikor az elnök belépett az irodájába.

– Köszönöm a figyelmeztetést – felelte Torrance, és érezte, hogy gyorsabban ver a szíve. Megtalálták Borchardt, gondolta. – És miféle szörnyűség történt? – kérdezte.

– Ezt nézze meg – nyújtotta oda miss Purdom a diáklap legfrissebb számát. A The Meredith News – egyesek szerint a "Meredith Sárdobáló" – címlapján öles betűkkel ez a cím kiabált:

LEGFŐBB IDEJE,

HOGY TORRANCE LEMONDJON!

Az elnök alig tudta leplezni örömét, hogy a rossz hír nem Borchardt holttestének megtalálásával kapcsolatos.

– Idő előtt nyugdíjaztatni akarja magát? Vagy miért mulat ilyen jól? – tudakolta miss Purdom.

– A diákok érvei legfeljebb a rossz viccek mértékét ütik meg.

– Ó, Mr. Torrance. ne becsülje le a fiatalokat! Biztos vagyok abban, hogy ha Borchardt dékán meglátja ezt a lapot, sugárzik majd az arca az örömtől.

– Szabályos időközökben újra és újra követelni szokták a lemondásomat, Purdy. Nyugodjon meg! A jövő héten lesz egy beszélgetésem a felügyelőtanáccsal. Valami igazuk van a diákoknak. Nagyon ritkán találkozom velük. Igazuk van, hogy Arnoldot választották meg bizalmi dékánnak, ő tudja, hogyan kell bánni a fiatalokkal. Itt az ideje, hogy én is berendezkedjem erre. Az embernek még az én koromban is képesnek kell lennie, hogy átgondolja a dolgokat...

Mielőtt azonban Torrance átnézte volna az aznap reggeli postát, gondosan végigolvasta a cikket. Jól megírt, stilisztikai szempontból kifogástalan írás volt. Habár a dolog vesztese ő maga volt, a stílus büszkeséggel töltötte el: a diákjai azért tanultak valamit!

Gondolatai Lindához kanyarodtak. Vajon tanult-e Valamit ő is? Tudta, hogy a lány kiváló biológushallgató, a természettudományok pedig általában is az erősségei közé tartoztak. Úgy tűnt, a színpadon is megállja a helyét. Torrance számára kellemes érzés volt, amikor néha apaként és nem idősebb szeretőként gondolhatott a lányra.

A délelőtt folyamán behívta miss Purdomöt, hogy diktáljon neki, lebonyolított néhány telefonbeszélgetést, és meggyőződött róla, hogy valamennyi karon rendben folynak a dolgok. A színdarab próbái csak délután kezdődnek.

Miss Purdom beleszólt a diszpécserkészülékbe.

– Mr. Torrance, nem tudja véletlenül, hol van Borchardt dékán? Már két előadását nem tartotta meg, és beteget sem jelentett. A felesége sem jelentkezett. Önnek mondott valamit?

– Nem, miss Purdom. Miért, miss Schlesinger nem tudja?

– Ő kért meg, hogy kérdezzem meg önt.

– Szóljon, ha a következő néhány órában sem bukkan fel. Kikapcsolta a diszpécserkészüléket. Bár felfedezték volna már a holttestet, gondolta. Tizenegy harminckor miss Purdom miss Schlesingerrel, a dékán titkárnyójevel együtt bejött az elnök irodájába. Miss Schlesinger apró, száraz, gátlásos, zárkózott nő volt, arcát vastag szemüveg csúfította el.

– Borchardtról még mindig semmi? – pillantott fel Torrance a papírjaiból.

– Semmi, uram.

Miss Schlesinger szép hangja rácáfolt a külsejére. Aki csak telefonon beszélt vele, azt hihette, erőteljes, érzéki szépség.

– Sikerült elérnie Mrs. Borchardtot?

– Igen, uram, nagyon aggódik. A dékán az éjszaka nem ment haza.

– Ezt mióta tudja?

– Több, mint fél órája.

– De miért nem szólt nekem?

– Nem akartam zavarni önt.

– A diákok bizalmi dékánja nem jelenik meg az előadásain, éjszaka nem volt otthon, és maga még nem akar engem zavarni? De hát miss Schlesinger, ez nyilvánvalóan rendkívüli eset! Azonnal beszélnem kell Mrs. Borchardttal.

Annette Borchardt valóban nagyon aggódott. Torrance tompa, temetésre illő hangon kérdezte meg tőle, vajon gyakran előfordul-e, hogy Arnold éjszakára nem jár haza. Köztudott volt, hogy Borchardtéék házassága válságba jutott, Annette azonban azt felelte, hogy Arnold sohasem töltötte házon kívül az éjszakát.

Torrance utasította miss Purdomöt, hogy azonnal hívja a rendőrséget.

– Feltétlenül szükséges? – kérdezte a titkárnyó.

– Eltűnt. Nincs hírünk róla. Természetesen szükséges. Most pedig kérem, hagyjon magamra, nemsokára együtt ebédelek öt tőkfejjel a Pentagonból, és fel kell készülnöm a megpumpolásukra.

Torrance koncentrációképessége azonban mostanra végleg odalett. Egész idő alatt a holttestre gondolt, amely időzített bombaként feküdt a színházban. Ha felfedezik, véget vet majd az egyetem mostani félelmes csendjének.

Felhívta Lindát. A lány hűvös és fölényes volt, mint mindig.

– Ugyan kinek jutna eszébe, hogy ilyen gyorsan felnyisson egy koporsót, amely csak kellék egy darabban? Ne izgasd fel magad! Inkább arra gondolj, hogy már nincs mitől tartanunk.

A telefonban Linda gyöngyöző kacagása hallatszott.

– Nekem az az érzésem, mintha semmi közöm nem lenne hozzá – folytatta. – Érted? Nem én tettem, hanem valaki más. Olyan ez, mint egy szerep, amit eljátszik az ember, Frank.

Neked az egyetemi elnök szerepét kell játszani. Isten és az emberek számára világos, hogy az egyetem elnökei nem ölik meg a dékánjaikat.

Ismét jóízűen felnevetett. Linda, akár egy szirén, nem volt ura az érzelmeinek. Tudta ezt, s a dolog egyszerre izgatta és nyomasztotta.

Torrance úgy döntött, hogy öt vendégét a színházon át vezeti a menzára. A színpad mögött belebotlott néhány diákba: a világitást próbálgatták és díszleteket festettek. Néhány lány az utolsó simításokat végezte a kosztümjén. Az elnöknek mindenkire volt egy nyájas szava, közben pedig igyekezett, nehogy a koporsókra nézzen, tekintete azonban újra és újra rájuk siklott. Maga is alig hitte, hogy Borchardt ott fekszik az egyikben.

– Tulajdonképpen igaziak azok az ízék? – kérdezte az egyik lánytól, aki erre bólintott. – Megmutassam önnek, Mr. Torrance? Kinyissam valamelyiket?

Az elnök megjátszott borzadállyal visszahőkölt, mire a diákok nevettek.

Útban a menza felé Torrance úgy érezte, megkönnyebbült kissé. Ha elég sok idő eltelik, mire megtalálják a hullát, senkinek sem jut majd eszébe, hogy ő lehet a gyilkos.

Az ebéd után éppen visszatérőben volt az irodájába, amikor miss Purdom feltartóztatta. – Oroszlánok várják.

Ismét a gyomrába költözött az a rossz érzés. – Oroszlánok? – kérdezte. – Miféle oroszlánok?

– Egy diákcsoport. A cikket akarják megvitatni önnel. Tényleg azt akarják, hogy lemondjon, főnök.

– Marhaság – nevetett az elnök.

– Nem értem, miért nem hajlandó komolyan venni ezt az ügyet.

– Hozzá vagyok szokva a válságokhoz, Purdy. Kérdezze meg tőlük, akarnak-e kávé, kólát vagy effélét. Még be kell ugranom miss Schlesingerhez.

– Borchardt dékánnal kapcsolatban semmi hír – jelentette ki a titkárnő.

Miss Schlesinger ugyanilyen értelemben nyilatkozott. Még kétszer beszélt Mrs. Borchardttal, de ő sem tudott újat mondani. A rendőrségről küldtek két embert, mivel azonban senkitől semmit nem tudtak meg, visszatértek az órszobára, hogy további fejleményekre várjanak.

– Talán horgászni ment – vélekedett Torrance.

– Sohasem horgászott – jelentette ki határozottan miss Schlesinger.

– És az előadásait sem mulasztotta el csak úgy...

– Valami komoly dolognak kell lennie, Mr. Torrance.

– Igen, én is azt hiszem, miss Schlesinger. Nyugodtabb lennék, ha legalább azt tudnám, hol tartózkodik.

– De hát vajon mi történhetett vele?

– Cudar időket élünk, miss Schlesinger, bármi megtörténhetik.

Az irodájában hat diák várta: három fiú és három lány. Valamennyien komoly képet vágtak, és szinte hivatalos öltözködésük láttán Torrance megértette, hogy készültek erre a fellépésre. Senki sem jött farmerban.

Akkor bizony nagyon komoly az ügy, gondolta az elnök. A diákok elutasították a frissítőt, amivel megkínálta őket. Ülbe tett kézzel vagy zavartan a székek karfájára támaszkodva üldögéltek.

Torrance az íróasztala mögé lépett.

– Mivel szolgálhatok önöknek? – kérdezte,

– Csak a lemondásával, Mr. Torrance – mondta a diákok szóvivője, egy csaknem vállig érő hajú, szőke fiatalember.

– Azt hittem, az efféle követeléseket diplomatikusabban szokták előadni – felelte az elnök.

– Talán kezdjék azzal, hogy bemutatkoznak.

A szőke szóvivőt Norman Pejorinak hívták. A helyettese egy vörös hajú, szeplős lány volt, Franki Latourette.

Torrance magához ragadta a kezdeményezést. Az ő tapasztalataival, gondolta, pillanatok alatt fölébe kerekedik ezeknek a gyerekeknek. Ki kell fogni a szelet a vitorlájukból.

– Ma reggel gondosan elolvastam a cikket. Kétszer is. Azt hiszem, négy pontban emelnek kifogást a személyem ellen.

– Például ami a hatvannyolcas diákmegmozdulások során tanúsított magatartását illeti –

mondta határozottan és eltökélten Pejori.

- Nem hinném, hogy akkoriban bármelyikük is a Meredithen lett volna.
  - Így van, uram, viszont alaposan megvizsgáltuk, hogyan viselkedett a diákokkal. Kihívta a rendőrséget.
  - Tizennégy főnyi rendőri erősítést kértem az egyetemi biztonságiak megerősítésére.
  - A rendőrség könnygázt vetett be – jelentette ki szemrehányó hangon Pejori.
  - A könnygáz alkalmazására akkor került sor, amikor a diákok betörték a bejáratú ajtókat, és megszállták a Meredith auláját.
  - Akkor is! – kiáltotta miss Latourette.
  - Igen, látom nagyon körültekintően tájékozódta – ismerte el Torrance. – Ámbár meg kell hogy állapítsam, a vallomással senki sem foglalkozott. Amikor a zavargások elkezdődtek, az épületben tartózkodott egy temetkezési vállalkozó. Valaki egy szögvasalóval fejbe vágta. Súlyosan megsebesült, és a lázadó diákok nem engedték, hogy odamenjen hozzá az orvos.
- Torrance nyájasan elmosolyodott.
- A temetkezési vállalkozónak azért jutott osztályrészül ez a sors, mert hátulról nézve némiképpen hasonlított rám.
- Hallgatósága nem mosolygott vele. Torrance leült a székébe – már tudta, hogy hosszú délutánnak néz elébe.

A színházban egy fiatalabb diák a színpadot söpörte. Amikor végzett, odament az asztalokhoz, amelyeken a kardok, török és egyéb, az előadáson használandó kellékek heverték. A takarítószerkeket egészen jobbra, egy szekrényben tartották. A fiú nem tudta kinyitni az ajtaját, mert egy kartondoboz állt előtte. El akarta tolni, a doboz azonban nem mozdult, mert elakadt a két koporsó egyikében.

A diák – mexikói-amerikai volt, Carlos Asuelónak hívtákodébb akarta tolni a koporsót, meglepetésére azonban kénytelen volt megállapítani, hogy nagyon súlyos. Asuelo kíváncsian felnyitotta a fekete ládát.

Borchardt arca kék volt: fulladásos halál végzett vele. Haláltusájában véresre karmolta az arcát, jobb keze furcsán összegörbedve lógott ki a koporsó alsó részéből. Bal kezével a nadrágja anyagát markolta.

A beszélgetés az elnöki irodában lényegesen nyugodtabban zajlott, mint Torrance gondolta. Végül miss Latourettet megkérdezte, miért nem négy évvel korábban került sor egy hasonló beszélgetésre.

- Négy évvel ezelőtt valamennyien fiatalabbak és kevésbé okosak voltunk.
  - Mennyi idősök voltak akkor?
  - Tizenöt évesek.
  - Képesek lettek volna akkor arra, hogy tárgyyszerűen elbeszélgessenek velem?
  - Nem, uram. Ön azonban már az egyetem elnöke volt.
  - ...akit ódon hagyományok szerint neveltek, s aki nyilvánvalóan elavult erkölcsi alapelvekbe kapaszkodik. Az idősebb embereknek éppoly sokat kell tanulniuk, mint a fiataloknak. Miss Purdom nyitott be, az arca hamuszürke volt.
  - Elnézést kérek, Mr. Torrance, de...
- Az arcán könnyek folytak végig. Egy papírlapot nyújtott oda az elnöknek.
- Vége, gondolta az. Remélte, hogy meggyőzően miméli a meglepetést. – Mi az, miss Purdom?
- Borchardt dékán... – csuklóit el a titkárnő hangja. Reszkető kézzel mutatott a papírra. Torrance vetett rá egy pillantást, és elcsukló hangon közölte a diákküldöttség tagjaival, hogy szeretett bizalmi dékánjukat holtan találták a színházban – valaki megölte.

Carlos Asuelo a színház előtti lépcsőn, közvetlenül a pénztárházikó előtt üldögélt. Miután felnyitotta a koporsót, rosszul lett, most pedig a napon várta, hogy valamelyest jobban legyen. Sápadt volt, és hidegnek érezte a napsütést. A világ táncolt a szeme előtt.

A színház parkolójában és a bejáratnál rendőrségi járművek álltak, két járőr-kocsi és egy mentőautó. A rendőrök már az egész területet lezárták. A kordonok mögött diákesoportok és véletlenül arra vetődött emberek tolongtak.

Mindenfelé a gyilkossági csoport technikusai jöttek-mentek. Carlosszal közölték, hogy nem mehet el anélkül, hogy erről tájékoztatna egy rendőrt. Egyébként sem tudott volna mozdulni, mert nem volt hozzá ereje.

A fiú egy ütött-kopott, régi Mercedes-Benzet vett észre a többi jármű mögött. Miután a motorja leállt, eltartott még néhány másodpercig, míg a kopottas esőkabátot viselő vezető a kormányval ellentétes oldalon kikászálódott belőle. Az alacsony emberke egy szivarcsutkát rágcsált.

Ahelyett, hogy besietett volna a színházba, kiadósat nyújtózkodott, és körülnézett. Egyenként szemügyre vette a kíváncsi sokaság tagjait, egy darabig Carlost mustrálgatta, majd a színház, végül pedig az út felé pislogott. Lassan elindult a fiú felé, tekintete azonban ide-oda vándorolt, mintha elveszített volna valamit, s most azt keresné.

–...napot, fiatalember. Maga találta meg a holttestet? Carlos bólintott.

– Jól kikészíti az embert, igaz?

– Pocsékul érzem magam. Maga a rendőrségtől van?

– Columbo felügyelő vagyok a gyilkossági csoporttól,

– Maga kapta az ügyet?

– Úgy fest. El tudná mesélni, mi történt?

– Nemigen van mit, felügyelő, Takarítani akartam. Nem értem hozzá a seprösszezkényhez, ezért odébb kellett tolnom egy koporsót. Nehéz volt, és...

Carlos elhallgatott, mert nyelni kellett. Columbo megveregette a vállát:

– Jól van, fiam. Majd én utánajárok.

A színpad mögött egyenruhás rendőrök, valamint technikusok és nyomozók nyüzsögtek. A halott még a koporsóban feküdt: úgy festett, mint egy életnagyságú groteszk baba. A jobb keze még mindig felfelé állt, a ballal még továbbra is a nadrágját markolta. Valaki lefogta a szemét, nehogy meg találjon hipnotizálni egy ideggyenge szemlélődőt.

Egy rendőrségi fotós felvételeket készített róla és a helyszínről. Egy laboráns ujjlenyomatokat keresve porral ecsetelt be mindent, habár nyilvánvaló volt, hogy annyi lesz az ujjlenyomat, hogy lehetetlen lesz kiválogatni közülük a gyilkosét.

Columbo a sokaságon keresztül odanyomakodott a koporsóhoz. Hosszan meredt az áldozat elkékült arcára. A holttest lábai terpeszbe feszültek, a cipőin fehér, porszerű anyag látszott, amelyről – miután Columbo megérintette – kiderült, hogy ragad.

Gyanta.

Columbo feljegyezte ezt a felfedezését egy kis könyvbe, és megpróbált visszaemlékezni, hol találkozott mostanában ezzel az anyaggal.

Odament a színpadon strázsáló egyik egyenruhás rendőrhöz.

– Columbo felügyelő, gyilkossági csoport.

– Jó napot, felügyelő úr! Minden rendben?

– Úgy néz ki. Maga az, akit riasztottak, miután a fiú megtalálta a hullát?

– Igen. Az igazgatóság azonban már korábban hívott bennünket. Borchardt dékán már ma reggel sem volt meg,

– Igen, már jó ideje halott, Valószínűleg tegnap este halt meg.

“Különös – gondolta Columbo –, tegnap este én még itt voltam. Életemben először.”

– Kerestük. Jól elrejtették, ugye? Volt, aki már arra gondolt, hogy horgászni ment.

– Kicsoda?

– Arra már nem emlékszem. Valaki az igazgatóságról.

– Köszönöm.

Columbo szemügyre vette az asztalon heverő kellékeket, különös tekintettel a kardokra és törökre, aztán pedig odament Hearnhez, a technikusok vezetőjéhez.

– Mi a helyzet? – tudakolta.

– Kapott egy ütést a bal füle mögé, felügyelő. Fulladásos halál. Átélt néhány szörnyű percet, mielőtt meghalt volna.

– Mikor történhetett?

– Hirtelenjében csak becsülni tudom: valamikor tegnap este. Columbo bólintott, nézte még egy darabig a színpad mögötti felfordulást, majd visszatért a halotthoz. Látványának sem valami kellemes, gondolta, majd elfordult.

– Elvihatjuk, felügyelő?

Columbo bólintott. Nem lesz könnyű ügy, gondolta.

A színpad ajtaja még mindig nyitva állt. A diákok jöhettek-mehettek, amikor csak akartak. A gyilkosnak is könnyű dolga volt, amikor belopódzott.

Torrance akkor lépett be, amikor a koporsót kivitték. Amikor meglátta Columbót, nagy léptekkel odasietett hozzá.

– Felügyelő! Álomban sem gondoltam arra, hogy ilyen hamar, és hivatalos megbízással látom viszont itt!

– Csúf eset, mi?

– Mi történt?

Columbo figyelmesen szemügyre vette az elnök arcát. Látszott rajta, hogy nagy gondban van – a bőrén apró verejtékcseppek gyöngyöztek.

– Ki volt ez a Mr. Borchardt tulajdonképpen? – érdeklődött a felügyelő.

– A diákok bizalmi dékánja.

– Aha, vagy úgy. Valaki fejbe vágta a füle mögött, aztán betette az egyik koporsóba. Gondolom, ezek a színdarab kellékei...

– Igen. Egy nagyon kegyetlen darabot próbálnak II. Jakab idejéből. Akkoriban csak ilyen véres drámákat írtak.

– Valóban? Mindig tanul az ember. Ezért hát a koporsók Tulajdonképpen volt valami köze ehhez az egészhez Mr. Borchardtnak?

Torrance bólintott.

– Minden évben megrendezett egy előadást.

– Hm. És ez itt az idei darab, ugyebár? Mi a címe?

– “A fehér ördög”, John Webstertől. Columbo felírta magának a címet.

– Nos, mit is akartam még mondani... bárki tette is, utóbb a koporsóba helyezte a dékánt, aki aztán megfulladt.

– Szántsándékkal? Előre megfontoltan a koporsóba tette valaki, hogy megfulladjon?

– Viccnek ízléstelen volna kissé, nem találja? Egy embert egy zárható koporsóba tenni...

– Egyszerűen képtelen vagyok felfogni, hogy a Meredithen gyilkosság történt.

– Nagyon is meg tudom érteni önt. Van valami elképzelése, hogy ki tehetette?

– Borchardt nem volt túlságosan kellemes ember, felügyelő, dékánnak azonban kitűnő. Lehet, hogy volt pár ellensége.

– Gyanakszik valakire?

– Bár gyanakodnék! Rémes ügy.

– Igen, csakugyan az.

– Ha akár én, akár a hivatalom tehetünk önért valamit, ne habozzon igénybe venni bennünket, felügyelő.

– Nagyon köszönöm – vakarta a fejét Columbo. – Nem is tudom, hogyan fogjak hozzá.

– Kövesse a saját alapelveit!

– Hogyhogy?

– Nem emlékszik a tegnapi estére? Az előadására?

– Ó, dehogynem. Igen, hogyne, a saját alapelveim... nem is rossz ötlet.

– Most elnézést kell, hogy kérjek öntől, alighanem sok kérdésre kell majd választ adnom.

– Tudja, mi tűnt fel nekem Borchardttal kapcsolatban? – kérdezte Columbo. – Hogy a cipőjén valami különös por volt, valami ragadós...

– Nézzon csak a saját cipőjére, felügyelő!

Columbo lepillantott, és valóban: az ő cipője orrán is ott voltak azok a fehér, ragadós szemcsék.

– Gyantapor – magyarázta Torrance. – Ezzel szórják be a színpadot, nehogy a szereplők megcsússzanak a sima deszkán.

– Nem is tudtam, hogy ilyesmi létezik.

– Mindenütt ez a szokás, felügyelő.

– Ezt már fel kell hogy írjam magamnak.

Torrance ismét elnézést kért. Visszament a diákjaihoz, hogy megnyugtassa őket.

Columbo felbámult a zsinórpadlásra. A feje felett emelők, kötelek, súlyok, kábelek, fényszórók, valamint egy előszobát ábrázoló díszlet függtek. A felügyelő a földre pillantott, látta a lábnyomokat a gyantaporban, mostanra azonban már késő volt, hogy a sokféle egymást keresztező, elmosódott nyom közül kiválassza a gyilkosét.

Az egyik nyomozó visszahúzódott a színpad melletti félhomályba, hogy jegyzeteket készítsen.

– Mi a véleménye erről az egészről? – kérdezte tőle Columbo.

– Lecsapták és a koporsóba dugták – mormolta a detektív. – Ezen nincs mit cifrázni.
Columbo bólintott.
– És mivel ütötték le?
– Valamilyen tompa tárggyal. Csavarkulccsal, kalapáccsal, ólomcsővel. Ott, abban a falárában megtalálja az összes elképzelhető gyilkos fegyvert.
A láda teli volt habgumival, párnákkal, kendőkkel – valamint szerszámokkal és ólomcsővekkkel. Columbo rámeredt az egyik csőre, és megkérdezte:
– Mire használják az ilyesmit?
– Ezek teljesen közönséges csövek, olyanok, amilyeneket a vízvezeték használ. Egymásba lehet csavarni őket. A színpadon támasztékként szolgálnak.
Columbo tünődve motyogta:
– Vizsgálta meg ezeket a holmikat a laborral!
Még egyszer a mennyezetre emelte, majd a padlóra vetette a tekintetét, de sehol sem talált új támpontokat.

A színház előtti tömeg egyre nőtt. Az előadások után szinte az összes diák összegyűlt – a lehető legközelebb az események színhelyéhez. A sokaság moraja egyszerre csak elnémult: a koporsót hozták ki, majd betették az egyik rendőrségi járműbe. A moraj csak akkor erősödött fel ismét, amikor Torrance kilépett a színházból. Torrance egyenesen az utcára ment, beült a kocsijába, és anélkül, hogy bárkihez egy szót szólna, elhajtott.

Linda Kittredge csak néhány perccel korábban csapódott a tömeghez. Hosszan nézett Torrance után. Csodálta a férfi érezhető tekintélyét. Azonnal látszott, hogy engedelmessé válnak az akaratának.

Amikor a piszkos és gyűrött esőkabátot viselő detektív kilépett a színházból, majd megállt és rámeredt a tömegre, Linda úgy érezte, hogy egyenesen őt nézi. A lányt dühítette saját nyugtalansága. Amikor azonban Columbo a gyepon keresztül egyenesen feléje – meg persze a tömeg felé – indult, végigfutott a hideg a hátán. Szedd már össze magad! – gondolta összeszorított foggal.

Columbo kiakasztotta a kordon kötelét, és közölte, hogy most már mindenki bejöhethet, akinek dolga van a színházban. Linda elsurrant mellette – s közben rá sem nézett. Columbo odament a rendőrkocsihoz, amelyben a holttest feküdt egy hordágyon, a koporsó mellett.

Columbo felhajtotta az arcáról a lepedőt, és hosszán szemlélte a sebet. Borchardt bőre a füle mögött felrepedt, ez azonban csak kis repedés volt egy nagyobbfajta dudoron. Miután leütötték, Borchardt beemelték a koporsóba, amely két alacsony bakon állt.

Két ember méghozzá. Ketten kellett lenniük, hogy felemelhessék a dékánt.

Columbo visszahajtotta a lepedőt a holttest arcára, és kiszállt a kocsiból. Nem az ólomcső, a kalapács vagy más tárgy foglalkoztatta. Az járt a fejében, hogy a tettes alighanem akkor lopakodott a dékán mögé, amikor annak valaki vagy valami más térítette el vagy kötötte le a figyelmét.

Lehet, hogy a tettesek egyike beszélgetni kezdett Borchardttal, közben a másik mögé osont, és lesújtott rá. Bárki volt is a beszélgetőpartner, barát vagy ismerős kellett hogy legyen, mert Borchardt az ütés teljesen váratlanul érte.

Délután négyre a szereplők és a technikusok összegyűltek: következett a főpróba. Ültek vagy álltak a színpadon, és halkán suttogva beszélgettek egymással. Egyik-másik lány sírt, és a szemét törölgette. Durane Andrus, a rendezőasszisztens a díszlettervező, Mary Jane Francis társaságában állt. Arról beszélgettek, vajon ma este terv szerint megtartsák-e a főpróbát,

Andrus – egy magas, sovány, kiugró ádámcsutkájú diák – végül a színész kollégákhoz fordult, és megkérdezte:

– Csináljuk tovább, ahogyan elterveztük, vagy Borchardt dékán iránti kegyelemből hagyjuk az egészet?

Az egyik diák úgy vélte, Borchardt jobban örülne annak, ha bemutatnák a darabot.

Egy lány elcsukló hangon kérdezte:

- Hogy tehetsz úgy, mintha mi sem történt volna? Az ifjú színész mentegetőzött:
- Olyat is olvastam már, hogy az egyik színész az előadás alatt holtan esett össze, a kollégák mégis végigjárták az előadást.

Egy másik diák így szól:

- Átkozottul nehéz lesz. Úgy érzem magam, mintha hullarablást követnék el.
- Én amellet vagyok, hogy mutassuk be a darabot – jelentette ki Andrus. – Mielőtt azonban felmenne a függöny, valamelyikünknek ki kellene mennie elé, hogy közölje: a drámát Borchardt dékán emlékére mutatjuk be. Linda, te játszod a főszerepet, ez tulajdonképpen a te feladatod lenne.

Columbo, aki ismét a színházban őgyelgett, megállt a színpad mögött, hogy a lehető legtöbbet hallja a vitából. Linda eddig nem tűnt fel neki. Vele szemben, a túloldalon állt, s amikor most előlépett, a felügyelőt néhány pillanatra elkápráztatta a szépsége, mozdulatának eleganciája, egész lényének magabiztossága.

– Ha szükséges, megteszem én – mondta Andrus a lánynak. – Megírja nekem valaki, mit mondjak?

– Hát persze.

Columbo belépett a színpadra.

– Elnézésüket kérem. Columbo felügyelő vagyok a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától. Feltehetnék önöknek néhány kérdést?

Mind a harminckét diák elszörnyedve és egy kissé ijedten bámult rá.

– Gyorsan túl leszünk rajta – ígérte a felügyelő. – Hallott valaki tegnap este valamit? Esetleg látott valami különösöt?

A diákok némán meredtek rá, néhányan a fejüket rázták.

– Gondolkodjanak csak! Minden olyan volt, amilyennek lennie kellett?

Köhécselt és elővette a noteszát.

– Tudom, hogy idegőítő helyzet ez az önök számára. Úgy találom, nagyon bátor döntés volt önöktől, hogy mégiscsak előadják a darabot. Ez nagyon tetszik nekem... Ha tapasztaltak valamit, ami akár csak távoli összefüggésben is lehet az ügyel, tudassák velem. Minden információt bizalmasan kezelek.

Columbo visszaindult a színpadajtó felé.

– Felügyelő! – hallotta a háta mögül. Megfordult, és Linda Kittredge-et pillantotta meg.

– Én... én Linda Kittredge vagyok. Nem tudom, hogy van-e ennek jelentősége, de Borchardt dékán egész héten a szokásánál tovább maradt bent a színházban. A próbák után minden alkalommal azt mondta, hogy még ellenőriznie kell valamit.

– Igen... ez fontos információ lehet. Köszönöm, Sok ember tudott arról, hogy ilyen sokáig maradt?

– Valamennyien tudtuk. Columbo egy pillanatra elgondolkodott. Először önkéntelenül az jutott eszébe, hogy egyetlen diáknak sem volt köze a gyilkossághoz, ám azt is tudta, hogy hajlamos a diákokat féligmeddig gyerekeknek tekinteni.

– Tulajdonképpen milyen szerepet játszik Ön a darabban?

– Vittoria Corrubonát alakítom.

– És? Jó szerep ez?

– A főszerep. Ő a címben szereplő fehér ördög,

– A főszerep? Akkor ön nyilván jó színész nő?

– Ugyan... ez itt csak amatőr színjátszás.

– Egyszer a feleségem is benne volt valami ilyesfélében, egy jótékony célú előadás kapcsán. Ő azonban nagyon gátlásos. A színpadon olyan halkán beszélt, hogy alig lehetett érteni. Én pontosan ugyanilyen vagyok... Nos, mindenesetre nagyon köszönöm a felvilágosítást.

Columbo odabiccentett a lánynak, aztán a színpadajtóhoz ment. Ott ismét megállt, és megfordult.

– Nem tűnt fel önnek valaki? Úgy értem, nem maradt itt valaki Mr. Borchardttal?

– Hogy ittmaradt-e valaki? – kérdezte Linda.

– Igen. Tegnap este.

– Tegnap este én maradtam itt vele még egy ideig, felügyelő.

– Ah...

– Igen, szerinte több sort is rosszul hangsúlyoztam. Ezeket még a főpróba előtt be akartam gyakorolni veled.

– Tehát veled volt?

– Igen, de nem sokáig. Utána még intézkednie kellett a világítással kapcsolatban. Azt mondta, ma délután még lesz időnk azokra a tökéletlen sorokra.

– A világítással is ő maga foglalkozott?

– Nem, nem egyedül. Együtt a világosítóval. A neve Péter.

– Ő kicsoda?

– A közelemben ült, egy lánynál. Nagyon magas, a haja állandóan a szemébe lóg.

– Ő, már emlékszem. Szóval ő is tovább maradt. Ön és Mr. Borchardt pedig csak néhány percig foglalkoztak azokkal a sorokkal, ugye?

– Igen, mert úgy tűnt, a fényeffektusok fontosabbak a számára. Azonkívül a beállításuk is tovább tart.

– Ez ilyen bonyolult?

– Ha a világítás stimmel, az már fél siker.

– No, majd akkor odafigyelek rá. Tudniillik szeretem a színházat. És a színészeket.

– Akkor jöjjön el ma este megnézni a főpróbát!

– Igen, ha sikerül összehozni, el is jövök. Nagyon köszönöm.

Linda követte tekintetével Columbót, míg csak el nem tűnt a színpadajtó mögött. Talán ostoba dolog volt önként elmondani a felügyelőnek... de miért is ne? Nem árthat odadobni egy kis csontot ennek a basset-kutyusnak...

Columbo magányosnak és elhagyatottnak érezte magát a Meredith Hall faburkolatú folyosójának áhítatos csendjében. Képtelen volt otthon érezni magát itt. Az egész berendezésből sugárzott a megbízhatóság és a tradíció: a klasszikus ívű, szőnyegborította lépcsőből éppúgy, mint a falakon függő olajfestményekből vagy a kristálycsillárokból. A Meredith Hall nem volt ugyan szentély, de a világtól való elzárkózásnak azt a belső békéjét árasztotta, amelyben a tudománynak virágoznia kell.

Columbo csaknem megkönnyebbült, amikor az első emeleten írógépek ismerős kopogását hallotta. Innét nyílt az elnöki iroda, a főtítkárság, aztán a dékán irodája és még egy titkárnői szoba. A főtítkárságon Columbo bemutatkozott a két hölgynek, akiket ott talált: miss Purdomnek és miss Schlesingernek.

Miss Schlesingert szemlátomást olyannyira megrendítette a főnöke halála, hogy dolgozni sem tudott. Remegett, hüppögött, s a kezében görcsösen szorongatott egy papírcsomót.

Columbo körülnézett a helyiségben, majd megkérdezte:

– A dékán a szomszédban dolgozott? Baka intett.

– Mr. Torrance, az elnök pedig ott ül, ugye? Jobbfelé mutatott,

Miss Purdom megerősítette a feltételezéseit.

– Jó volt az együttműködés Mr. Borchardt és Mr. Torrance között?

Miss Purdom éles hangon felelt:

– Mint minden kapcsolatban, ebben is előfordultak véleménykülönbségek. Mindent összevéve azonban azt kell mondanom, hogy kölcsönösen tisztelték egymást.

– Van ellene kifogása, hogy vessek egy pillantást Mr. Borchardt irodájára?

Miss Schlesinger egy csuklásszerű hanggal felelt.

A dékán irodája meglepte Columbót, az íróasztalon, a székeken és a szekrényeken vad összevisszaságban mindenütt papírhegyek tornyosultak, gyorsfűzők, dossziék, könyvek, fotók, plakátok, magnószalagok, folyóiratok és újságok hevertek.

– Megpróbálok rendet tartani – mondta szipogva miss Schlesinger. – De... hihetetlen egy ember volt, felügyelő úr. Mindig Tevékenykedett, hajszolta az új ismereteket... szörnyű, hogy meg kellett halnia.

Columbót részvét fogta el miss Schlesinger iránt. Nyilvánvalóan nagyon tisztelte a főnökét...

– Körülnézhetek?

– Igen, természetesen.

Columbo átvágott az akták és a folyóiratok között, de először le kellett rakodnia a karosszékről, hogy leülhessen. Az ajtóból már nem is látszott – eltakarták a papírhegyek. Itt tudatosul aztán igazán az emberben, mit jelent az, ha valakit kiragadnak az életéből, gondolta.

Közvetlenül előtte az íróasztalon több dosszié hevert. "Sürgös" – "Levelezés" – "Fehér ördög" – "Magánügyek" – olvashatta rajtuk. Columbo először az utóbbit vette a kezébe, mert

ez volt a legvékonyabb. Kinyitotta, és egy papírdarabra esett a pillantása, amelyen mindössze ennyi állt: "Doboz". Önkéntelenül egy dobozt kezdett keresgélni tekintetével... de melyet? Kalapdobozt? Cipősdobozt? Miss Schlesingert szólította.

– Mr. Borchardt valahol máshol tartotta a magánlevelezését? A titkárnő egy darabig töprengett, s közben egy apró zsebkendőt gyűrögetett a jobb kezében.

– Nem uram, legalábbis nem tudok róla.

– Köszönöm.

Miss Schlesinger kíváncsian megállt az ajtóban. Amikor Columbo néhány pillanat múltán észrevette ezt, megkérte, hogy menjen vissza a munkahelyére. Idegesítette a titkárnő jelenléte.

Maga elé húzta a "Sürgős" feliratú iratrendezőt. Néhány levelet talált benne, Borchardtnak kellen volna aláírnia őket, A legfelső nyilvánvalóan válasz volt egy levélre, amelyben egy aggódó apa fiának egy bizonyos testi fogyatékoságára utalt. Borchardt válaszlevelét a felügyelő nagyon együttérzőnek találta.

Columbo érdeklődését felkeltette egy levél, amelyet csaknem a paksaméta alján talált. A címzettje a Vermeer-alapítvány elnöke volt, és így szólt,

Kedves Vincent!

Bizonyára megérti, hogy én személy szerint csalódott vagyok, amiért elutasították az indián tanulmányok programját. Mint ahogyan már többször is mondtam önnek, ez a projekt az utóbbi években a kedvencemmé vált; szívvel-lélekkel és nagyon sok pénzzel támogattam, míg eljutott odáig, hogy megvalósulhatott volna.

Semmiképpen sem tudom megérteni, miért utasította el az alapítvány a támogatást kérő folyamodványt. Többször is megvizsgáltam a számokat és az okmányokat, és tudom, hogy a projektum sikeresnek ígérkezett, s hogy a tervek kellően megalapozottak, és hogy minden próbát kiállnak.

Nyomatékosan kérem Önt és az igazgatótanács Jagjaií, hogy ne tartsanak ki mostani álláspontjuk mellett. Bizonyos okoknál fogva, amelyeket inkább személyesen szeretnék kifejtetni Önnek, lehetségesnek tartom, hogy a folyamodványt félszívvel fogalmazták meg, és hogy egyes fontos részletekről Önnek nincs is tudomása, Megkérem a titkárnőmet, hogy valamikor 15-e utánra egyeztessen Önnel egy időpontot a számomra Meggyőződésem, kedves Vincent, hogy ha meghallgatja a mondanivalómat, a folyamodványt ismét fel fogja terjeszti szavazásra az igazgatótanács tagjainak.

Minden jót kívánva..

"Bizonyos okoknál fogva, amelyeket inkább személyesen szeretnék kifejtetni..." – visszhangzót Columbo agyában. A dékán lehetségesnek tartotta, hogy egyes fontos részletekről az érintettnek nincs is tudomása. Vajon üldözési mánia kerítette hatalmába Borchardtot, vagy komolyan gyanakodott, hogy valaki bojkottálni akarja a projektjét?

Ismét miss Schlesingert hívta.

Amikor a titkárnő megállt az ajtóban, Columbo felemelkedett a helyéről.

– Nem sokat tudok a munkáról, ami egy egyetemen folyikmonda zavartan.

– Én csak a titkárnője voltam, Mr. Columbo.

– Igen, tudom. De mint ilyen sokkal, de sokkal többet tud nálam. Itt van például ez a levél a Vermeer-alapítványhoz...

– Nagyon nagy csalódást okozott neki az elutasító válasz.

– Igen, hogyne, el tudom képzelni. Megpróbálta elérni, hogy ismét tanácskozzanak a pályázatról. Mennyi pénz várható egy ilyen esetben?

– Azt hiszem, másfél millió dollárról volt szó.

– Csakugyan?

– Hajói emlékszem a beadványra, ennyi volt, Mr. Columbo.

– Egész vagyon.

– Nagyon becsvágyó terv volt. Borchardt dékán tanulmányi programot akart beindítani a rezervátumokban élő indiánok számára, ugyanakkor elérni, hogy a többi diákok is többet tudjanak az indiánok történetéről és életmódjáról. Lelkesítette ez a gondolat, és annál csalódottabb volt, amikor megérkezett az elutasító válasz.

– Nagyon számított a pénzre?

– Igen, uram.

– Itt, az egyetemen mindig ekkor összegek forognak?

– Ezt nem tudom, Mr. Columbo – zokogott fel ismét miss Schlesinger.

– Tudna nekem mondani valamit Mr. Borchardt magánéletéről? Nős volt? Voltak gyerekei?

– A felesége német. Az utóbbi időben voltak bajok a házasságukkal, a mostani hír azonban

természetesen nagyon megrendítette az asszonyt.

– Miféle bajok?

– Borchardt dékán magának való ember volt, kizárólag a munkájának élt. Minden diákért személyes felelősséget érzett, így aztán nemigen maradt ideje a magánéletére. Nem volt egy sármőr, és néha nagyon goromba is tudott lenni, de mindenki tisztelte.

Columbo attól tartott, hogy miss Schlesinger ismét sírva fakad.

– Sokat dolgozott? – mutatott körül a kaotikus irodában. A titkárnő mosolyogni próbált:

– Nem volt nagy véleményemmel a rendről.

– Pontosan így van, felügyelő – mondta Torrance, aki ebben a pillanatban állt meg miss Schlesinger mögött. A titkárnő riadtan nézett hátra, majd megkérdezte, elmehet-e, és gyors léptekkel távozott.

– Előbbre jutott?

– Ott még nem tartunk, Mr. Torrance.

– Ha éppen Mr. Borchardtról akar képet alkotni, a következőt mondhatom önnek: majd szétvetette a becsvágy. A nyers modora nem sok barátot szerzett neki.

– Milyen híre volt a diákok körében?

– Maguk közül valónak tekintették. Ezért is rendezhetett meg évről évre egy színdarabot – tűzbe mentek volna érte. De jöjjön át az irodámba, felügyelő. Ott kellemesebb.

Columbo követte Torrance-t. A kontraszt nem is lehetett volna nagyobb. Az íróasztalon csak egy aláíró könyv feküdt pontosan a tükörfényesre glancolt asztallap közepén.

Torrance elmosolyodott: – Alapvetően különböztünk egymástól, Columbo. Én szigorú szempontok szerint szervezem a munkámat, és mindent még ugyanazon a napon elintézek.

– Bár én is ilyen volnék, uram, csak hogy én inkább Borchardt dékánra hasonlítok.

Kotorászott egy darabig a zsebében, s amikor végre megtalálta a noteszét, így szólt:

– Szeretnék feltenni önnek néhány kérdést.

– Kérem, tessék csak.

– Tegnap este gyantát láttam a cipőjén. Ezt a port, amit a színpadra szórnak.

– Ó, az ön figyelmét semmi sem kerüli el, felügyelő. Igen, voltam a színházban, kíváncsi voltam, mire jutottak a darabbal.

– Mr. Borchardt cipőjén is láttam a gyantaport – jelentette ki Columbo, s a hangjában zavar érzett. – ...ezért gondoltam...

– Hát persze, felügyelő, kell is, hogy érdekelje az ilyesmi. Remélem, hogy az egyik gyanúsítottja én vagyok.

– Hogyan... hogyhogy?

– Vajon nem kell-e gyanakodnia mindenkire, míg csak meg nem találja a gyilkost?

– Igen, néha így van, de ön nem tartozik a listám élén állók közé.

Torrance nevetett. – Ennek örülök, sőt nagyon örülök. – Ráhuny orított Columbóra, és még hozzátette:

– Meg vagyok könnyebbülve.

– Igaz, hogy Mr. Borchardtnak volt valami baja a feleségével?

– Ezt alighanem miss Schlesinger mondta önnek. Igen, így van. Már régóta beszéltek, hogy válni akarnak, de odáig sohasem fajult a dolog. Azt hiszem, Annette a legjobb barátja volt Arnoldnak. Az együttélésük nem hagyományos értelemben vett házasság volt, de arra sem tudták elszánni magukat, hogy elváljanak egymástól.

– Várjon, hadd gondoljak bele ebbe a szituációba...

– Ha Annette-et gyanúsítja, felügyelő, rossz nyomon indul el. Ha megismeri, megérti majd, miért mondom.

– Azt hiszem, hogy a gyilkosnak segítsége volt, Mr. Torrance.

Az elnök egy pillanatra zavarba jött, majd megkérdezte:

– A koporsó, ugye?

Columbo bólintott, aztán feltett még néhány, az egyetem munkájával kapcsolatos kérdést. Torrance minden részletre kiterjedően és nagyon türelmesen válaszolt neki. Remek hangulatban volt. Túlságosan is, ahhoz képest, hogy egy egyetem elnöke volt, akinek néhány órája találták meg holtan egy rangban utána következő munkatársát.

Torrance mindössze egy ízben vesztett fölényes jókedvéből – amikor Columbo megjegyezte, hogy a gyilkosságot legalább két ember követte el.

Linda Kittredge a nagylábujjával írogatott a homokba, s közben ki-kinézett a Csendes-óceánra. A nap hatalm más narancsszínű golyóbisként lebegett közvetlenül a látóhatár vonala felett. Linda elképzelte magának, hogy a nap egy hatalmas felemelkedő-leereszkedő léggömb, amelyre felülhet, és láthatja maga alatt az egész világot. Lehet, hogy holnap reggel valahol egészen máshol ébred fel, talán Kínában. Gyerekkorában gyakran álmodozott ilyesféle varázslatos utazásokról.

Gondolataiból az ragadta ki, hogy Torrance a vállára helyezte a kezét. Megcsókolta a lány haját.

– Jó illatod van – állapította meg.

– Éppen azt képzeltem, hogy a napon lovagolok.

– Az az isteneknek van fenntartva – mondta Torrance. – Ahány halandó eddig megpróbálta, porrá égett. Szegény Ikarusz, aki viasszal ragasztott szárnyaival túlságosan közel repült a naphoz, a mélybe hullott, mert a nap heve megolvasztotta a viaszt.

– Az én szárnyaim nem viaszból vannak, Frank, és te is tudod, hogy nem egykönnyen olvadok meg.

– Velem ellentétben. Mostanában a lehető legkevesebbet kellene találkozunk, ahelyett, hogy itt hancúrozunk a tengerparton... ó, az ördög vigye el...

– Menjünk el sétálni egy kicsit – kérte Linda, és előrefutott a parton. Maga volt a szépség és a báj – a narancsszín nap valószínűtlen ragyogásba burkolta alakját.

– Íme egy tévéreklám élőben – mormolta Torrance, és elindult utána.

– Hé, gyere már! – kiáltotta Linda.

– Nem tudok! Nézz csak rám! – kiabált vissza a férfi. Ennek ellenére követte.

– Te aztán izig-vérig egyetemi elnök vagy – csúfolódott Linda –, még a strandra is fekete öltönyben és fekete cipőben mégy!

– Aggódok.

– Ugyan már, Frank.

– Ez a Columbo felügyelő nyugtalanít engem.

– Azzal a kis kutyaképpel?

– Jó emberismerő vagyok, Linda. Ez az ember rafinált és tapasztalt. Semmi sem kerül el a figyelmét. Azt is tudta, hogy tegnap este a színházban voltam.

– Hát ezt meg honnét...?

– Tegnap este találkoztunk vele az előadása után a jogi kar nagytermében, és feltűnt neki, hogy gyantaporos a cipőm orra. Még semmit sem tudtak, de erre a részletre is felfigyelt. Az az ember, akinek szokásává vált, hogy hajszálpontosan szemügyre vegyen, veszélyes.

– Nos jó, veszélyes. Annál jobb!

– Te nem aggódsz?

– Nem.

A lány faképnél hagyta és továbbfutott, be a habzó óceánba. Torrance hitetlenkedve nézte. Leült egy parti sziklára, amely kettejüknek is elég széles volt. Ültek, nézték a naplementét, és kéz a kézben beszélgettek, akár két kamasz.

– Ez az egész nagyon izgalmas – jelentette ki Linda.

– Inkább félelmetes. Néha magam sem akarom elhinni, hogy mi tettük.

– De hiszen olyan könnyen ment. A férfi a fejét rázta.

– Sohasem fognak rájönni, Frank.

– Bár hinni tudnék ebben!

– Nem szabad elveszítened az önuralmadat. Ma beszéltem ezzel a Columbóval. Ki akartam mutatni a segítőkészségemet. Semmi alapja, hogy bennünket gyanúsítson. Tökéletes gyilkosságot hajtottunk végre, Frank. Én azonban mégsem érzem gyilkosnak magam...

– Ne használd ezt a szót, kérlek.

– Még csak olyan érzésem sincsen, hogy rosszat tettem valakinek. Nem szabad ennyire érzékenynek lenned. Istenem, egy kis izgalom nélkül hótt unalmas volna az élet.

Torrance felállt.

– Te valóban csak unalomból tetted? Hogy egy kicsit felpezsdüljön a véred?

– Na és? Mi van abban? Nem élhetek úgy, ahogyan akarok?

– Atyaisten!

Frank Torrance lassan visszafelé indult az úton, amelyen jöttek. Néhány sirály egy rákon veszekedett. Egy partfutó sietség nélkül körbeszökdécselte a férfit. Linda ülve maradt.

Torrance visszafordult, a lány azonban nem mozdult.

– Nem akarlak elveszíteni! – kiáltotta oda.

A lány felé fordította a fejét, az arckifejezését azonban már nem látta. Úgy érezte, bolondot

csinál magából, de megállt, és várta Lindát.

Mire a lány utolérte, a napkorong fele már a horizont mögé ereszkedett.

– Ha ilyen romlottnak tartasz, miért alacsonyodsz le hozzám? – kérdezte Linda.

– Nem tudom. Néha felteszem magamnak a kérdést, hogyan kezdődött ez az egész. És hogy miért. Ötvenhét éves vagyok, Linda, egy tekintélyes egyetem elnöke. Az egész ország tisztel, közben pedig egy huszonegy éves diáklánnyal van viszonyom, és együtt végzünk az egyik dékánommal.

– Nagyon érdekes. Vannak más problémáid is?

– Most az egyszer szembesülnöd kellene a tényekkel.

– Az ég szerelmére! A világ már amúgy is túlnépesedett. Mit számít eggyel több vagy kevesebb?

– Istenem, milyen könnyen teszed túl magad rajta!

– Hát jó, akkor tégy beismerő vallomást! Rohanj végig a Meredith Halion, szaggasd meg az ünneplő frakkodat, szórj hamut a fejedre, és vallj be mindent!

Torrance a fejét csóválva megállt, és elnézte, ahogyan Linda lehajol, hogy felvegyen néhány kagylót. Mögé lépett, és halkán megkérdezte:

– El foglak veszíteni, ugye?

– Nem tudom, Frank. Kedvellek, nagyon jól érezzük magunkat együtt. Az is tetszik, hogy mindennek titokban kell történnie, s azok nélkül a délutánok nélkül, amikor eljössz hozzám és leeresztjük a redőnyöket, hiányzik majd valami az életemből. Szeretem, amikor levetkőzöl, és megszűnsz elnöknek lenni, s azután pedig másnap ott látlak a kari épület előtt, tiszteletreméltóan, tekintélyesen, érinthetetlenül, én pedig magamban ezt mondhatom: ezek nem ismernek téged. Csak én tudom, milyen is vagy valójában, és ez izgalmas dolog. Akkor viszont nem kedvellek, amikor ilyen bizonytalan vagy, ilyen szigorú, ilyen aggályos. Nekem nem tetszik a büntudatod, és az a fura szokásod, hogy mindenben rágódsz, amit pedig könnyen is vehetnél. És amikor a köztünk lévő korkülönbséggel jössz, még meg is vetlek. Tudom, mennyi idős vagy, és tudom, hogy a lányod lehetnék. De ez is tetszik nekem, mert... mi kifogásom lehetne egy jó kis vérfertőzés ellen?

– Tehát elveszítelek?

– Valamikor bizonyosan. Ha majd elegendő lesz belőle. Ha máshová kell majd mennem. Ha már nem tetszik a dolog. Miért is ne?

– Valóban, miért is ne?

A lány megfogta Torrance kezét.

– Addig azonban még sok időnk van,

– Túl magabiztos vagy, Linda.

– Úgy bizony.

– Aki túl magabiztos, hibákat követ el. Nem gondolsz bele kellőképpen az előttünk álló problémákba.

– Miért kellene, hogy így tegyek? Jön az majd magától.

– Az ám, de ami a Borchardt-ügyet illeti, lehet, hogy későn. Légy résen, Linda! Nem szabad alábecsülnöd az ellenségünket.

– Columbót? Ó, Frank, ez csak egy mulatságos felügyelőcske. Nyugodtan rám bízhatod.

– Hallgass rám, kérlek – mondta Torrance, és arcon csókolta a lányt. – Azt hiszem, szeretlek.

– Ez csak szex... de élvezetes.

– Igen, és jót is tesz. Olyan különös vagy, olyan izgató. Linda felnevetett, átölelte a férfit, amivel azonban Frank Torrance óriási gondjainak csak egy részét sikerült elűznie.

A körülbelül ötven néző szinte elveszett a színházteremben. Kialudtak a fények, felment a függöny, és megkezdődött az első felvonás első jelenete "A fehér ördög" főpróbája. A beszélgetés elnémult.

A szűk nadrágot, bő köpönyegeket és csillogó kardokat viselő három fiatal színészt lágy, barnássárga fény világította meg. A római utcát egyetlen oszlop volt hivatott jelképezni.

Az első jelenet álmosító lassúsággal zajlott. A színészek lekésték a jelenéseiket, rosszul vagy mereven mozogtak, az egyik ráadásul a kardjában is elesett. A nézők zavartan figyelték barátaik nyomorúságos produkcióját. Az első jelenet szerencsére rövid volt.

A második felvonást kúrtszó vezette be. Díszletezők két művészi faragású széket hoztak a színpadra, és végiggördítettek rajta egy vörös szőnyeget is.

Linda három nemes és két szolga társaságában, fémesen csillogó kék körgallérban lépett a színpadra. Szébb volt, mint bármikor. Az egyik szolga megbotlott a szőnyegben, és elesett.

Columbo a jobb oldali takarásban állt, és látott mindent, ami a színpadon történt, de alig értette a párbeszédet. Az első jelenetből csak ezt a mondatot hallotta:

Rómában megrendeztetek pár gyilkosságot megannyi véres, szörnyű tettet

Columbo arra számított, hogy bűnügyi történetet lát majd, amelyet a megoldás zár le, ebben azonban súlyosan csalódott, A történet egy színlelt vagy valóságos házasságtörésről szólt, mert valaki megpróbált rávenni egy Camillo nevű férfit, hogy fékelépésre bírja a feleségét: ezt az asszonyt játszotta Linda. A férj fivére, egy bizonyos Brachiano Vittoriával, azaz Lindával jelent meg. Heves szóváltásba keveredtek, amelyet utalások, kétértelműségek és komor fenyegetések tarkítottak.

Egyértelmű, hogy a színdarab innentől csak véresebb lehet, gondolta Columbo.

Miközben a színpadon továbbra is kínos káosz uralkodott, a felügyelő elindult, hogy közelebről szemügyre vegye a színpad mögötti történéseket. Bizonyos dolgokra fel volt készülve, de amit tapasztalt, alaposan kihozta a sodrából.

Diákok futkostak fel-alá, a rendezőasszisztens utasításokat süvöltött, amelyeknek senki sem engedelmeskedett. A világosítók egymásnak olvasták fel a végszavakat, s közben túl későn vagy túl korán irányították a fényszórókat egy helyre vagy egy történésre. A szereplők a körmüket rágva ögyelegtek, várták a jelenésüket, ezalatt pedig a varrónők a jelmezeket igazgatták. Egy lány, aki – bár tizenkilenc éves volt – tízévesnek látszott, egy vattacsomóval itatta homlokukról a verejtéket.

Linda a bal oldali takarásban várta a végszavát. Amikor megfordult, hogy összefogja magán a ruhát, megpillantotta Columbót. Tekintetük találkozott, és a felügyelő csodálkozva állapította meg, hogy a lány rákacsint, mielőtt kilép a színpadra.

Maga sem tudta, mit keres. Az volt az érzése, hogy a színpad mögött hamarosan minden összeomlik. A Brachianót játszó fiatalember kirohant a színpadról, és hangosan káromkodni kezdett. Négyyszer késett le a szövegéről. A rendezőasszisztens egyre hisztérikusabb lett, már-már tombolt.

A szünetben Columbo elballagott az öltözők felé. Mindenütt jajszó és panasz fogadta. A világítás nem működött. A színészek lekésték a jelenéseiket. A jelmezek nem passzoltak. Egyszóval a dolog még annál is rosszabbul ütött ki, ahogyan a főpróbák általában sikerülni szoktak. A lányoknál – ők voltak kevesebben – nyugodtabb volt a hangulat. Csendben ültek a női öltözőben, igazgatták a sminkjüket vagy a jelmezüket, és halkán beszélgettek. Úgy tűnt, valamennyen Linda befolyása alatt állnak, aki az öltöző egyik sarkában ült, és némán meredt a semmibe.

Amikor Columbo kopogott, és körülményesen bemutatkozott a lányoknak, Linda feléje fordult, és barátságosan rámosolygott.

– Rémes volt, ugye, felügyelő?

– Igazából nem tudom megítélni. A feleségem viszont...

– A főpróbák szükségképpen rosszul sikerülnek, aztán majd jön a tökéletes premier.

– Ehhez nem tudok hozzászólni, mint már említettem, ehhez a feleségem...

– Ez egy csodálatos darab.

– Számomra... hm... kissé régimódinak tűnik.

– Valóban régi, de nekem éppen ezen tetszik ennyire. Látta a nagyjelenetemet?

– Amikor arról beszél, hogy megöl valakit?

– Közvetett módon, felügyelő. Vittoria senkit sem öl meg, ő megöleti az embereket.

– Erről eszembe jutott, hogy szeretnék még feltenni pár kérdést.

– Igen?

– Tegnap este... mondja, nem zavarja, hogy röviddel a színpadra lépés előtt erről beszélünk?

– Nem, felügyelő, egyáltalán nem. A kérdései segítenek elfelejtem a hibákat, amelyeket elkövettem.

– Akkor jó. Megnéztem az egyes címeket... – lapozgatta a noteszát – ...itt van, Borchardt dékán egészen közel lakon önhöz. Csak néhány háznaira.

– Igen, így van.
– Akkor furcsállom, hogy tegnap este nem együtt mentek haza.
– Miért, felügyelő?
– Nos, hiszen szomszédok voltak...
– Még intézkedni akart a világitással kapcsolatban.
– Ön nem fél egyedül hazamenni?
– Szeretek egyedül hazamenni. Columbo bólintott.
– Vagy úgy.
Úgy tett, mintha ki akarna menni az öltözőből, az ajtónál azonban ismét visszafordult.
– Önnek még volt valami megbeszélője Borchardt dékánal. Voltaképpen kihasználhatta volna az alkalmat, hogy hazafelé menet szóba hozza.
– De hát miért...? Nem én tettem. Több diák is lakik az utcánkban. Miért éppen hozzám jön ezzel?
– Arra gondoltam, ön volt az utolsó, aki látta őt... Talán tud vagy észrevett valamit.
– Bár tudnék segíteni önnek!
Az ajtón az ügyelő dugta be a fejét, és bekiáltott:
– Színpadra, Linda!
– Most mennem kell – mondta a lány, és felállt. – Itt marad a végéig?
– Nem, inkább elindulok, hogy beszéljek Mr. Torrance-szel.
– Ó – mondta Linda, és kissé mintha zavarba jött volna.
Elsuhant Columbo mellett, a felügyelő azonban úgy vélte, mintha egy árnyalatnyi meglepetést látott volna az arcán. Kezdte csodálni a lány magabiztosságát.

Hilda Torrance elindult, hogy ajtót nyisson. Columbónak várnia kellett. Az asszony nem hitte el neki, hogy rendőr. Amikor a felügyelő megmutatta neki az igazolványát, meglepetten motyogta:

– Nahát, történnek még csodák.
Columbót lenyűgözte Hilda eleganciája, aki egyszerű szabású ruhát és nagyon kényelmes, lapos sarkú cipőt viselt. Nyúlánk nő volt, aki, bár a férje magasabb volt nála, ritkán hordott magas sarkú cipőt. Columbo mindkettőjük mellett eltörpült.
Miután igazolta magát, Hilda Torrance bevezette a nappaliba. Torrance egy játékasztal mellett, egy backgammon tábla előtt ült. Hilda bejelentette a felügyelőt.
– Ah, a bűnözés elleni küzdelem harcosa. Isten hozta! Itallal kínálta Columbót, az azonban elhárította.
– Szokott backgammonozni?
Columbo kénytelen volt bevallani, hogy őt a sakk jobban érdekli. Torrance erre kifejtette, hogy a backgammon ősrégi játék, amely már a bibliai időkben, már Ábrahám korában is megvolt.
– A rómaiak is játszották, és a keletiek még mindig nagyon lelkesednek érte. Csak játék, de nagyon élvezetes, ha közös hobbink van az ősatyáinkkal.
– Nagyon érdekes gondolat, uram.
– Columbo felügyelőt nem érdekli, Frank. Csak udvarias. Hilda Torrance odafordult hozzá:
– Ön valóban nagyon udvarias ember, felügyelő. Frank szívesen büszkélkedik az olvasottságával, mert erre jelenlegi helyzetében nemigen nyílik lehetősége.
– Hilda szívesebben lenne egy absztrakt filozófus felesége, mint egy gyakorlatias igazgatási menedzseré.
– A filozófusok néha nagyon szavakész emberek – védekezett Hilda. – Az embert visszarántja a tények talajára, ha megtudja, hogy a felsőoktatást elsősorban a biznisz határozza meg. Én azt hittem, a tudósokat jobban megbecsülik.
– És ezzel ismét régi kedves témánknál volnánk – emelkedett fel ültéből Torrance. – Sajnos, nem ajánlhatom fel önnek, hogy játsszunk egy parti sakkot. De gondolom, nem is sakkozni jött, hanem információk végett.
– Emiatt a szörnyűség miatt, ami Arnold Borchardttal történt? – kérdezte Hilda.
– Igen, asszonyom. Sok minden jár a fejemben. Zavarba ejtő dolgok.
– És miben állhatok a rendelkezésére? – kérdezte Torrance, majd a bárpulthoz ment, és egy italt kévén magának.
– Nos, uram, ön azt mondja, hogy Mr. Borchardtnak sok ellensége volt. Úgy gondolom, hogy ez így is van. Egy kicsit körbefüleltem. Van azonban némi különbség az ismerősei és a

barátai közt. Az ellenségei inkább ismerősök voltak, akikkel véletlenül került kapcsolatba, s az ilyeneknek nemigen van rá okuk, hogy megöljenek valakit. Érti, hogy gondolom?

– Azt hiszem, igen. Amikor arról beszéltem, hogy Borchardtnak egy csomó ellensége volt, úgy értettem, hogy részben természetes velejárója volt a funkciójának. Minden egyetemen a bizalmi dékánnak kell magára vonnia a legtöbb támadást, hogy az elnököt békén hagyják, ó a háttérben meghúzódó apafigura...

– Afféle keresztapa – vetette közbe Hilda.

– Ne túlozzunk! Viszont én csak akkor avatkozom be határozottan, ha válságos helyzet alakul ki, hogy aztán finoman elsimítsam a dolgokat, és lecsillapítsam a kedélyeket.

– S ha ez nem sikerül önnek, veszélyben van az élete? – kérdezte éberén Columbo.

– Annak ellenére, ami szegény Arnolddal történt, egy egyetemen nem túlságosan veszélyes az élet.

– Hiszen éppen így gondolom én is, uram. Mindig is így hittem.

– Ez természetesen annyit jelent – mondta nyomatékkal Hilda –, hogy Arnoldot inkább magántermészetű, mint a hivatásával összefüggő okból gyilkolták meg.

– Pontosan, asszonyom.

– Tudom, hová akar kilyukadni, felügyelő – mondta nyers hangon Torrance, és kiitta az italát.

– Arnold nagy szoknyavadász volt, ugye? – nézett a férjére Hilda Torrance.

– Mr. Torrance azt mondta nekem, hogy volt valami differencia Mr. és Mrs. Borchardt között.

– Annette nagyon helyes német nő – felelte Hilda Torrance. – De azt hiszem, hogy egyszerűen nem illettek egymáshoz.

A kérdésekre most már Hilda válaszolt, Torrance-t pedig úgyszólván kirekesztette a társalgásból,

– Arnoldnak szüksége volt valakire, aki megstoppolta a zokniját, és melegen tartotta a vacsoráját, míg hazaért. Annette azonban... nem erre született. Nem érezte jól magát az Államokban, csinálni akart valamit... azt kell hogy mondjam, Arnold alighanem alábecsülte őt.

– Nyilván nem mindennap ugyanakkor érkezett haza, ugye?

– Nem, felügyelő. Az ilyesmit ő nem ismerte. Hilda a férje felé fordult:

– Ez az ember hat hónap óta ma tölti itthon az első estjét!

– Nem túlzód el a dolgot, Hilda?

Az asszony megvonta a vállát. Columbo rosszul érezte magát a bőrében, úgy gondolta, 6 az a zavaró tényező, amelynek nyomán hamarosan kibontakozik egy házastársak közti veszekedés.

A hallgatást Torrance törte meg,

– Egy egyetemen természetesen még esténként is rengeteg tennivaló akad, felügyelő. Hilda sohasem szorgalmazta, hogy 6 maga is láthassa.

– Ezt el is hiszem önnek, uram. Én magam például éppen a főpróbáról érkeztem ide, és még láttam, hogy az előadókban világos van.

– Ott volt a főpróbán, felügyelő?

– Igen. A fiataloknak becsületére válik, hogy ilyen körülmények között is bemutatják a darabot,

– Igen, ebben egyetértek önnel.

– A show-nak folytatódnia kell, ugye? – vetett egy megsemmisítő pillantást Torrance-re Hilda, aztán kiment a szobából.

Torrance az ajtó felé tessékelte Columbót.

– Ha a továbbiakban úgy gondolja, hogy tehetek önért valamit, bármikor szívesen látom, felügyelő.

– Nagyon kedves öntől. Köszönöm.

Mihelyt becsukódott az ajtó Columbo mögött, Hilda ismét berontott a nappaliba.

– Mit tudsz te Arnold megöléséről, Frank?

– Nem többet, mint bárki más. Miért vagy olyan feldúlt, Hilda? Csak mert elvesztetted a backgammonjátzmát?

– Ezt nyilván viccnek szántad...

– Hallottad, amit Columbónak mondtam?

– Csak kombináltam egy keveset, Frank. Ma reggel, amikor eltűnődtél, és a halálról meg arról a roppantul romantikus tervről beszéltél, hogy találkozunk Európában...

– Hiszen említettem neked azt az idős kollégát, aki holtan esett össze az utcán!

– Frank, nem lehet, hogy te mindenkinél előbb tudtál Arnoldról?

– De Hilda!

– Túl kedves voltál ma reggel. Túl engedékeny. Tudtam, hogy valami nyomaszt.

– Meg voltam rendülve, a halálra azonban mint egy csupa stressz élet következményére gondoltam.

Torrance megpróbálta átölelni a feleségét, ő azonban nem simult oda hozzá.

– Tudom, Frank. De azt is tudom, hogy téged nemcsak ez nyomaszt. Hamarosan megtudom majd, hogy mi...

– Túl okos vagy – mondta a férfi, és megcsókolta.

Miközben Columbo keresztülhajtott az egyetem területén, Torrance-éknál tett látogatásán gondolkodott. Nyugalmas és kellemes otthonba érkezett meg, zavart és nyugtalanságot hagyott maga után. Linda Torrance nem viccből említette férje nélkül töltött hosszú estéit. Miért volt ilyen gyakran távol otthonról a férfi? És vajon miért épp ma jött meg korán?

Columbo számára egyértelmű volt, hogy Torrance többet tud, mint amennyit elmond. Volt egy csomó feszültség közte és Borchardt között. Mennyit tudott az elnök Borchardték házasságának válságáról? Annette Borchardtnak szeretője volt? Meg akart szabadulni a férjétől? Ha Torrance tudott ilyesmiről, miért nem említette? Vajon azt gondolta, hogy árt vele az egyetem hírnevének?

A felügyelő egy neontáblát pillantott meg maga előtt. Ez állt rajta: "Ellen Egyetemi Kanala". Mivel Columbo éhes volt, leállította az ócska Mercedest az épület előtt, és belépett e kicsiny, barátságos vendéglőbe. A kései óra ellenére nagy volt a forgalom. A legtöbb vendég az éppen aktuális uniformist viselte: farmert, kockás inget, bő pulóvert.

Columbo becsusszant két hosszú hajú diák közé egy bárszékre, és rendelt egy mexikói bablevest. Szorgalmasan kanalazta, s közben továbbra is az ügyön gondolkodott. Többet kellene megtudnia az egyetemi vezetés belső viszonyairól. Egyáltalán nem tűnt elképzelhetetlennek, hogy Borchardt és Torrance között volt valamilyen konfliktus. De vajon miféle?

– Ön itt tanul? – tudakolta Columbo a mellette ülő sötét hajú, fémkeretes szemüveget viselő fiatalembertől. A fiú bólintott.

– És? Tetszik?

A fiú ismét bólintott.

– Prima – mondta Columbo, és tovább kanalazta a levesét. – Ismer valakit a vezetőségből? Torrance-t, az elnököt? Borchardt dékánt?

A fiú odafordult Columbóhoz.

– Borchardt meghalt. – Végigmérte a felügyelőt: – Maga a gyilkos?

– Rendőrség – kezdett kotorászni Columbo az igazolványa után, majd amikor egy idő múlva megtalálta, odamutatta a fiúnak.

– Hát eddig nem sok mindent értek el.

– Megteszünk minden tőlünk telhető.

– Á, csak az idejüket pocsékolják. A gyilkosságot nem olyasvalaki követte el, akinek köze van az egyetemhez.

– Nem?

– Valószínűleg egy eszelős volt, aki a színpad ajtaján keresztül jutott be, és megtámadta az első embert, aki az útjába került – történetesen éppen Borchardt dékánt.

– Íme, egy újabb elmélet.

– A rendőrség pedig sohasem fog rájönni, ki volt a gyilkos.

– Mi volt a véleménye Borchardt dékánról?

– Ő volt a legjobb dékán, aki valaha is a Meredithen működött. Olyan volt, mint bármelyikünk. Tűzbe ment a diákokért. Megértett bennünket. Ugyanazon a nyelven beszéltünk...

Columbo a következő percekben a bablevesének szentelte magát. Torrance-nek nehezebb esett, hogy elmondja, kik voltak Borchardt ellenségei. A diákjai az egekig magasztalták a dékánt. Columbo jobbra sandított. A fiú már csaknem elaludt, és halkan zümmögött egy dallamot.

- Mi volt a véleménye Borchardt dékánról? A fiú hirtelen éberré lett.
  - Nagyszerű ember!
- Columbo ismét az iménti diákhöz fordult.
- És mi a helyzet Torrance elnökkel?
  - Jéghegy. Számunkra nem létezik, ő pedig a mi létezésünkről nem tud.
  - Sok a dolga, rengeteg a kötelezettsége...
  - Valahol a dolgok felett lebeg. Olyan magasan, hogy mi soha nem is látjuk. Ki ez tulajdonképpen?
- A diák áthajolt Columbo felett, és odaszólt a felügyelő jobb oldalán ülő göndör fiúnak:
- Ismersz te valakit, akit Torrance-nek hívnak?
  - Az meg mi? Egy elsüllyedt bolygó? Columbo eleget hallott.

Annette Borchardt alacsony, jó kiállású, barna hajú asszony volt, és mindenben különbözött attól, amilyennek Columbo egy teuton walkürt elképzelt.

Erősen fegyelmezte magát, gyászának egyetlen jele egyszerű fekete ruhája volt.

A nappali magán viselte a háziasszony keze nyomát. Nagy tisztaság, rend, szolid berendezés: egy darabka óvilág. Ez és Arnold Borchardt irodája – ég és föld!

A nappali egyik foteljében egy Annette-nél valamivel idősebb nő ült, akit mint közeli barátnőjét mutatott be, aki felajánlotta, hogy az éjszakát az özvegnél tölti.

Columbo megköszöri a torkát. A makulátlan nappaliban négy ballábas elefántnak érezte magát.

– Sajnálom, hogy ilyen későn kell zavarnom... de nagyon szeretnék feltenni önnek néhány kérdést.

– Hogyne, természetesen – felelte az asszony alig észrevehető németes kiejtéssel.

– Beszél önnek valaha a férje olyasvalakiról, akitől félt vagy félnie kellett volna?

– Félni? De hát miért? Hiszen olyan kedves ember volt.

– Úgy értem, a pozíciója miatt. Néha kemény csatái lehettek. Sohasem mesélt semmit?

– Azt, hogy félt volna valakitől, nem.

– Mindig sok dolga volt, ugye?

– Igen.

– Beszél önnek a munkájáról?

– Csak ritkán. Az utóbbi időben már nem nagyon értettük meg egymást, felügyelő. Már a válasz is szóba jött.

– Előre bocsánatot kell kérnem öntől a következő kérdésemért – motyogta Columbo, – Van önnek valakije? Vagy volt valakije a férjének?

– Nincsen... nem volt.... csak rájöttünk, hogy többé nem illünk egymáshoz. Az ilyesmi mindennapos dolog.

– Alighanem igaza van. Adódtak volna bonyodalmak egy esetleges válás kapcsán?

– Nem, egyáltalán nem. Arnold a szemeszterközi szünetben akarta intézni.

– Esténként továbbra is rendszeresen hazajárt?

– Igen. Azt mondta, nem akar egyedül hagyni, míg vége nem lesz az egésznek.

– Ön hogyan vélekedett a válásról?

– Tiszteltem Arnoldot, de semmi közös nem volt bennünk. Kizárólag a munkájának élt.

Annette az ölében nyugtatta összekulcsolt kezét. Ujjai egyre görcsösebben fonódtak össze.

– Sajnálom, asszonyom – mentegetőzött Columbo –, fél kell hogy tegyem önnek ezeket a kérdéseket. Bizonyos abban, hogy egyiküknek sem volt más oka a válásra?

Az asszony bólintott.

Az ajtónál Annette így szólt a felügyelőhöz:

– Remélem, megtalálja azt az embert, aki ezt a szörnyűséget elkövette. Arnold jó és értékes ember volt, nem érdemelte meg, hogy így kelljen meghalnia. Azt akarom, hogy a gyilkos megkapja a büntetést, amelyet megérdemel. Ért engem?

Kinyitotta az ajtót, Columbo pedig kilépett a langyos éjszakába. A színházhoz hajtott, s közben a fejében Borchardtnak egy új képe kezdett körvonalazódni. Egyszerre úgy tűnt a számára, hogy a gyilkossághoz nincs meg az indíték. A dékánt tisztelték, sőt sokan szerették is. Talán igaza volt annak a diáknak a vendéglőben, és csakugyan valami bolond ölte meg mint az első embert, aki az útjába került.

Amikor Columbo a színházhoz ért, a színészek éppen kifelé igyekeztek. Nem beszélgettek egymással, nyomott hangulatban hagyták el az egyetem területét.

Amikor Columbo a színpadi bejáraton át belépett az épületbe, már tudta, miért volt ilyen gyászos a hangulat. A főpróbának a halott dékán tiszteletére ragyogóan kellett volna sikerülnie – ehhez képest a második és utolsó felvonás is maga volt a bukás.

Az öltözőkben ott volt még néhány diák, átöltöztek és rendet csináltak. Columbo meglátott egy sminkeskoffert és felemelte. Egy diák rászólt, hogy legyen szíves békén hagyni.

– Mi olyan becses ezen? – kérdezte a felügyelő.

– Minden színésznek saját sminkkészlete van, és mindennek megvan a maga helye.

Úgy tűnt, a diák örül, hogy beszélgethet valakivel, aki nincsen benne a produkcióban.

– Mindenkinek más színű az arcbőre, és minden arcbőr másként veri vissza a fényt, ezért minden szereplőnek máshogyan kell kifestenie az arcát.

Odajött néhány színjátész, köztük Linda Kittredge, aki éppen hosszú haját kefélte.

– Tessék, meg is mutatom magának – mondta a diák. – Adja csak a kezét!

– A kezemet?

– Ne féljen, felügyelő – nevetett Linda Kittredge. – Artie nem harap!

Columbo mindkét kezét odanyújtotta.

– És most figyeljen – mondta Artie, és egy apró szivaccsal világosbarna folyadékot dörzsölt a felügyelő egyik keze fejére. A másokat szintelen folyadékkal kente be. – Látja a különbséget? – kérdezte.

– Igen – felelte Columbo. Torrance-szel való első találkozására gondolt, ott, a nagyteremben, a joghallgatóknak tartott előadása után. Tegnap este az elnök arcának egyik fele világosabbnak látszott, mint a másik.

– Hány szín van tulajdonképpen?

– Többtucatnyi.

– Van egy olyan... csinos... rózsaszínű?

– Hogyne volna, felügyelő. A legtöbb lány használja. Az őszibarack bőrtüket a sminkeskofferból szedik...

– Mindig tanul az ember... – mormolta Columbo, és a lányokhoz fordult. – Valamennyien értenek az arcfestéshez?

– Színésznők vagyunk, felügyelő – jelentette ki öntudatosan Linda.

– Kezdem már megérteni, miért élvezik mind ennyire a dolgot.

– Élveztük, amíg Borchardt dékánt meg nem ölték – mondta egy másik diáklány.

– Igen, ezt elhiszem. Feltételezem, hogy a főpróba nem valami remekül sikerült, ugye?

– Katasztrófális volt. Előadás rosszabbul nem is sikerülhet.

– Már jó néhány elméletet hallottam Mr. Borchardt haláláról – mondta Columbo. – Mondanának néhányat önök is?

Az öltözőben mintegy tíz diák tartózkodott. Columbo körül ültek vagy álltak, és szabadon, elfogódottság nélkül vitatták a Columbo által felvetett kérdést.

A legtöbb diák úgy vélte, hogy a gyilkosságot egy kívülálló követte el, néhányan azonban arra gondoltak: nagyon is lehetséges, hogy Borchardtné vő a tettes. Egyikük az 1968-as megmozdulásokra emlékeztetett, amelyek miatt Borchardt néhány diákot kizárt az egyetemről.

Miután az összes elméletet megvitatták, a diákok hallani akarták Columbótól, hogy ő hogy gondolja. Ő melyik elképzelést részesíti előnyben? A felügyelő mindenesetre kitért a kérdések elől, nem akart elébe vágni a nyomozás eredményének.

A diákok kinevették. Ez, mondták, csak ügyetlen mentegetőzés, amiért eddig egyetlen lépéssel sem jutott előbbre. A felügyelő elismerte, hogy ugyan nem találták fején a szöveget, de nem járnak messze az igazságtól. A fejét rázva mormolta:

– Képtelen vagyok rábukkanni az indítékra. Ha megvan a motívum, már a gyilkos sincsen messze.

Felemelte a tekintetét, és elkapta Linda pillantását, a lány ajka körül halvány mosoly játszott.

– Ön mit gondol, miss Kittredge? Még nem mondta, mi a véleménye a gyilkosságról.

– Én sem tudok mást mondani, mint a többiek...

– Talán ön látta utoljára élve Mr. Borchardtot. A színházban vagy az épületen kívül nem

tűnt fel önnek semmi?

– De hiszen már mondtam önnek, felügyelő. Még intézkedni akart a világosítással kapcsolatban.

– Beszéltem a világosítóval. Azt mondta, hogy amikor ő elment, Borchardt még a színházban volt. Mondta ezenkívül, hogy még valaki volt ott, de hogy kicsoda, azt nem tudta. Alighanem ez a valaki volt a gyilkos. Ez természetesen ahhoz a végkövetkeztetéshez vezet, hogy a gyilkos benne van ebben a produkcióban. Megvárta, míg a színház kiürül, aztán lecsapott. Egy másik megfontolás azonban még nagyobb fejtörést okoz nekem. Én nem egy, hanem két gyilkost keresek.

Az utóbbi kijelentés alaposan megdöbbenetette a diákokat. Linda nem mozdult.

Valaki megkérdezte: miért?

– Kézenfekvő – felelte Columbo. – Nem létezik, hogy valaki egyedül be tudott volna emelni a koporsóba egy olyan zömök, súlyos embert, mint amilyen Borchardt volt. Ezt a munkát legalább ketten végezték el.

– Ketten – mormolta az egyik női szereplő, egy diák pedig döbbenetesen kérdezte:

– Vajon kik lehetnek? Columbo elgondolkodva bólintott:

– Igen, vajon kik lehetnek? Sorra a jelenlévők arcába nézett.

– Nem akarok magukra ijeszteni, de nagyon is lehetséges, hogy mindkét gyilkos a produkció tagja.

A szereplők egymásra néztek, és biztosították egymást, hogy már maga a gyanú is abszurdum. Örültség. Jó kis társaság vagyunk, állapították meg, és nem gyilkosok, hanem diákok.

A kórushoz valamennyien csatlakoztak, kivéve Linda Kittredge-et, aki a "fehér ördögöt" játszotta. Ő csak ült az egyik sarokban, és titokzatosan mosolygott.

Miután beszélt a szereplőkkel, Columbo azon az úton hajtott el, amelyen, ha életben van, Borchardt is elindult volna. Már a dékán házának közelében járt, amikor észrevette Linda Kittredgeet Lefékezett mellette.

– Elvihetem?

– Igen, miért is ne? – felelte a lány, és beszállt, – Követ engem, felügyelő?

– Csak teszek egy kört a környéken, hátha szemet szúr valami.

– Például micsoda?

– Például ha itt kószál valaki, akinek nincsen keresnivalója erre felé.

– Aha... a gyilkosról beszél... aki visszamegy letténe színhelyére?

– Az olyan embernek, aki az ilyesmihez nincsen hozzászokva, nagy igénybevétel, ha megöl valakit. Erős érzelmekkel jár, furcsa reakciókat válthat ki az emberből.

– És valóban nem engem keresett?

– Nem, habár természetesen tudom, hogy hazafelé tart. Újra és újra az eszembe jut, hogy vajon miért nem várta meg Borchardt, és miért nem együtt mentek haza.

– Amellett, hogy még dolga volt a színházban, létezik egy íratlan törvény, hogy diákok és tanárok között nem lehet szexuális kapcsolat.

Columbo nyelt néhányat.

– Ilyesmi nekem meg sem fordult a fejemben... inkább olyasféle barátságra gondoltam, ami a közös munka során alakul ki az emberek között. Diákok és tanárok között barátság azért szövődhet, nem?

– Igen, az lehetséges. De mindenki tudta, milyen volt a dékán házassága. Nem bolondultam meg, hogy hírbe hozassam magam egy ilyen emberrel! Mit gondol? Én itt lakom, felügyelő.

Columbo megállt az apró, stukkódíszes ház előtt.

– Odabent nem valami tágas, ugye? – kérdezte.

– Nekem elég. Bejön még egy kávéra?

– Nem szeretném, ha valaki hírbe hozna bennünket... megérti, ugye? – mosolygott ravasz módon Columbo. – A feleségem féltékeny, én pedig a leghetlenebb időpontokban járok haza.

– Ígérem magának, hogy nem csábítom el, felügyelő – mondta Linda, és kinyitotta a kocsiját. – Jó kávé fűzök, nekem elhiheti.

– Nem tudok ellenállni – felelte Columbo, majd kiszállt, és becsukta az ajtót.

A házat szinte agyonnyomta a két nagy szomszédos épület. Egy nappali, egy hálószoba, és egy kis konyha volt benne. Linda elmondta, hogy korábban garáznak használták, valaki azonban ezt a kedves házikót csinálta belőle. Azt mondta, boldog, amiért teljesen egyedül lakhat egy házban, még ha az ilyen apró is.

Columbónak tetszett a berendezés. A bútorok háncsból és műanyagból készültek. A padlót

japán szalmaszőnyegek borították. A függönyök egyszerű, narancsságra anyagból készültek.

Mindenfelé Linda könyvei heverték – ennek alapján nem volt hely, ahol a lány ne tanult volna. Még a konyhaasztalon is otffelejtette valamilyen tankönyv lapjait. Amikor Columbo szóba hozta ezt, visszakérdezett:

– Miért, mire számított, Columbo? Pimasz plakátokra és minden sarokban üres sörösdobozokra?

Derúsen mosolygott.

– Túl sok rémtörténetet olvas diákokról.

Columbo kénytelen volt elismerni, hogy a lánynak bizony van némi igaza. Másként képzelte el a mai diákok életét. Ennek ellenére megkérdezte Lindától, miért nem a diákothonban lakik.

– Jól érzem magam itt, és megengedhetem magamnak. Annyira nem érdekel a többi diák.

Az asztalra tette a kávéját.

– A többségük még rettentő ostoba és gyerekes. És hogy őszinte legyek, felügyelő, nekem jobban tetszenek az idősebb férfiak. És idősebb férfiak nem szívesen mennek be egy lánnyal a nagy hálóterembe. Itt úgy élhetek, ahogyan kedvem tartja.

– Privátszféra minden mennyiségben, igaz?

– Így van – mosolygott Linda.

– Kedveli a Mr. Borchardt-hoz hasonló idősebb férfiakat?

– Azt hittem, világosan fejeztem ki magam. Semmi közünk nem volt egymáshoz. Sohasem utalt rá, hogy akarna valamit tőlem, nekem pedig egy porcikám se kívánta őt.

– Tulajdonképpen mit hallgat ön az egyetemen?

– Biológiát, és járok az orvoskari előkészítő kurzusra. Lehet, hogy orvos leszek.

– Csakugyan?

– Igen, érdekelnek az orvostudomány problémái. Elég sokat tűnődtem azon, amilyen állapotban Borchardt a koporsóban volt. Megfulladt, igaz?

– Honnét tudja?

– Elgondolkodtam a dolgon.

– Hát, nem volt szép halála. Nagyon viaskodott ellene...

– Érdekes – jegyezte meg Linda, és belekortyolt a kávéjába.

– Nem nagyon kedvelte, igaz?

– Számomra túlságosan is az establishmenthez tartozott.

– Akkor hát melyik férfitípust kedvdi? – Linda csábítóan mosolygott.

– Reménykedünk, reménykedünk?

– Én igazán nagyon elégedett vagyok a feleségemmel.

– Ez több, mint amit a legtöbb férfi kiprésel magából. Egy sem boldog a felesége oldalán... különösen, ha velem beszélgetnek.

– De az stimmel, ugye, hogy az idősebb férfiakat részesíti előnyben?

– Igen. Hiszen a diákok mind olyan unalmasak... Az egész életük másból sem áll, mint az egyetemből. Az olyan férfiakat szeretem, akik már elértek valamit, akik már láttak valamit a világból. A feleségeiknek együtt kell élni a gyöngéikkel, a barátnőik azonban csak az erősségeiket tapasztalják.

Columbo meg volt döbbenve.

– Borchardt dékán is elért valamit – jegyezte meg.

– Csodálatos rendező volt. Ahhoz azonban, hogy egy férfi kiemelkedőt nyújtson, több kell.

– Éspedig?

– Stílus. Borchardt stílusa olyan volt, mint egy rinocéroszé. Egy férfinak valóban magabiztosnak és vállalkozókedvűnek kell lennie... de hát ezt nem is kell, hogy mondjam magának, felügyelő.

– Talán mégiscsak. Torrance elnöknek van stílusa?

– Torrance, az elnök? – nevetett a lány. – Ő az egyetem elnöke, ennyi az egész.

– Igen... – mondta Columbo, és eltöprengett. – Ki akartam kérni a véleményét... de...

– Kérdezzen csak! Nem fogom véka alá rejteni.

– Torrance elnöknek valami köze van ehhez a gyilkossághoz.

– Valóban? Össze akarja hozni a kettőt?

– Úgy tűnik, önnek vannak tapasztalatai a férfiakkal kapcsolatban, ezért tartom fontosnak a véleményét.

A felügyelő felállt, indulni készült.

– Azt hiszem, Mr. Torrance többet tud, mint amennyit elmond nekem.

A lány nevetett.

– Frank Torrance-nek soha eszébe sem jutna, hogy ilyesmivel szennyezze be a kezét. Nem,

felügyelő, az elnököt nyugodtan kihagyhatja a játékból.

Columbo biccentett.

- Ebben az egész ügyben semmi sincsen, ami támpontul szolgálhatna.
- Nagyon szívesen segítenék önnek.
- Ha eszébe jutna bármi, ami tegnap este történt, csak mondja el nekem.
- Megígérem, hogy így lesz. – Colombo elbúcsúzott.

Lindának csak utóbb tűnt fel, hogy a felügyelő nem nyúlt a kávéjához. Aggasztotta a dolog.

Dél volt. A Meredith hálótermeiben és előadóiban, a pálmák szegélyezte sétányokon, kerékpár- és autópályán a meggyilkolt Arnold Borchardt dékán emlékére megszólaltak a harangok.

Frank Torrance az egyetem félhomályos ökumenikus templomának lépcsőjén állt, és néhány komoly külsejű, sötét öltönyös férfival beszélgetett. Az elnök legnagyobb meglepetésére még mindig mindenfelől áramlottak a diákok a templomba. Az istentiszteleteket amúgy nemigen látogatták – az elhunyt oktatók emlékére tartottakat sem. Torrance-ben féltékenységet keltett a dékán közkedveltsége, de elfojtotta magában ezt az érzést.

A templom előtt egy sötétkék Ford állt meg. Annette Borchardt szállt ki belőle, és elindult a bejárat felé. Amikor Torrance észrevette, otthagya beszélgetőpartnereit, lement a lépcsőn, és köszöntötte az özvegyet. Karon fogta, és fojtott hangon beszélgetni kezdett vele.

Annette Borchardt puritán szabású fekete ruhát, fekete kalapot és gyászfátylat viselt. Annyira igyekezett nyugodtnak látszani, hogy szinte benuitnak tűnt. Mintha valaki meghipnotizálta volna.

Torrance a diákok sorfala között felkísérte a templomba. Számos gyászoló követte őket: diákok, oktatók, az egyetem alkalmazottai.

Amikor néhány perccel később Columbo is megérkezett, a Meredith lépcsői és folyosói tökéletesen néptelenek voltak. Amikor a felügyelő besurrant a templomajtón, az orgona a "Közelebb hozzád, Istenem" dallamát játszotta. Őt is meglepte, milyen sokan gyászolják a dékánt. A templom csaknem teli volt. A magas ablakokon át besütött a nap, a színes üvegek megfestették a sugarait, a koporsó az oltár előtt állt. Frank Torrance a ravatal bal oldalán, az egyetem lelkésze, Reginaid Kobin mellett ült. Amikor az ének befejeződött, Kobin felállt, hogy elmondjon egy imát.

Columbo észrevette, hogy Mrs. Borchardt az első sorban, Linda Torrance mellett ül. Láta, hogy az egyik sorban, miss Purdom mellett van még egy hely. Letelepedett mellé.

– Kik azok a szürke öltönyös idősebb urak? – kérdezte suttogva a titkárnőtől.

– Az igazgatótanács – súgta vissza az.

Miss Schlesinger könnyben úszó arccal ült miss Purdom jobb oldalán.

Torrance felemelkedett.

– Elnézést – mondta Columbo, és hátrament, hogy megkeresse a karzatra vezető lépcsőt. Amikor felért, végignézett a gyászoló sokaságon.

Torrance éppen ezt mondta:

– Az emberség mintaképe volt. Öt éve, amikor szükség volt egy nyájas indulatú férfira...

Az orgonista közölte Columbóval, hogy nincs ott semmi keresnivalója. A felügyelő megmutatta neki az igazolványát, majd ujját a szájára helyezve csendre intette.

–...elküldte a rendőrséget, és bátran belépett az épületbe... az eredmény azóta legendává vált. Az azonban, hogy e tett rám milyen hatással volt, már nem ennyire köztudott. Arnold Borchardt megváltoztatta az életemet...

Columbo egymás után szemügyre vette a lenti arcokat. Halványan remélte, hogy a gyilkos talán valamiképpen magára vonja a figyelmét.

A férfiak mozdulatlanul, rezzentelen arccal álltak, a lányok és az asszonyok szeme vörös volt a sírástól. Zavartan és szomorúan néztek maguk elé, egyik-másik időnként felzokogott.

Amikor Columbo meglátta Linda Kittredge-et, megdöbbsent. Másodszor is rápillantott. Nem volt semmi kétség, Linda mosolygott, szinte észrevétlenül, talán visszafogottan, de egyértelműen mosolygott, mintha valami jó vicc jutott volna eszébe.

Az orgonista új zsoltárba kezdett, Torrance pedig kilépett a padból, és kifelé indult a padosorok között. Hilda és Annette követték. Amikor az elnök elhaladt Linda padja mellett, a lány odahunyorított neki.

Columbo azonban ezt már nem látta. Ekkorra elhagyta megfigyelőállását, és lefelé ballagott

a lépcsőn.

Odakint az emberek kis csoportokba verődtek, és várták, hogy kondoleálhassanak az özvegynek. Torrance-t a kar oktatói vették körül, Hildát a feleségeik. A diákok nem keveredtek velük, és egy idő után odébbmentek.

Az igazgatótanács tagjai egymásra néztek.

Columbo átnyomakodott a Torrance-t körülvevő embergyűrűn. Bocsánatot kért, majd megkérdezte, beszélhetne-e négyszemközt az elnökkel.

Amikor már néhány lépéssel odébb voltak, Columbo megköszöri a torkát, megvakargatta a fejét, és megkérdezte Torrance-t, ismer-e egy Linda Kittredge nevű diáklányt.

Torrance-nek arcizma sem rándult.

– Linda Kittredge? Nem könnyű emlékezni minden névre, de azt hiszem, ő játssza a főszerepet Borchardt dékán színdarabjában.

– Igen, ő az. Nagyon fontos a számomra, mert ha a világosítót nem számítjuk, ő volt utoljára együtt Borchardttal.

– Ellenőrizni akarja a lányt? – kérdezte Torrance. – Természetesen valamennyi diák személyi dossziéja a rendelkezésére áll, felügyelő.

– Igen, valószínűleg visszatérek majd az ajánlatára. Mondja, semmi közelebbit nem tud miss Kittredge-ről?

– Nem, semmit. Miért?

– Csak arra gondoltam... hogy mivel ő a főszereplő, és nagyon csinos is... népszerű lehet a diákok között...

– Évfolyamok jönnek, évfolyamok mennek...

Columbo bólintott, elnézést kért a zavarásért, és figyelte, ahogyan Torrance visszamegy a csoporthoz, amelynél az imént álldogált. A templom előtti térség lassanként kiürült. A koporsót kihozták, és elvitték a temetőkápolnába.

Az igazgatótanács öt sötét öltönyös tagja még együtt volt, azon sopánkodtak, milyen rossz hírt keltheti az eset a Meredithnek. Columbo csatlakozott hozzájuk, s amikor bizalmatlanul végigmérték, megmutatta nekik az igazolványát.

Feltett néhány diszkrét kérdést: hogy miként vélekedtek Borchardtról, mennyire volt népszerű és sikeres ember, miféle oka lehetett a gyilkosságnak. Az igazgatótanács tagjai Torrance jól kidolgozott, hatásos beszédéről, az időjárásról és a "valamennyiünk számára rettenetes csapásról" társalogtak.

Columbónak feltűnt, hogy Torrance egész idő alatt szemmel tartotta az igazgatótanács tagjait, csakúgy, mint őt. Járt a tekintete, akár egy héjájé.

Columbo köszönetet mondott a komoly arcú uraknak, és visszament Torrance-hez.

– Jól szórakozott a fejesekkel, Columbo? – tudakolta az elnök kissé remegő hangon.

– Rendkívül érdekes emberek. Meglepően sok mindenről tudnak, ami a Meredithen történik.

– Hová akar kilyukadni, Columbo?

– Ó, félre ne értsen, uram. Valamennyien nagy tisztelettel beszélnek önről. Úgy hírlik azonban, hogy Mr. Borchardt nem osztotta az ön iránt megnyilvánuló nagybecsülést.

– Columbo, maga mindenféle szóbeszédnek ekkora jelentőséget tulajdonít? Amióta Borchardtot bizalmi dékánna választották, egyfolytában az a híresztelés járta, hogy legszívesebben megfojtanánk egymást egy kanál vízben. Ostobaság. Mindketten tiszteltük a másikat.

– Megnyugtathatom, Mr. Torrance, ilyesmire senki még csak nem is utalt.

Torrance csak most jött rá, hogy Columbo lépre csalta. "A fene egye meg – gondolta –, jól ítélem meg ezt az embert, Linda túl fiatal és tapasztalatlan, hogy belássa ezt. Még egyszer figyelmeztetnem kell!"

Hangosan azonban ezt mondta;

– Hiszen tudja, hogy mindenkiről pletykáinak, aki a nyilvánosság előtt teszi a dolgát. Ez az ára a közismertségnek.

– Értem, uram.

– Előbbre jutott a nyomozásban, felügyelő? – kérdezte Torrance. Szerette volna másra terelni a szót, ezért hozzátette – Úgy értem, sikerült valamilyen sokat ígérő nyomra akadnia?

– Á, megemlíteni is alig érdemes, Este a színházban volt, ugye?
– Igen, felügyelő, hiszen már mondtam önnek.
– A gyantapor... igen... én azonban az arcán is láttam egy sminkfoltot – jelentette ki Columbo, és végighúzta az ujját az arcán, hogy megmutassa, hol fedezte fel az áruló nyomokat.
– Sminkfoltot, felügyelő? – nevetett Torrance – Sok mindent rám fogtak már, de hogy most már sminkelném is magam...
– Dehogyan akarnék ilyesmit állítani, uram. Inkább az volt a benyomásom, mintha véletlenül színházi arcfesték került volna az arcára.
– Vagy úgy – nevette el magát Torrance ismét, bár ezúttal kínban volt kissé. – Eljátszadoztam azzal a festőmicsodával, amit a diákok a maszkjukhoz használnak. Alighanem akkor kentem össze magam.
– Ez a férfiöltözőben történt.
– Természetesen.
– Én is ugyanezt tettem – mondta Columbo.
– Akkor bizonyára elővigyázatosabb volt nálam.
– Megnéztem magam a kocsim belső visszapillantó tükreben. A feleségem...
– Nagyon okosan csinálta – vigyorgott Torrance. – Most azonban vissza kell mennem az irodámba, felügyelő.
– Ó, csak tessék... Nagyon köszönöm, uram,
Columbo azon töprengett, hogy vajon miért hazudott neki az elnök. A föl Torrance arcán fehérés-rózsaszínű volt, halvány és nőies. Ilyen arcfestéket csak nők használnak. Nem származhatott a férfiöltözőből,
Columbo éppen elindult a kocsija felé, amikor megpillantotta Mrs. Torrance-t. Az asszony az autója volánja mögött ült. Hilda mellett egy ősz hajú asszony állt, aki, miután a beszélgetést befejezték, elindult az utca felé.
– Ó, Columbo felügyelő! Maga még a gyászistentiszteletre is eljött? Ez nemes szívre vall.
– Nemcsak ezen jöttem, asszonyom.
– Bizonyára kiindulópontokat keresett, ugye? Sikerült ilyesmire akadnia?
– Nemigen, asszonyom,
– Bizonyos vagyok abban, hogy előbb-utóbb sikerrel jár. Különös eset. Ámbár meg kell, hogy mondjam: Arnold Borchardtnek számolnia kellett vele, hogy egyszer bekövetkezik valami ilyesmi.
– E tárgyban egymásnak ellentmondó véleményeket hallottam.
– Igen, el tudom képzelni. A diákok alighanem egészen másképpen beszélnek róla, mint az oktatók. Afféle angolnásimáságú törtető volt. Hízelt a diákoknak: az ő támogatásukkal akart karriert csinálni. Rettenetesen becsvágyó ember volt, Bárki holttestén keresztülgázolt volna.
– Ide számítja a férjéét is, ugye?
– Azt hiszem, szívesen kitörte volna Frank nyakát – felelte az asszony, majd amikor Columbóra pillantott, sietősen hozzátette: – Abban azonban bizonyos vagyok, hogy Franknek nincsen köze a gyilkossághoz. Hiszen ez abszurdum, felügyelő...
– Ilyesmit nem is állítok, asszonyom. Mindenesetre a nyomozás során képtelen vagyok zöld ágra vergődni vele.
– Miféle indítéka lehetett volna Franknek? Arnold a helyettese volt. Franket nem lehel leváltani, legfeljebb ha ezüstkanállopáson érik.
– Valóban, Mrs. Torrance, ebben az irányban nem is gondolkodom.
– Remélem is – mondta az asszony észrevehetően hűvösebb hangon.
– Pontosán annyi a gyanúsított, ahány diák van – jelentette ki Columbo. – Habár valószínűleg bizvást szorítkozhatunk a színjászó csoport tagjaira. Sok mindent mesél a férje a diákokról, Mrs. Torrance?
– Nem, szinte alig valamit.
– Feltartom, ugye? – kérdezte Columbo. – Bocsásson meg, Mrs. Torrance, igazán nagyon sajnálom.
– Semmi baj, felügyelő. Ha ezzel a segítségére lehetek...
– Nos, éppen most eszembe jutott valami... várjon csak... Elővette a noteszét, és körülményesen lapozgatni kezdte.
– Hallotta már Linda Kittredge nevét?
– Nem. Miért?
– Tudom ugyanis, hogy azok közé tartozik, akik utoljára látták Mr. Borchardtöt, és beszéltek vele.

- Ez a név nekem semmit sem mond.
- Igen... köszönöm – csóválta a fejét elkedvetlenedve a felügyelő, mintha valami nagy csalódás érte volna.
- Ez minden?
- Igen... igen, hogyne. Elnézését kérem, Mrs. Torrance. Látjuk még egymást. Az asszony elhajtott, Columbo pedig elgondolkodva nézett a kocsija után.

Peter Arminski nem volt a szobájában. A padlón, az asztalon és az ágyon szétszerelt rádiókészülékek, tekercsek, csövek, izzólámpák és villanymotorok heverték. Az összevisszaságban mindössze Arminski nem volt fellelhető.

Columbo a folyosón állt, és tűnődve vakarta a fejét. Egy diák haladt el mellette, és megkérdezte tőle:

- Armit keresi? Arminskit?
- Igen.
- A fizikalaborban van. Négyes helyiség. Mindennap tizenöt órától.

Peter Arminski vörös haja az arcába hullott: egy sor nagyon bonyolult lencsén keresztül egy sor ugyancsak nagyon bonyolult lencsét nézegetett. Columbo leplezetlen izgalommal figyelte ténykedését. Arminskit annyira lekötötte a munkája, hogy eltartott néhány percig, míg a felügyelő észrevétehetette magát vele, de a diák akkor is csak ennyit mondott:

- Oké, legyen még pár percig türelemmel.

Odaugrott egy másik asztalhoz, meghatározott sorrendbe állított néhány lencsét, és újabb öt percig bámult keresztül rajtuk, míg ismét tudomást vett Columbóról.

- Maga zsarú – állapította meg Péter Arminski.
- Stimmel – felelte a felügyelő, és az üvegekre mutatott. – Mivel foglalkozik?
- Én? Lézersugarakkal kísérletezem. Összeállítok egy lencsesort homorú és domború lencséből, hogy kiderítsem, hogyan továbbítja a legjobban a sugár a hangot. Fény segítségével továbbított hangokról van szó, felügyelő.

Columbo bólintott.

- Jól hangzik, csak hogy én nem sokat értek belőle. Ön volt az, aki utoljára beszélt Borchardt dékánnal, mielőtt megölték volna.

– Ez nem egészen így van, felügyelő. Amikor eljöttem, volt még ott valaki. A bal oldali színpadi feljárónál valami nem klappolt a fényvel. Valaki ott kellett, hogy várja.

- Ezt ilyen pontosan tudja?
- Hogyne, persze. Fényvel kapcsolatban nem szoktam tévedni.
- És nem találta különösnek ezt?
- Miért?

Columbo értetlenül meredt rá.

- Hiszen végül is meggyilkoltak valakit.
- Eddig azonban soha senkit nem gyilkoltak meg, és mindig volt valaki, aki valamivel tovább maradt. Sok diák otthonpótléknak tekinti a színházat, felügyelő. Én is inkább éjjel-nappal ott lennék, hogy ne kelljen visszmenem az odúmba.

- Ki lehetett az?

– Aki az árnyékban állt? Nem tudom. Csak arra emlékszem, hogy alighanem karcsú, csaknem törekeny alkatú ember volt. Talán egy lány.

- Ezt határozottan ki meri jelenteni?
- Igen, hogyne. Ha az ember én valamit fényhez és árnyékhoz, biztos a dolgában.
- Beszélt Linda Kittredge Borchardt dékánnal, mielőtt az odament önhöz?
- Igen, uram. Azután elment.
- Ön hová ment a színházból?
- Vissza a szobámba. Még meg kellett ímom egy németleckét.
- Láta valaki önt?

– Engem gyanúsít? Columbo megvonta a vállát.

– Szívesen alávetem magam a hazugságvizsgáló gépes tesztnek. Még sohasem próbálták ki rajtam a poligráfot. Szívesen megnézném, hogyan működik.

- Nem... semmi szükség rá. Ma este is a színházban lesz?
- Hiszen ma este van a premier, felügyelő!

Columbo egy nagy kartondobozon ült Borchardt irodájában. Papírhegyek és iratrendezők

vették körül. Poros volt és csalódott. Alaposan és kiadósán átlapozta a dékán iratait, a legcsekélyebb eredmény nélkül. Reznánálán rágyújtott egy szivarra. Alighogy beszívta ez első slukkot, belépett miss Schlesinger, Az orra piros volt a sírástól.

Rámeredt Columbóra és a felszálló füstre.

– A dékán sohasem dohányzóit.

Columbo bólintott, és nagyott szívott a szivarján.

– Talált valamit, felügyelő?

– Nem hiszem, miss Schlesinger. Egyfolytában körbejárok. Az egyetlen reményem, hogy minden körhinta megáll egyszer. Érti mire gondolok, ugye?

– Nem, uram. De Borchardt dékán is mindig rébuszokban beszélt.

– Ezt észrevenni a levelein is.

– Nagyon megfontolt ember volt.

– Igen, akárcsak egy politikus.

– Ő nem, azt azért nem – védte a titkárnő néhai főnökét –, nagyon jó ember volt.

– Mr. Borchardt más helyet keresett magának, igaz?

– Igen, uram.

Columbo elgondolkodott. Bárhol kereskedett is Borchardt, a pályázatát elutasították.

A felügyelőt azonban ingerelték az elutasító levelek bizonyos megfogalmazásai.

– Szeretnék felolvasni önnek valamit.

– Igen, uram.

Egy levélpapírt vett elő az akták közül.

– Ez itt a Millard Fillmore College levele... Miss Schlesinger bólintott.

Columbo fennhangon olvasni kezdte:

Tisztelt Borchardt dékán úr,

még egyszer köszönjük Önnek egyetemünk elnöki posztjéért benyújtott pályázatát. Az okmányok és ajánlások alapos megvizsgálása nyomán sajnos közölnünk kell Önnek, hogy kérvényét elutasítottuk,

A levél után kézzel írt utóirat következett:

Arnold, nagyon sajnálom, hogy belerángattalak ebbe, de sziklaszilárd meggyőződése volt, hogy te leszel az elnök.

Ez ellen igazából nem is szólt volna semmi. A vétó a te környezetedből érkezett. Remélem, barátok maradunk.

Columbo miss Schlesingerre pillantott. – Ezt az egyik régi barátja, Harvey Mergle írta – közölte a titkárnő. – Együtt jártak iskolába és egyetemre, és Mergle tagja a fillmore-i igazgatótanácsnak.

– Valami zavar engem ezekben a megfogalmazásokban – mormolta Columbo. – Itt van ez a levél is... A szokásos sajnálkozás, aztán a következő mondat: "...miután eleinte komolyan mérlegeltük, hogy az ön javára döntünk, olyan információkat juttattak el hozzánk, amelyek kizárták önt az állásért pályázók köréből." Miféle információk lehettek ezek?

– Nem tudom, felügyelő. Columbo felállt.

– Meg kell, hogy látogassam Mrs. Borchardtot.

– Ezeket visszarakhatom a helyükre?

– Igen, hogyne, amúgysem segítettek továbblépniem.

Annette Borchardt csinos piros ruhát viselt, fehér kislánygallérral. A piros jobban állt neki, mint a fekete. Az a fajta nő volt, aki, valahányszor az ember viszontlátta, egyre rokonszenvesebbé és szeretetreméltóbbá vált. Columbo azt is megállapította, hogy Annette Borchardt keményen fegyelmezi magát, és nem látszik túlzottan izgatottnak.

Egyedül volt, miután a temetés előkészületeinek a végére értek, a barátnője elment. A nappali asztalán több csomag tarka papír és egy halom kartonlap állt. Az egyik széken egy munkaköpeny lógott.

Columbo tudni szeretete volna, volt-e odahaza Borchardtnak dolgozószobája.

– Nem – felelte Annette –, de a hálósobában állt egy íróasztal, amelynél dolgozni szokott.

Bevezette a felügyelőt a hálósobába. A helyiség nagy részét egy dupla ágy foglalta el, rajta csinos rojtozású ágytakaróval. Az ablakokat kék-fehér pöttyös függönyök takarták. A tölgyfa íróasztal az ajtó mögött állt.

Annette elnézést kért, majd így szólt Columbóhoz:

– Nézelődjön, ameddig csak akar, és ha szüksége van valamire, vegye csak magához.

A felügyelő számára egyértelmű volt, hogy Annette-nek semmi köze a gyilkossághoz. Nyílt volt, fenntartás nélkül együttműködött vele, és a félelem legkisebb jelét sem mutatta.

Columbo szemügyre vette a sokfiókos tölgyfa asztalt, szerette volna tudni, mi minden van benne. Fejét csóválva leereszkedett a székre, és hozzálátott a kereséshez.

Az asztallap tükröfényes volt – minden valószínűség szerint Annette munkája nyomán. Columbo – szisztéma nélkül játszó rulettjátékos módjára – a bal fióksor középső fiókjára ejtette a kezét, majd kihúzta, és belenézett. Nem jól választott. A fiókban adóbevallásokat, recepteket és egy, már kibocsátott csekkekről szóló jegyzéket talált.

A középső fiókban mindössze fekete és színes ceruzák, vonalzők, radírok és gemkapcsok voltak.

Columbo ismét megrázta a fejét. Valamivel kijebb húzta a fiókot. A ceruzák és töltőtollak között vékonyka füzet hevert. Világosbarna betűkkel ez állt rajta: "MAGÁNÜGYEK", valamivel alább pedig ez: "A BORCHARDT". Columbo kivetteremelte, hogy végre megtalálta azt, ami továbbsegítheti a nyomozásban.

Az első oldalakon versek voltak, majd néhány levél következett. Az egyik levél – dátum nem szerepelt rajta, hiszen piszkozat volt – Henry Thone-nak, a Thone Insurance Company, egyben pedig az igazgatótanács elnökének íródott.

A levél tartalma nyíltan elítélte Torrance elnököt és a Meredith College egész igazgatási struktúráját. Columbo elgondolkodott. Vajon Borchardt letisztázta és elküldte ezt az írást? Mert ha igen, elégséges indítékul szolgált az egyetem elnöke számára, hogy végezzen a dékánjával.

A Thone Insurance Company egy sírkő alakú felhőkarcoló 33. emeletén, Los Angeles belvárosában székel. Columbót legnagyobb meglepetésére nem egy irodába vezették, hanem egy tornacsarnokba, ahol erősítőeszközöket, trapézokat és telefonokat látott. Az utóbbiak arra szolgáltak, hogy a biztosító főnöke kikapcsolódást szolgáló gyakorlatai során se legyen elvágva a külvilágtól.

Thone, akit Columbo a gyászistentisztelet óta ismert, épp kézen állt egy lovon.

– Azonnal jövök, felügyelő!

Thone kitarzott még egy darabig, majd abbahagyta a gyakorlatot, és talpra ugrott.

– Idedobná nekem azt a törülközőt, felügyelő? Columbo körülnézett: a keresett holmi a nyújtón lógott.

– Ez az? – kérdezte.

– Igen – felelte az elnök, és dörzsölni kezdte vele a testét. – Mit tehetek önért?

– Ön ugyebár a Meredith College igazgatótanácsának elnöke... – állapította meg Columbo.

– Bizonyára Arnold Borchardt meggyilkolásának ügyében van itt, ugye?

– Igen uram, azért.

– Mindent értek. Kövessen, felügyelő!

Thone egy kis étkezőbe vezette Columbót, amelyben ugyancsak ott volt az elkerülhetetlen három telefon. Megnyomott egy gombot, és helyet kínált a felügyelőt.

A helyiségbe egy mexikói szakácsnő lépett be, és egy tálcán tejfölös túrót, pirítóst, sült s zilvát és egy pohár teát hozott be.

– Enne valamit ön is? – kérdezte Thone.

– Köszönöm szépen, nem – felelte Columbo –, csak néhány dolgot szeretnék megbeszélni önnel.

– Ugye nem zavarja, ha közben eszem? A tornagyakorlataim után mindig ennem kell, különben rossz lesz a gyomrom, Arra viszont vigyázok, nehogy túl sok kalóriát vegyek magamhoz.

Az éles ész szerintem csak egy karcsú testben érezheti otthon magát.

Columbo bólintott.

– Szeretném, uram, ha megnézné ezt – nyújtotta oda Thonenak Borchardt levélpiszkozatát.

– Meg tudná mondani, hogy kapott-e efféle levelet?

Thone maga elé vette a feljegyzéseket, és – a sűrűn ismétlődő áthúzásokkal és a sorok alá írt javításokkal együtt – átolvasta őket. Ezután egy darabka pirítóst dugott a szájába.

– Nem, nem kaptam ilyen levelet, Columbo. Nagyon rámenős, úgyhogy emlékezmem kellene rá.

– Igen, én is azt hiszem.

– Két tehetséges ember, Columbo. Torrance meg Borchardt. Már nagyon régóta ismerem Frank Torrance-t, huszonöt éve. Felettébb elképzelhetőnek tartom, hogy Torrance igyekezett útjába állni Borchardt álláskereső próbálkozásainak, mert az az ember veszélyt jelentett a számára. Frank azonban nem követne el gyilkosságot. Még ha megfordulna is ilyesmi a fejében – és ebben sem hiszek –, elállna a szándékától, mert ez visszavonhatatlan lépés volna. Frank Torrance körültekintő ember, aki szívesen nyitva hagy egy-egy hátsó ajtót.

Belekortyolt a teájába.

– Mivel pedig – folytatta – Arnold nem küldte el ezt a levelet, Franknek indítéka sem volt.

Elgondolkodott, majd tovább fűzte a gondolatait:

– És akkor sem lett volna, ha a dékán elküldi, hiszen tudtuk, hogy vannak bizonyos feszültségek a két ember közt, de úgy találtuk, hogy ezek a kreativitást is szolgálhatják. – Elmosolyodott: – A maga módján mindketten kitűnően megfeleltek a Meredith számára.

– Ez bizonyára így van, uram. Én azonban azt hiszem, hogy volt ott még valami.

– Még valami?

– Borchardt dékán számomra nem tűnik olyan embernek, aki minden kicsinységgel az igazgatótanácshoz szaladt, ezt legfeljebb akkor tette volna meg, ha már nem lett volna más választása. Jó ideig töprenghetett a dolgon, máskülönben nem fogalmazta volna meg ezt a levelet. Egyetért velem?

– Talán csak a feszültségét akarta levezetni.

– Tény, hogy a levelet nem küldte el. Miért? Thone a tejfölös túróját kanalazta.

– Mert... mert kellett még lennie ott valaminek. Kitalált vakmit, így aztán a levelet már nem kellett feladnia. Más szavakkal – folytatta Columbo –, Borchardt alighanem megtudott valamit Torrance-ről, amivel sakkban tarthatta az elnököt.

– És amikor ki akarta játszani ezt az ütőkártyát, Frank megölte – mondta Thone, és felemelkedett. – Ez nevetséges. Először is Frank Torrance-t bármilyen erőszakos bűncselekménnyel gyanúsítani éppolyan nevetséges, mint mondjuk... Michelangelót... tudja, ki volt Michelangelo, felügyelő?

– Egy olasz ember.

– Helyes. Ha feltételezi, hogy Frank bármilyen erőszakos bűncselekményt követett el, éppúgy Michelangelót is meggyanúsíthatja azzal, hogy megsemmisítette a műveit. Frank egy esztéta, csupa fegyelem, csupa ráció ember. Ez volt a mi gondunk, amikor rátaláltunk Arnold Borchardtra. Hadd beszéljek az akkori eseményekről, s akkor taían jobban megérti a helyzetet. 1968 nagyon zűrzavaros, nagyon mozgalmas év volt. Az összes egyetemen lázadásokra és forradalmi kísérletekre került sor. A Meredith úgyszólván üres volt.

Thone bólogatott, a tálcára pillantott, majd így folytatta:

– Torrance nagyon tehetségesen irányítja az igazgatási ügyeket, de bizonyára már ön is észrevette, hogy vannak bizonyos arisztokratikus vonásai. Az első tiltakozó megmozdulásokra keményen reagált. A diákok elfoglalták a Meredith Hallt, 6 pedig ahelyett, hogy beszélt volna velük, kiadott egy remekül megfogalmazott nyilatkozatot. Két nappal később a diákok soraiban a radikálisok kerekedtek felül, és keresték az összetűzés lehetőségét. Frank egy tapodtat sem hátrák, erre aztán megszállták az előadótermeket. Frank tehetetlenségében hívta a rendőrséget.

Thone felsóhajtott.

– Ez durva hiba volt. A felelősség egy részét én is kénytelen vagyok vállalni, mert éppen elég gyakran beszéltünk a dologról. Ámde, tudja, felügyelő, bennünket igazgatótanácsai tagokat megvéd a névtelenség, a diákok haragja pedig az egyetem képviselőjére, az elnökre zúdult. Ekkor jött a rendőrség, könnygázt vetett be, amivel csak tovább rontott a helyzeten.

A problémáinkat a rendőrség nem tudta megoldani. Ezután több mint nyolcszáz diák állt át a radikálisokhoz, Ott kinn tanyáztak a gyepen, éjjel-nappal, és bojkottálták a tanítást. Kétségbe voltunk esve. Frank Torrance minden tekintélye odalett. Szükségünk volt valaki másra.

Arnold Borchardt az angol tanszéken tanított. Ő volt a legnépszerűbb pedagógusunk. Volt benne valami, ami úgy vonzotta a diákokat az előadásaira, mint a medvét a méz. A szakterülete az Erzsébet- és az I. Jakab-kori irodalom vcjlt. Ha valakit véletlenségből nem épp a régi angol irodalom érdekel, tulajdonképpen száraz téma. A mi Arnold Borchardtunk azonban tudta, hogy kell bánni a diákokkal. Képes volt lenyűgözni őket. Felhívtam, és megkérdeztem tőle, meg tudja-e tömi a diákok ellenállását.

Thone rövid időre elhallgatott, majd így folytatta:

– Borchardt nem volt különösebben elragadtatva az ötlettől, Columbo. Azt mondta, tanítani akar, és lehetőleg nem belebonyolódni a politikába. Mivel azonban kényszerhelyzet volt, végül

igent mondott. Bár látta volna, amikor akcióba lépett! Úgy állt a diákok elé, mint tanár a fekete tábla elé. Tartott nekik egy minden szenvedélytől mentes előadást jogról és jogtalanságról, az önbecsülésről és a forradalmak valódi értelméről. Nem tudom, Columbo, hogy hogyan csinálta, máig is rejtély a számomra, de azok a fiatal emberek egy órán belül a kezéből ettek. Miután hozzájárultunk, hogy megválasszák Borchardtot bizalmi dékánjuknak, estére befejezték az egyetem megszállását.

Frank Torrance féltékeny volt rá, és megpróbálta semmibe venni. Normális reakció volt, mert az elnök megalázónak érezte a helyzetet. Másfelől viszont akadt egy társa, aki nagymértékben megkönnyítette számára az igazgatási munkát. Úgy gondoltuk, a kettejük közti feszültség tartósan ígérkezik, azt azonban nem gondoltam, hogy Torrance igyekszik majd megakadályozni Arnoldot, hogy magasabb tudományos posztot szerezzen magának. A levél, amelyet Borchardtnak írtam, ajánlás volt. Thone elhallgatott, és Borchardt levélvázlatára pillantott.

– Nagyon is elhiszem, amiket itt leírt. Frank a kapcsolatai révén alighanem értesült Arnold minden egyes próbálkozásáról. Ebben nincsen semmi rendkívüli, mert az ember rendszerint a régi főnökétől kér ajánlólevelet. Nyilvánvalónak tűnik, hogy Frank minden alkalommal elküldött egy-egy levelet, amely meghiúsította, hogy Arnold célt érjen. – Thone a fejét csóválta. – Ez azonban még nem jelent indítékot egy gyilkossághoz, legfeljebb Arnold szempontjából. A fenébe, neki több oka volt, hogy végezzen Frankkel, mint megfordítva.

– Lennie kellett tehát egy másik oknak – vélte Columbo.

– Szörnyű gyanút fogalmaz meg, felügyelő. Attól félek, hogy miközben a motívumot keresi, amelynek alapján megtalálhatja a gyilkost, túlságosan belelovalja magát a dologba.

– Hálás vagyok önnek minden jóhiszemű bírálatért, Mr. Thone. Én leszek az első, aki elismeri, ha igaza van.

– Azt hiszem, a gyilkos a Meredithen kívülről jött. Talán valamelyik diák azok közül, akik megorroltak Borchardtra, mert 1968-ban kirúgták őket.

– Két tettes volt, uram. ,

– Biztos ebben?

– Meglehetősen.

– Oké, felügyelő, nem akarom túlságosan beleártani magam a munkájába.

Columbo köszönetet mondott és távozott.

Miközben a Meredith felé hajtott, ismét a sminkfoltra gondolt, amelyet Torrance arcán látott. Túl rózsaszínű volt ez az arcfesték... A hat év előtti zavargások óta Torrance afféle próbaidőn volt. Ha újabb – mégoly kicsiny – botrány adódnék, a karrierjének végleg befellegzett. Mi az, ami egy ilyen embert tönkretelhet?

Columbo végiggondolt minden lehetőséget, ami csak eszébe jutott: esetleg iszik vagy szoknyavadász... persze, csak ha egy diáklánnyal kezd ki... rózsaszínű smink...

A felügyelő a gázpedálra taposott.

Mialatt a felügyelő a Meredith felé tartott, Torrance benyitott Linda Kittredge házába. Ez nem volt túl! egyszerű, mert a hóna alatt egy virágcsokrot, a kezében pedig egy kis üveg pezsgőt tartott. Amikor hallotta, hogy odabent folyik a zuhany, gyorsabban kezdett verni a szíve. Linda otthon volt!

Torrance talált a konyhában egy vázát, és a virágokat a nappali dohányzóasztalára állította. Odatette mellé a pezsgőt, és két poharat is.

Átvágott a nappalin, és bekiáltott a fürdőszoba ajtaján.

– Hello, drágám!

Linda kelleetlenül válaszolta:

– Mi az ördögöt keresel itt?

– Még kérdelek? Mít keres a méh a virágoknál?

– Mít tudod te azt?!

A lány egyszerre elzárta a zuhanyt, és csuromvizesen kijött.

– Nyújtsd ide a fürdőlepedőt.

Mialatt megtörülközött, a férfit korholta:

– Intelligens ember létedre nem vagy valami okos. Nem is tudod, milyen kockázatot vállalasz!

Félrehajította a fürdőlepedőt, és pongyolába bújott.

– Mind a kettőnket a gázkamrába juttatsz, tudod-e?

– Vigyáztam. Senki sem látott meg.

Linda leült a nagy tükör előtti fésűködőasztalhoz, és hozzálátott, hogy rendbe hozza a haját. Torrance mögé lépett, és a vállára tette a kezét.

– Arra gondoltam, jó volna, ha a nagy színésznő a premier előtt kortyolna egy kis bátorságot!

– Ugyan már. ne csináld! Egyszerűen csak fickós vagy – mosolygott Linda. – Ez butaság, Frank, ha valaki meglát...

– Ugyan ki?

– Ebben a helyzetben mindenesetre felelőtlen könnyelműség.

Torrance leült az ágyra.

– Úgy látom, nem vagy valami jó kedvedben!

– A fene egye meg, Frank, csak tettetted a butaságot, vagy csakugyan ennyire korlátolt vagy?

– Idehallgass, Linda – emelkedett felültéből a férfi. – Pontosan tudom, mit csinállok. Azért jöttem, hogy együtt töltsünk egy kedves órácskát ebben a zúrben, amelyet ránk hoztál.

– Hát ez aztán remekül hangzik! Én lettem volna, aki miatt bajba kerültünk?

– Végül is a te ötleted volt, hogy megöljük Borchardtmondta halk, nyugodt hangon a férfi.

– Erről azért ne feledkezzünk meg!

– Az elnök úr Önagysága azonban kézzel-lábbal tiltakozott ellene, ugyebár?

– Azt akarnám mondani – mormolta halkán Torrance –, hogy ha a vonzalom nem tart is össze bennünket, a gyilkosok cinkossága bizonyosan.

– Mondtam már, mi a véleményem a vonzalomról.

A lány letette a fésűt, és dühös mozdulatokkal kefélni kezdte hosszú haját.

– Mondani szeretnék még valamit.

– Ki veled!

– Később – felelte Torrance, és leült odakint a nappaliban. Bámulta a rózsákat, amelyeket hozott. Megszámolta őket, hogy meggyőződjék róla, csakugyan huszonnégy szál. Fontolgatta, vajon ne számolja-e össze a tüskéket és a leveleket is, mert Linda továbbra sem jött ki a hálószobából. Most gyűlölte a lányt, de szerette is. Gyűlölte a fiatalságát, ugyanakkor izgatta is. Különösen Linda jelenlétében érezte a korát, és arra gondolt, bárcsak sohasem állt volna össze veled,

Linda már befejezte hajának kefélését. Ült a fésűködőasztal előtt, és eltompulva meredt a tükörbe. Frank még sohasem ríkatta meg, ez eddig amúgy is csak néhány embernek sikerült. Ő pedig megfizet majd érte. Nem hagyhatta, hogy a férfi fölébe kerekedjék. Soha. Ismét kefélni kezdte a haját... mivel azonban már semmi értelme nem volt, letette a kefért és felállt.

Kilépett a hálószoba ajtaján, s amikor meglátta a rózsákat és a pezsgőt, kénytelen volt elmosolyodni.

– Olyan vagy, mint egy kamasz – jelentette ki.

– Megpróbálok fiatal maradni.

Linda az ölébe vetette magát, a férfi pedig gyengéden megcsókolta. A lány egyik kezével Frank hajába túrt. A férfi jobb kezével a pongyolája alá nyúlt, érezte a lány puha, sima bőrét. Valahányszor megérintette Lindát, mérhetetlen izgalom vett erőt rajta. A lány azonban ezúttal nem akarta, hogy elragadja a hév: ehhez kevés volt az ideje.

– Kigondoltam valamit – mondta a férfi. – A szemeszterszünetben gyere utánam pár hétre Európába!

– És a feleségeddel mi van? – kérdezte Linda, és eltolta a férfi kezét.

– Azt mondtam neki, hogy részt veszek egy konferencián, és hogy majd akkor találkozunk egymással, ha a konferencia már véget ért. Előtte azonban el akarok tölteni veled két hetet...

– És mit mondjak a szüleimnek?

– Majd csak eszünkbe jut valami.

A lány felállt, és odament a virágokhoz.

– Meg akarsz szabadulni tőlem, ugye?

– Ezt nem mondtam.

– Nem vagyok hülye. Két hét Európában, aztán good bye.

– Ez meg sem fordult a fejemben...

A lány hirtelen megfordult, és felcsattant:

– Eszedbe sem jutott, mi? Egyáltalán nem is gondolkodsz, ugye? Csakhogy én tudom, mi jár a fejedben! Jobban ismerlek, mint te saját magadat, Frank!

– Nem hiszem, hogy az indítékom...

A férfi elhallgatott, majd folytatta. Érződött, hogy minden szava hűvös megfontolás eredménye.

– De persze lehet, hogy igazad van, Linda. Lehet, hogy épp egy elegáns megoldást keresek a kapcsolatunk befejezésére.

– Néha úgy beszélsz, mint egy regényhős.

– Az azonban nem igaz, hogy ezért akarok Európába menni. Mivel azonban most ezt mondtad, el kell ismernem, hogy a tudatalattimban talán már ott fészkelődön a gondolat.

– Egy elegáns megoldás! – mondta a lány megvető hangon. Kezébe vette a pezsgősüveget, és ringatni kezdte a kezében. – Nem rossz márka.

– Amikor megvettem, pompás hangulatban voltam.

– Na jó – szólta Linda, és letette az üveget a rózsák mellé. – Meg vagyok én áldva önnel, elnök úr.

– Megfeledkezel arról, Linda, hogy magad mondtad nekem: fenntartod magadnak a jogot, hogy véget vess az afférunknak. Sohasem ígértél nekem semmit.

– Maradjunk is ennyiben. Nem szeretnék kötöttségeket.

– Elfelejtetted, hogy ez a mi kis gyilkosságunk összeköt bennünket. És éppen ezért jó, ha elválunk egymástól. Érted?

– És akkor mi ez az Európa? Miért nem mondd egyszerűen, hogy vége, elmúlt?

Frank Torrance, a Meredith College elnökének arcára kiült az önsajnálát, és halkán így szólt:

– Nem vagyok képes rá. Egyszerűen nem megy.

Linda észrevette a férfi arckifejezését, és elnevette magát. Hangosan, diadalmasan kacagott.

– Te szerencsétlen bolond! Sohasem volt jövönk! Borchardttal vagy anélkül sem...

A férfi megragadta a lány karját, és arcul ütötte.

– Hitvány kurva!

– Hitvány gyilkos – vágott vissza Linda. – Tudod, csodálatos. Egy kicsit. Egészen ma estig. Ennek most már vége. Mindennek vége. A pokolba Európával!

– Most legalább látom, hogy van, ami téged is felizgatmondta Torrance, majd sarkon fordult, és kiment a házból. Kapcsolatuk kezdete óta most először feledkezett meg arról, hogy mindkét irányban körülnézzen, nem jön-e valaki.

Lassan az egyetem felé indult. Be kellett vallania magának, hogy szereti a lányt, legalábbis valamit mindama dolgok közül, amit számára megtestesített: az ifjúságot és a szépséget. Meggyőző, egymáshoz illő pár voltak, de Torrance azt is tudta, hogy sohasem fogja feleségül venni a lányt, és sohasem mondana le Hildáról.

Hildával töltötte a fiatalágát, az asszony tehetős New York-i családból származott. Kapcsolatukat a társaságban mindenütt példaszerűnek tartották: a Fifth Avenue és a Wall Street lépett frigyre benne. Az első években pompásan megértette magát Hildával, csodálta az asszony szellemességét és fürge nyelvét, és haszna volt családjának összeköttetéseiből is.

Miután azonban Kaliforniába költöztek, ő pedig a Meredith elnöke lett, mindketten megváltoztak. Torrance mindinkább visszavonult a társasági élettől, ami Hildának csak kapóra jött. Az asszony azután kénytelen volt megállapítani, hogy mindinkább eltávolodnak egymástól, és cinikus megjegyzésekkel reagált Torrance sikerhajhászására.

Torrance bosszús lett, amikor látta, hogy Columbo várja. Még rosszabbul érezte magát, amikor a felügyelő afelől tudakozódott, hogy megtudott-e valamit Linda Kittredge-ről legutóbbi találkozásuk óta.

– Egyszer már faggatott erről a lányról, Columbo. Miért kezdi újra? Semmit sem tudok róla.

– Nos, uram, lehetséges, hogy a hölgynek köze van az ügyhöz. Beszéltem Péter Arminskival, aki röviddel annak halála előtt beszélt a dékánnal. Biztos vagyok abban, hogy ennek a fiatalembernek nincsen köze a gyilkossághoz. Miss Kittredgedzsel kapcsolatban azonban már vannak bizonyos kételyeim.

– Több ezer diákunk van, Mr. Columbo.

- A gyilkosság estéjén azonban nem voltak ilyen sokan a színházban.
- Torrance odament a titkárnője ajtajához, és megkérte miss Purdomöt, hogy hozza be Linda Kittredge dossziéját. Azután megkérdezte a felügyelőtől:
  - Ő játssza ma este a főszerepet?
  - Azt hiszem, igen, uram.
  - Akkor miért ölte volna meg a rendezőjét? Ilyen kevéssel a premier előtt?
  - Nos, uram, ezt sem tudom. De ha az elméletem helytálló, a bűntettet nem egyedül hajtotta végre.
- Miss Purdom kezében a dossziéval belépett a helyiségbe. Torrance felütötte az iratgyűjtőt.
  - Lássuk csak, mi van itt... Ó, igen. Tessék, felügyelő., Torrance képtelen volt leplezni idegességét.
- Columbo vetett egy futó pillantást a bejegyzésekre. A lány 1954. május 17-én, a floridai Orlandóban született. Amikor a Meredithre jelentkezett, a texasi Houstonban lakott. A pályázatokat értékelő bizottság jó jellemzést adott róla. A vizsgái is jól sikerültek, sőt, nagyon jól.
  - Intelligens lány – motyogta Columbo.
  - Hadd látom – vette maga elé a dossziét az elnök. Furcsamód úgy érezte, mintha a detektível egymás vetélytársai volnának. Úgy tett, mintha elmélyülten tanulmányozná az érdemjegyeket. – Igen, nemsokára már a záróvizsgájára készül.
- Columbo még egyszer elkérte az okmányokat.
  - Furcsa – állapította meg lapozgatás közben. – Tessékmutatta meg a címet Torrance-nek,
- Nem az egyetem területén lakik, ugye?
  - Nem. Manapság sok diák igyekszik saját szállást szerezni.
  - Hát, ha megengedhetik maguknak...
  - Ez nem a mi gondunk, felügyelő. A diákokat ma önálló felnőttekként kezeljük. Elmúltak az idők, amikor az egyetem vezetése szülői feladatokat kellett hogy ellásson a diákok mellett.
- Columbo a fejét csóválta.
  - Hát, ezek az információk nemigen segítenek tovább. Nagyon köszönöm.
- Visszaadta a dossziét Torrance-nek, és az ajtó felé indult.
  - Ja, igen, csak még egy kérdés – torpant meg. – Amikor azon az estén a színházban járt, beszélt Borchardt dékánnal is?
  - Igen, de csak röviden.
  - Tudta, hogy a dékán hiába igyekezett új állást találni magának?
  - Sajnálom, ha így volt, Columbo a fejét vakarta.
  - Furcsa, mert akivel csak beszéltem, azt mondta róla, hogy kitűnő ember volt. Csak önnek nem ez a véleménye, uram.
  - Mit akar ezzel mondani?
  - Szóval... amikor Borchardt jelentkezett valahová, öntől is állásfoglalást kértek, nem igaz?
  - Valóban, hiszen végül is együtt dolgoztunk. A közvetlen felettese voltam.
  - De nem túlságosan kedvelte.
  - De nem gátoltam semmiben, felügyelő.
  - Csak arra gondolok, hogy ha ön nem kedvelte őt, örülnie kellett, hogy megszabadul tőle.
  - Felügyelő – kiáltotta rendreutasító hangon Torrance. – Nem én öltem meg. És nem tetszenek nekem az ön rejtett célzásai. Mondja a szemembe, ha fél tud hozni ellenem valamit, és ne kerülgesse tovább a forró kását!
  - Ó... ne haragudjon! Nagyon sajnálom... nem, nem így értettem. Sokkal inkább úgy, hogy önnek örülnie kellett volna, ha Borchardt valahol máshol álláshoz jut. Önnek csak egy jó ajánlólevelet kellett volna adnia neki.
  - Nos, hogy őszinte legyek, felügyelő, nem tartottam őt alkalmasnak arra, hogy egy egyetem feje legyen.
  - És ezt közölte is az intézményekkel, amelyek tudakozódtak utána?
  - Igen, ennyivel tartoztam nekik.
  - Tudott erről Mr. Borchardt?
  - Igen, alighanem sejtette. Végül is ismerte a játékszabályokat.
  - Igen, hogyne, természetesen. Köszönöm – mondta Columbo, és ismét az ajtó felé fordult.
  - Hová akar kilyukadni, felügyelő? Columbo megfordult.
  - Tudni szeretném, milyen volt a viszony önök közt. Gyakran került sor súrlódásokra, ugye?
  - Arnoldnak több oka volt végezni velem, mint nekem, hogy megöljem.
  - Hogyne, csakhogya az én problémám nem ez.

– Felügyelő, nekem nagyon sok a dolgom. Mivel Borchartt meghalt, egy ideig kettő helyett kell dolgoznom. Bocsásson meg, kérem.

– Igen, hát persze. Viszontlátásra ma este.

Torrance-t egyre jobban nyugtalanította a felügyelő látogatása.

– Ma este? – mormolta maga elé, aztán eszébe jutott a színdarab bemutatója. A fene egye meg, gondolta, bár volna már vége a nyomozásnak! Columbo olyan volt, mint egy vadászkutya, mindenütt szimatolt, mindenbe beleütötte az orrát, őt, Torrance-t azonban lehetetlen volt összefüggésbe hozni a gyilkossággal. “Őrizd meg a nyugalmadat – intette magát újra és újra az elnök –, az események menetét már nem tudod befolyásolni, legfeljebb kivárni.”

Akkor sem derült jobb kedvre, amikor délután hazament, és Hilda megkérdezte tőle, hallott-e valaha egy Linda Kittredge nevű diáklányról.

– Ez meg mi az ördögért érdekel? – fortyant fel Torrance. Hilda elmesélte neki, miről beszélgettek Columbóval a gyászistentisztelet után.

Torrance maga elé meredve ült a fotelban. Összetörtnek érezte magát a hosszú nap után, és attól is tartott, hogy nem ez volt élete legrosszabb napja.

A Meredith Színház fényárban úszott. A közönség nagy része még odakint várakozott. A hangulat semmiben sem különbözött egy nagy Broadway-produkció előttitől, leszámítva, hogy a közönség egy része laza, szellős kaliforniai viseletben érkezett.

Columbo odakanyarodott a színház elé gyanúsan köhögő, ütött-kopott Mercedesével. A bejáráshoz közeledve meglepődött, mennyi szakállas férfival találkozik.

Torrance elnök sötét öltönyében erősen különbözött a többi színházlátogatótól. Sohasem szakított volna bizonyos szokásaival, melyeket a keleti partról hozott magával. Ott állt Hildával, a feleségével, Markham dékánnal és annak feleségével, egy kicsiny, gömbölyded asszonnyal, akit az ember könnyen oda tudott képzelni egy spagettihegy elé.

Markham barátságosan odaintette Columbót.

– Hétfőn ön volt az események középpontjában, felügyelő, ma a mi fiatal művészeink állnak a rivaldafényben, ön pedig lefokozódik mellékszereplővé. Ilyen az élet!

Kedélyesen megveregette Columbo hátát.

– Biztos, hogy jó előadást látunk majd – jelentette ki a felügyelő.

– Önnek nem fog tetszeni, mert a darab a munkájára emlékezteti majd. Gyilkosságról és bosszúról szól, sötét gondolatokról és vérszomjas emberekről. Istenemre! Ha én nyomozó volnék, örülnék, hogy egy civilizáltabb korban élek. Mi a véleménye, Frank?

Torrance szűkszavúan felelt:

– A mi felügyelőnk, különösen ezekben a napokban, aligha érzi így.

– Vagy úgy, a Borchartt-eset. Hogy áll az ügy, felügyelő? – érdeklődött Markham.

– Nos, arra számítok, hogy még ma este felderítem.

– Miközben a darabot nézi? Nagyon okos, Columbo. Ez igazi Sherlock Holmesra vall.

Markham unszolta Columbót, hogy a társaságában nézze meg a drámát, a felügyelő azonban udvariasan elutasította az ajánlatot. A színpad mögül szerette volna végignézni az előadást. Elnézést kért, és már el is fordult volna, azonban, mint akinek eszébe jutott valami, megállt. Torrance-hez fordult, és így szólt:

– Bocsásson meg, de később még megkeresem. Remélem, itt tud maradni addig, amíg az előadás után beszélök önnel.

– Alighanem csakugyan döntő áttörésre számít, ugye, Columbo? – faggatózott kíváncsian Markham.

Columbo bólintott.

– Mr. Torrance ott kell hogy legyen, ha csakugyan sikerül felderítenem ezt a gyilkossági ügyet.

– Kötelezettségek és kötelezettségek, Frank. Örülök, hogy semmi közöm hozzá.

Torrance nem felelt. Nagyon szerette volna tudni, mit tartogat a számára Columbo.

Úgy tűnt, a színpad mögött a levegő lappangó hisztériával terhes. A tegnapi zűrzavar helyét természetellenes nyugalom vette át. Egyetlen hangos szó sem hallatszott, de az a lelkesedés sem látszott senkin, amely a színházi premiereknek amúgy velejárója. A színészek, a színpadi segítők, a varrónők és a világosítók a munkájukra összpontosítottak, és úgy viselkedtek, mintha automaták lettek volna. Mindenki tudta a dolgát, és senki sem törődött a másikkal.

Ebben a feszült hangulatban Columbóról senki sem vett tudomást. Az volt az érzése, hogy a

többiek annyira hozzászórtak, hogy mint idegen, már senkinek sem tűnt fel. Kelléknek tekintették, akár a székeket, a koporsókat és a kardokat.

Közben már kiismerte magát a színpad mögött, kábeltekerceken mászott át, lehajolt a lecsüngő kötelek alatt, és észrevétlenül kiballagott a női öltözőhöz vezető folyosóra. Egy szoknyát és melltartót viselő lány balettlépéseket gyakorolt, és ügyet sem vetett Columbóra. A detektív megkérte, hogy küldje ki hozzá Lindát.

Columbo már látott egyet s mászt életében, mégis elakadt a lélegzete, amikor megpillantotta Lindát. A lány az első jelenésére várt, művészien magasra tornyozott hajában (hamis) ékszerek csillámlottak. Jégkék estélyi ruhája egészen a csipőjéig lélegzetelállítóan simult testéhez, majd csaknem félgömbbé terebélyesedett. Ószibarackszín arcbőrének hatását lerontotta gyémántkemény tekintete.

Columbo azonnal látta, hogy az arcán az a smink van, amelyet Torrance-én látott.

– Nagyon sajnálom, hogy éppen egy ilyen pillanatban kell megzavarnom, de eszembe jutott pár dolog, és nagyon szeretném tudni...

– Siessen, felügyelő! – mondta feszülten és ingerülten a lány.

– Egy perc az egész. Szeretném megkérdezni öntől, hogy a próbák során nem említette-e önnek Mr. Borchardt, hogy gondjai vannak Mr. Torrance-szel.

– Na de kérem, Columbo! Maga tréfál velem!

– Nos igen, azt gondoltam, hogy egy ilyen darab próbáin oldott a hangulat, így aztán elképzelhető, hogy talán emlékszik Mr. Borchardt valamilyen efféle megjegyzésére.

– Nem tudta volna ezt inkább az előadás után megkérdezni tőlem?

– Hallottam egyet s mászt diákokról és az egyetem munkatársairól...

– Micsodát? – csattant fel Linda, mielőtt még belegondolt volna, mit mondott, és hogy kivel beszél.

– Nos, olyasféle dolgokról beszélek, amelyekről ön azt mondta, hogy ritkán kerül sor rájuk... egyetemi emberek és a diákok között. Kalandok, szerelmi kapcsolatok. És mégis előfordulnak...

Linda fagyosan felnevetett.

– Hiszen ez in nem kolostor, felügyelő. Természetesen itt is vannak ilyen-olyan afférok, miért is ne? Persze nem néznek különösen jó szemmel rájuk.

– Tulajdonképpen csak azt akartam tudni, mondott-e önnek valamit Mr. Borchardt Mr. Torrance-szel kapcsolatban.

– Valamiféle viszonyról? Ugyan kérem!

– Nos, bizalmasan hadd közöljem önnel, miss Kittredge, hogy ők ketten nemigen kedvelték egymást.

A felvételvezető végigrohant a folyosón, és így kiáltott:

– Még öt perc! Öt perc!

– Nem társaloghatok tovább magával, felügyelő.

– Bizonyos jelek arra mutatnak, hogy Mr. Torrance megghiúsította Mr. Borchardt minden kísérletét, hogy állást szerezzen magának egy másik egyetemen. Mr. Borchardt panaszt akart tenni az igazgatótanácsnál, az utolsó pillanatban azonban kiderített valamit Mr. Torrance-ról, amivel zsarolhatta. Ez természetesen csak teóma, de tudni szeretném, vajon tett-e említést ilyesmiről önnek.

– Nem – felelte Linda görcsösen.

– Remélem, hihetek önnek.

– Felügyelő, most már semmire sem tudok koncentrálni, sem arra, amit mond, sem a válaszaimra. Néhány perc múlva felmegy a függöny.

Ekkor a hangszóró is megszólalt:

– Felkészülni a színpadra lépésre! Felkészülni a színpadra lépésre!

Columbo kajánul elmosolyodott.

– Sok szerencsét! – mondta.

Az utolsó nézők éppen elfoglalták a helyüket, amikor a felügyelő visszatért a színházterembe. Abban a pillanatban csípte el Torrance-t, amikor az leülni készült.

– Szeretnék kérdezni öntől valamit, uram,

Torrance lesegítene Hilda kabátját, és odalépett Columbóhoz.

– Mi az már megint, felügyelő? A függöny minden pillanatban felmehet.

A hangszórókból egy harsona éles hangja hallatszott,

– Tudom, uram.

Az elsötétített nézőteret tompított fény burkolta varázsos és várakozásteljes félhomályba.

– Csak azt szeretném kérdezni, hogy elképzelhetőnek tartja-e, hogy Mr. Borchardt és miss

Kittredge között...

– Maga megbolondult, Columbo! – suttogta izgatottan Torrance.

A fanfár ismét felharsant.

– De ugye, nem volna elképzelhetetlen, uram?

– Semmi sem lehetetlen, de akkor ő nagyobb bajban lett volna, mint a lány.

A fanfár hangjaihoz dobpergés társult.

– Egy oktatónak a becsülete forgott volna kockán, ha leáll egy diáklánnyal – tette hozzá Torrance.

– Igen, ebben bizonyára igaza van – felelte Columbo. – Nekem azonban az az érzésem, mintha itt valami efféle történt volna.

Egyik-másik néző püsszegni kezdett, mert zavarta őket a kettejük beszélgetése. Aztán felment a függöny, és a színpadon egy római utca vált láthatóvá.

– Később nagyon szeretnék még elbeszélgetni önnel, uram – suttogta Columbo, majd elindult a széksorok között, és hátul megállt. Torrance mogorván elfoglalta a helyét.

Columbo talált egy helyet, ahonnan a színpadot is, Torrance-t is szemmel tarthatta.

Utca Rómában... a fülhomályban összeesküvők sugdolóznak. Aztán változik a szín, egy vörös szőnyeg látszik, a székek és a tükör egy olasz reneszánsz szobát jeleznek. Brachiano és Vittoria Corrubona lépnek a színpadra. Kéz a kézben jönnek, körbejárnak, közelebb lépnek egymáshoz, sugdolóznak. A lány elmondja egy álmát a férfinak, amelyben a férje és Brachiano felesége meghaltak. Megállapodnak abban, hogy mindkettőjükkel végeznek. A jelenet végén Flamineo, Vittoria gonosz fivére jelenik meg, és ugyancsak csatlakozik az összeesküvéshez.

Változik a szín. Brachiano feleségének barátai óva intik Brachianót a Vittoriával folytatott viszonytól.

Midőn felérezel álmaidból,
rád tör a bűnbánót,
szúr és sajog majd, mint a viperacsípés...

E mondat hallatán Torrance nyugtalanul fészkelődni kezdett a székében. A "bűnbánat" szó ott visszhangzóit a fejében. Elhatározta, hogy megkérdi Lindától, hisz-e az ilyesemben... majd ezt hallotta:

A kék kemény korbácsot hord övében...

Torrance most úgy érezte, Hilda vádló pillantással méregeti, amikor azonban balra fordult, látta, hogy az asszony megbűvölten mered a három fiatal színészre. Torrance most jobbra fordult, és megpillantotta Columbót a fülhomályban. Lehet, hogy a felügyelő őt figyeli?

Kék – hallott egy belső hangot Torrance. A szónak különös, érzelemmentes csengése volt... Linda mindössze ennyit érzett? Kéjt? A kék bűvölte el, nem a szerelem? "Csak egy vén troli volnék – gondolta –, aki lépre ment egy fiatal, rugalmas testnek? Nem, nem, nem."

A színpadon zajos összecsapás következett Brachiano és a felesége, Isabella között, melynek során a férfi közölte, hogy sohasem tér vissza az asszonyhoz. A legfeljebb tizennyolc éves szőke színésznő meggyőzően érzékeltette a megsértett feleség kétségbeesését. Torrance-t megdöbbenették mélyen átélt gesztusai, arcjátéka. Fiatal, törekeny asszony volt, még házassága mézesheteit élte, és kénytelen volt megélni, hogy egy idősebb, tapasztaltabb nő megfosztja a férjétől. Az embernek az a kényszerű benyomása támadt, hogy Brachiano kíméletlen, önző figura, aki odahagy egy tiszta hegyi patakot, hogy inkább egy zavaros, poshadt pocsolóvízből igyék.

Torrance hirtelen magát is ilyen kíméletlennek érezte. Hilda finom, intelligens asszony volt... Linda pedig... Linda...

A gyilkossági terv következett. Brachiano megegyezett a skrupulusok nélküli orvossal, hogy megöli a feleségét és Vittoria férjét. A darab tanulsága az volt, hogy egy ilyen parázna kapcsolat szükségképpen gyilkosságba és bosszúba torkollik.

Egy jelenetben – amely Columbót, aki nem sokat értett a színházhoz, kellemesen meglepte, a közönségből pedig spontán tapsot váltott ki – csakugyan sor kerül a gyilkosságokra, de messze nem úgy, ahogy az összeesküvők eltervezték. Brachianónál egy varázsló jelenik meg,

és pantomimosok segítségével bemutatja, mi történt...

Két gonosz figura keringőzik be a színpadra, félrehúznak egy függönyt, és leleplezik Brachiano képét. Védőszemüveget vesznek fel, elfedik a szemüket és az orrukat, aztán édesen illatozó füstölőrudacskákat gyújtanak a kép előtt, majd méreggel kenik be a portré ajkait. Ezután kacagva elhordják magukat a színről.

Isabella, Brachiano felesége hálóingben lép be a hálószobába, letérdel, hogy imádkozzék, végül pedig háromszor megcsókolja szeretett férje ajkát. Összeesik, és meghal.

A fények kialszanak. A zene elcsitul, és hallatszik, amint Brachiano így kiált:

– Kitűnő! Meghalt!

A varázsló kilép a színpad félhomályából, és csettint az új javai...

Torrance hátán végigfutott a hideg. Hilda észrevette, ahogyan megrázkódott, majd oldalvást rápillantott, és megszorította a kezét.

– Az idegeid – mormolta.

Columbo figyelmét a házaspár egyetlen mozdulata sem kerülte el.

A színpadon a varázsló odaszaladt a második képhez, amelyet meg akart mutatni Brachianónak: Flamineo és Camillo, Vittoria férje jöttek be. A színház mostanra középkori tornacsarnokká változott. Camillo gyakorolni akar, felszáll egy falóra, mire hátulról hirtelen két férfi ront rá, megragadják, majd nyakát törik. A gyilkosok körültekintően elhelyezik a ló alatt, hogy a dolog balesetnek látszék.

– Micsoda kiváló ötlet! – kiált fel Brachiano.

A varázsló, aki ekképpen bemutatta, hogyan követték el a gyilkosságokat, így deklamál:

A nap melege virágot és gyomot egyaránt nevel. Aki okos, nagy tetteket hajt végre Vagy nagy gazságokra szánja el magái.

Torrance azt hitte, menten megfullad. A halott Camillo élettelen teste az eszméletlen Borchardtra emlékeztette. Szeme előtt lepergett a főpróba előtti este minden részlete... ahogyan kezében az ólomcsővel a dékán mögé lépett... ahogyan felemelte, és tarkón vágta vele Borchardt... aztán ismét...

Torrance-ben csak most tudatosult, mi volt az, ami ellen egész idő alatt berzenkedett: Linda arckifejezése. A lány tágra nyílt szemmel állt, és arcára szinte rákövült a leplezetlen elragadtatás maszkja...

Igen, el volt ragadtatva, szeme csillogott a színpad mögötti félhomályban. Torrance tekintete előtt lassított felvételnéppé pergett le, ahogyan Borchardt összerogyott, és egyszerre képtelen volt elhinni, hogy ez az ő műve volt, de Linda arca és testtartása meggyőzték arról, hogy nem álmódott... s most ismét Lindát látta maga előtt, amint lesben áll, elszántság és támadókedv sugárzik belőle, akár egy vámpírból...

Megpróbálta elhessegetni a tudatalattijából feltörő gondolatokat, de hiába, újra és újra ugyanazok a képek jelentek meg lelki szemei előtt. A gyomra émelyegni kezdett, legszívesebben felállt és kiment volna, de tartott Columbótól, aki esetleg helyes következtetéseket von le, és a színpadi gyilkosságokat összefüggésbe hozza azzal, ami két nappal korábban a színpad mögött történt.

Torrance próbálta fegyelmezni magát, de hiába igyekezett, egész testét veríték öntötte el. Hilda odahajolt hozzá:

– Nem jól érzed magad? – kérdezte sűgva.

– Már múltóban van – suttogott vissza a férfi. – Hamarosan túl leszek rajta.

Columbo a maga helyéről látta, milyen rosszul érzi magát Torrance.

Amikor az elnök ismét visszanyerte az önuralmát, felnézett a színpadra, és megpillantotta Lindát. Egy másik helyiségben állt, szemlátomást egy bírósági teremben: a férje meggyilkolásával vádolták.

A vád azonban gyenge lábakon állott, mert Vittoria maga aligha szeghette nyakát a férjének, az ügyészek azonban tudták, hogy a Brachianóval való viszonya miatt terheli két gyilkosság a lelkiismeretét.

Védője lángoló indulattal kiáltott:

Magas bíróság! Súlyos a gyilkosság gyanúja,

de könnyűnek találtatik a bizonyíték,

mely minket a gyilkoshoz vezet.

Ki meri gondolni, hogy a hölgynek

ily sötét volna a lelke,

s ne rettenne vissza ennyire véres büntől?

Ekkor következett Linda drámai, szikrázó atmoszférája nagyjelenete. Mondatai tűzsugárként törtek elő a szájából, tekintete a gyűlölet és a megvetés töreként fűródott a szereplőkbe és a nézőkbe.

A nevek, melyekkel engem illettek,
amikor szajhának és gyilkosnak neveztek,
nem f elém irányulnak,
lepattannak rólam, s azt találják,
aki kimondta őket.
Mint amikor valaki szembeköp a széllel
és saját arcába fröccsen a mocsok...

A nézők visszatartott lélegzettel hallgatták. Linda színészi teljesítménye mindenki számára kinyilatkoztatásként hatott, aki átélhette.

Kárhoztatok engem, mert szeretett a herceg!
Ahogyan átkozzátok a kristálytisza hegyi patakot is,
mert egy mélabús szívű ifjú
fulladt belé.
Vegyétek sorra minden hibám, kérlek,
és látni fogjátok, hogy minden bűnöm
szépségem, színes ruhám és víg szívem.

Milyen szép, milyen büszke asszony. "Ha az ördög egyszer embertestbe bújik, e kép tárul majd elébetek" – mutatott az egyik vádló Vittoriára.

Ebben a pillanatban Columbo egyértelműen úgy érezte, mintha maga is látta volna, amikor Borchardt megölték. Figyelte Torrance-t és Lindát – egyiküket a félhomályban, másikat a reflektorfényben, és egy hirtelen megvilágosodás nyomán a kettejük merőben különböző viselkedéséből a helyes következtetéseket vonta le.

Mielőtt a szünet előtt leereszkedett volna a függöny, Vittoriát arra ítélték, hogy élete végéig egy olyan házban töltsé napjait, amelyben bukott lányokat neveltek át. Vittoria erre így válaszolt:

Oh, szegényes bosszú a nőé! Csak a nyelv, mely élteti. Könnyet sem ejtek Jогtiprástokönhát legyen – vigyetek oda.

A nézők lelkesen megtapsolták az ifjú színésznőt és a dékánt, aki – nyugodjék békében! – betanította a darabot.

Columbo elhagyta a helyét, és mást sem hallott, mint Linda roppant meggyőző erejű alakításának dicséretét. Az embereknek úgy látszik, semmi sem tetszett inkább, mint a szépség gonoszsága.

– Nos felügyelő – hallotta maga mögül Columbo az egyetem elnökének immár koránsem oly magabiztos hangját –, mi a véleménye a művészeinkről?

– Ez a miss Kittredge nagy élmény volt.

– Igen, az egész együttes nagyon igyekezett. Vajon meg tudna oldani egy gyilkossági ügyet, amelyben egy asszony megcsókol egy képet, mire megmérgeződik?

– Erre a képdologra valószínűleg nem jönnék rá, de a méreg a boncolás nyomán kimutatható a vérben.

– Íme, mi mindenre vagyunk képesek a technika révén, ön megfoszt bennünket a gyilkossági ügy poézisétől, felügyelő?

– Egy gyilkosságban nincsen semmi poétikus – felelte Columbo. – Egy gyilkosság rút, véres ügy. Higgye el, láttam már egyet s mást ezen a pályán. És ezek a színpadi gyilkosságok... – csóválta a fejét Columbo. – Gyilkosság szerelemből? – csóválta elgondolkodva a fejét.

Torrance eltöprengett, hogy vajon Columbo hová szeretne kilyukadni, a felügyelő azonban folytatta:

– A gyilkosság meg a szerelem nem tartoznak össze. A gyilkossággal a gyűlölet jár karöltve, a gyűlölet és a szerelem nem virágozhatnak együtt. A tettesek néha előbb, néha utóbb, de rájönnek erre, A mi esetünkben nincs más lehetőség, mint kivárni, míg történik

valami. Nem tudom, mi az, amire várok, de ha történik valami, pontosan tudni fogom, mire véljem...

– És ami a Borchardt-ügyet illeti, eljutott már ebbe a stádiumba, felügyelő?

– Igen, uram, azt hiszem – mondta halkán és udvariasan Columbo. – Meg fogja lepni, amit most mondok majd önnek.

Hátranézett először a jobb, majd a ball válla fölött, meggyőződött róla, hogy senki sem hallja, majd odasúgta Torrance-nek:

– Biztos vagyok benne, hogy Linda Kittredge-nek van valami köze a gyilkossághoz.

Felhangzott a második felvonás kezdetét jelző csengő. A nézők visszamentek a helyükre. Hilda Torrance, aki a közelben, egy csoport mellett állt, kézen fogta a férjét.

– Gyere drágám, szörnyen sápadt vagy. – Aztán Columbohoz fordult: – Egész idő alatt nem érezte jól magát.

– Ó, semmi komoly – próbálta elvenni a dolog élét Torrance. – Azt hiszem, rossz nyomon jár, Columbo.

– Talán. Ennek ellenére meg akartam mondani önnek. Hilda bevonszolta a férjét a széksorok közé. Útközben megkérdezte tőle, miféle "hamis nyomon" jár Columbo.

– A gyilkos hamis nyomán – felelte Torrance érdesen. – Teljesen értelmetlen.

Hilda tudni szeretne volna, mi az, ami teljesen értelmetlen.

– Linda Kittredge... – motyogta a férfi, miközben leereszkedett a székére. A fények lassan kihunylak.

– A fehér ördög? – kérdezte zavartan Hilda.

Második felvonás. Zene. Trombiták, dobok, egy hegedű finom hangja. A függöny felemelkedett. A színpadkép egy reneszánsz berendezésű helyiséget ábrázolt. Brachiano meggyilkolt feleségének és Vittoria elveszejtett férjének rokonai bosszúterveket kovácsoltak a tettesek ellen.

A halott feleség fivére alkalmas embert keresett a bosszúhadjárat vezetésére.

Linda a jobb oldali takarásban állt, és nézte a kollégát, aki a bosszúvagyó, gyilkos után keresgélő fivért játszotta. Linda egyszerű, sötét ruhát viselt, amelynek már önmagában mutatnia kellett, milyen súlyosan érintette a bíróság ítélete.

Színváltás. Linda figyelte, ahogyan a díszítők kivitték a pompás bútorokat és a vastag szőnyegeket, és egy nagy falat ábrázoló díszletet vittek be a helyükre. A kamra berendezése, amelyben Vittoriának élete hátralévő részét töltenie kellett, mindössze két gyalulatlan deszkapad és egy asztal volt.

A világítás kékes félhomályra váltott. A jelenet során a kékhez vörös pontfények keveredtek – utalva a véres tettekre, amelyekre hamarosan sor kerül majd. Linda a jelenését megelőző végszavakat hallotta:

Miként e világban
Sokféle arca van a gonosznak,
Úgy a földtekén
Sokféle ördög mesterkedik.

A lány kilépett a színpadra. Az egyszerű sötét ruha semmit sem ártott a szépségének. A közönségtől fényfál választotta el, s a különös atmoszféra hatása alól, amely általa létrejött, a közönség nemigen tudta kivonni magát.

Linda érezte, hogy valamennyi tekintet megbabonázottan mered rá, s az érzés nyomán forró borzongás futott végig a testén. Brachiano lépett a szobába, ő pedig egy megsemmisítő mondatot vágott az arcába. A férfi is, a közönség is úgy érezhette, mintha jégkockákat szórtak volna a szemük közé.

Vittoriának végig kellett hallgatnia, ahogyan Brachiano, a szeretője ezt mondja róla:

Ez a kéz, ez az átkozott kéz,
melyet tisztelő csókokkal halmoztam el,
mindnyájunkat szerencsétlenségbe taszított.
Gondolataim elfolytak, akár a higany,
boszorkány bája bűvölt el,

s most tudom csak,
miért mond róla rosszat az egész világ.

Linda hallva, hogyan kesereg saját sorsán a szeretője, elmosolyodott. Önkéntelenül Frank Torrance-re gondolt. Vajon a férfi is órá gondol-e ebben a pillanatban? Úgy tűnt neki, mintha partnere nem Brachiano, hanem Torrance volna, s ez a képzeletbeli személycsere lenyűgöző erőt kölcsönzött alakításának.

Mit kaptam én tőled mást, mint gyalázatot? Beszennyezed házamnak foltalan nevét s elrémítéd nemes barátimat Kijuttatott e házba engemet? Út szélén felszedett szájhák lakába, ki? Hány nőt tettél így tönkre, mondd? Menj hát, többé ne halljam híredet! Inkább emésszem el magam, de Éretted nem hullnak könnyeim!

Teátrálisan elfordult Brachianótól, és a színpad jobb oldala felé pillantott. Miközben pedig ebben a rideg és elutasító pózban állt, a délután jutott eszébe, az, ahogyan visszautasította Torrance-t.

Amikor azonban kinézett a takarásba, egyszerre Columbót pillantotta meg, aki teljes lelki nyugalommal figyelte a színen zajló eseményeket. Linda lekéste a végszavát, Brachiano pedig háromszor is kénytelen volt a nevét kiáltani:

– Vittoria! Vittoria! Vittoria!

Hálásan megfordult – nem kellett többé Columbót néznie. Amikor a jelenése véget ért, a másik takarást választotta, ahol nem kellett találkoznia a felügyelővel.

A darab a végéhez közeledett. A bosszúszomjas családtagok kerítettek egy Lodovico nevű bérgyilkost, aki aztán egy mérgezett sisakkal megölte Brachianót.

Amikor Vittoriának utoljára a színpadra kellett lépnie, nem kerülhette el Columbót. Annyira megrendítette a játék és valóság váltakozása, hogy a szava is elállt. Jó ideig eltartott, míg ki tudta préselni magából:

– Mit keres itt hátul, felügyelő?

– Le vagyok nyűgözve – felelte Columbo, – Micsoda nagyszerű színészi teljesítmény!

– Köszönöm.

– Van még jelenése?

– Még meg kell halnom.

– Még sohasem láttam színdarabot, amelyben ennyi gyilkosság lett volna. De hát ami a színházat illeti... ahhoz nemigen értek, A feleségem viszont,

– Ha nem a rendőrségtől volna, ide hátra be sem engedték volna – jelentette ki Linda.

– Senkinek nem szeretnék útjában lenni. Tudja... csak gyorsan mondani akartam önnek valamit... Talán érdekli.

– Akkor siessen! Hamarosan ismét a színpadon kell lennem, Linda megnyalta a szája szélét.

– Azt hiszem, a nyomára jutottam annak az embernek, aki megölte Mr. Borchardt.

– És ki az?

– Azt hiszem. Mr. Torrance-nek van valami köze a dologhoz.

A világítás megváltozott, A komor véget vérpiros és bíborszín fénysugarak jelezték előre.

– Egek! – rebegte Linda, és kiszaladt a színpadra.

Columbo bejelentése nagyon feldúlta, ez azonban még ragyogóbbá tette alakítását. Reszketett a hangja, amitől még a hétpróbás színházjárók hátán is végigfutott a részvét borzongása.

Hamineo egy pisztollyal fenyegette, ám Vittoria meggyőzte, hogy majd ő agyonlövi a férfit, azután pedig öngyilkosságot követ el. Flamineo azonban csak be akarta csapni a hűgát, a pisztolyában vaktöltények voltak. Amikor aztán látta, hogy Vittoriának esze ágában sincsen végezni magával, felállt állítólagos halálos ágyáról, és gyilkos dühvel rontott a lányra.

Vittoria segítségért kiáltott, mire a színpadon megjelent a bérgyilkos, Lodovico, és megpillantotta áldozatát, akit még meg kellett ölnie.

Vittoria tudta, hogy ütött az órája. Valódi félelemtől reszketve – ezt persze a nézők nem tudták – így kiáltott fel:

Szívesen fogadlak, halál,
mint királyuk küldöttét a hercegek.
Ím elébe állok fegyverednek...

Azt, hogy miként hal meg Vittoria-Linda, Columbo nem látta, ekkor ugyanis már a nézőtér felé tartott. A nézők megbüvölten ültek a terem sötétjében. Columbo Torrance-t kereste

tekintetével. A férfi olyan sápadt volt, hogy arca szinte világított a sötétben.

A színpad elsötétült, majd némi csend után a hétszázharminc néző közül néhányan köszörülni kezdték a torkukat, aztán néhány másodperc múltán orkánszerű tapsvihár tört ki. A lámpák fellobbantak, a színpadon meghajoltak jelmezeikben a szereplők.

Mindenki láthatta, hogy Linda sír. A könnyek lefutottak az arcán, és barázdákat mostak a sminkjébe. A nézők meghatódtak a látványtól, és még vadabbul tapsoltak.

A két öltözőt kiürítették, s mostantól tágas fogadóteremül szolgáltak a számos vendég számára. Az volt a szokás, hogy a barátok, a rokonok, az oktatók és az igazgatóság tagjai egy-egy diákprodukciónak után együtt ünnepeltek.

Ma este Linda Kittredge állt az érdeklődés középpontjában.

Azok közül, akik évek óta látogatták a Meredith színházi bemutatóit, senki sem emlékezett ilyen színészi teljesítményre. Kétségkívül Linda volt az egyik legtehetségesebb és legjobb adottságokkal megáldott színésznő, aki valaha erre az egyetemre járt.

A helyiségekben egy tűt sem lehetett volna leejteni. Torrance-t, aki nyomorúságosan gyengének érezte magát, légszomj gyötörte; Megpróbálkozott egy whiskyvel. Hilda szerette volna, ha nem iszik alkoholt, férje azonban nem hallgatott rá. Torrance tekintete idegesen rebbent ide-oda a helyiségben.

– Mi van veled, Frank? – kérdezte Hilda. – Egész este olyan furcsán viselkedsz. Ha rosszul vagy, hazaviszlek.

– Nem vagyok rosszul, csak ennek a nagyszerű előadásnak a hatása alá kerültem.

Ismét körülpillantott.

– Kit keresel?

– Columbo felügyelő az imént utalt rá, hogy új információi vannak számomra a Borchardt-ügyről.

Alaposan meghúzta a whiskypoharat.

– Borchardt... a dékán halott... aztán ez a színdarab... látod, hová vezet az igazságosság, Hilda... a végén megölik a gyilkosokat...

Újabb nagy kortyot nyelt az italból.

Columbo, a férfi, akit keresett, odakint állt a folyosón, és Markham dékánnal beszélgetett. Amikor azonban észrevette az egyik női szereplőt, magára hagyta Markhamet, és a diáklány után eredt.

Markham átvágott a tömegen, és rátajált Torrance-re.

– Éppen most beszéltem a nyomozónkkal, Columbóval. Azt mondta, hogy megoldotta az ügyet. Éjfélkor szeretne önnel beszélni az irodájában. Remélem, hogy igaza van.

– És miért önnek mondta, miért nem nekem?

– Ne vegye rossz néven tőle, Frank!

– Frank ma egész este olyan furcsa volt – kapcsolódott be a beszélgetésbe Hilda. – Azt hiszem, valamilyen betegség bujkál benne.

– Fészkes fenét betegség – mordult fel Torrance, majd böffentett egyet.

– Frank, te azt sem tudod, mit csinálsz! – gurult méregbe Hilda, azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta a férjét.

Markham megpróbálta békésebb témára terelni a beszélgetést.

– Ez a Kittredge tényleg lenyűgöző volt, Frank.

– Elragadó, szép lány. Alkalmasabb személy nem is kaphatta volna Vittoria szerepét. Szajha, gyilkos, hercegnő... az ujjá köré csavarja a férfiakat...

– Húha... csakugyan kutya kedvében van ma este, igaz?

– Én is lehetek néha rossz hangulatban.

– Felőlem... De hát mi történt?

– Azt hiszem, a darab bemutatójára nem megfelelő időpontban került sor. Először Borchardt, aztán ezek a színpadi gyilkosságok. Az ilyesmit be kéne tiltani, nem találja?

– Betiltani? Jogi alapon, vagy az adott körülmények miatt?

– Szerintem egyre megy! – fakadt ki Torrance.

– Nos, jogi szempontból nem vagyok valami nagy véleménnyel a cenzúráról. A szabad véleménnyilvánítás mindenek felett áll.

– Ez úgy hangzik, mint egy anarchista hitvallása.
– Meglehet.
– Nemhogy meglehet, hanem az is! – füstölgőn Torrance, és töltött magának még egy whiskyt.
– Túl sokat iszik, Frank.
– Mondhatok magának valamit, Markham?
– Micsodát?
– Eddig vagyok – mondta Torrance, és elhúzta a kezét a nyaka előtt. Ugyanebben a pillanatban Linda lépett a helyiségbe.
Amikor meglátta a vendégeket, felnevetett. Szeme még csillogott az izgalomtól. A jelenlévők valamennyien tapsolni kezdtek.
– Boszorkány – mormolta halkán Torrance. – Rámenős kis boszorkány.

A lány, akivel Columbo beszélt – amikor már ki tudta szabadítani Lindát rajongói gyűűjéből –, odasúgta neki, hogy Torrance elnök éjjélkor várja az irodájában. Linda megfordult, és keresni kezdte Torrance-t, mintha arra volna kíváncsi, csakugyan hívatta-e. A férfit azonban már sehol sem látta.

Amikor ismét az őt körülrajzó csodálóihoz fordult, Linda Kittredge azon kapta magát, hogy csak fél szívvel hallgatja őket. Úgy érezte, Vittoria Corrubona félelmeinek egy része mindinkább hatalmába keríti.

Miközben a Meredith Hall felé haladt, Torrance érezte, hogy hamarosan valami döntő fontosságú dolog történik majd. Eltűnődött, vajon nem lehetséges-e, hogy Columbo bakot lőtt, valaki mást hisz gyilkosnak, és ő, az elnök, már kikerült a tűzvonalból.

“És akkor mi van? – gondolta. – Hogyan reagálok majd, ha valakit ártatlanul vádolnak meg Borchard meggyilkolásával?”

Belépett az irodájába.

Odabent senki sem volt.

Felgyújtotta a lámpát. Semmihez sem nyúltak, mindent ott talált, ahol délután hagyta.

Az íróasztalán álló óra éjjél után három percet mutatott. Torrance leült, és elhatározta, hogy tizenöt percet vár Columbóra.

Ha a felügyelő nincs itt, gondolta, aligha lehet vizsgálódásainak 6 a céltáblája. Columbót talán egy utolsó bizonyíték tartja fel, amellyel a gyanúsítottját végleg sarokba akarja szorítani.

Egy pillanattal ezután Linda állt meg az iroda ajtajában.

– Mit keresel itt? – kérdezte Torrance és felállt. A szíve vadul vert.

– Valaki azt mondta nekem, hogy itt akarsz beszélni velem. Magamtól bizonyosan nem jöttem volna ide.

– Senkinek sem mondtam, hogy beszélni akarok veled. Tűnj el!

– Ha ez igaz, Frank, már késő.

– Nem, nem késő! Eredj! – mondta éles hangon.

Linda belépett a szobába, leült a kanapéra, és keresztbe tette a lábát.

– Már az is elég, ahogyan fogadtál. Biztos vagyok benne, hogy valaki hallgatja a beszélgetésünket. Most már egyértelmű, hogy ismerjük egymást. – Megvonta a vállát. – Az előadásnak vége.

– Nem tudom, miről beszél, miss Kittredge.

A lány felnevetett.

– Ó, Frank! Még most is hangszalagra beszélsz! Gyerekes vagy. Vége... hát nem látod be? Columbo átlátott rajtunk. Szeretném tudni, mivel árultuk el magunkat.

– Te megőrültél. Beteg vagy. Elment az eszed...

– Valóban? Majd meglátod.

A férfi hangja elcsuklott. Suttogva kérdezte:

– Hogyan tudsz ilyen nyugodt lenni?

– Nem tudom – felelte a lány, és ismét vállat vont. – Valószínűleg ilyen a természetem. Olyan vagyok, mint Vittoria Corrubona. Tudom, hogy ez nem normális. De azt is, hogy ez nem mehet így az örökkévalóságig...

– Semmi sem árulhat el bennünket.

– De igen, Frank.

– Ugyan micsoda?

– Te alapjában véve tisztességes ember vagy. Ez felőrölt volna. Talán nem egyhamar, de

valamikor tönkretett volna. Belülről kifelé. Csak az a furcsa, hogy engem egyáltalán nem kavar fel a dolog. Nekem mindegy, elkapnak-e vagy sem. Az élet a börtönben is csak megy tovább. És ha nem, akkor mi van?

– Hideg, örült kurva vagy, semmi más. Azt hiszem, most megyek, miss Kittredge...

– Azt hiszem, ennyi elég, Mr. Torrance...

Az ajtóban Columbo állt, mögötte két egyenruhás rendőr bukkant fel.

– Miss Kittredge-nek igaza van. Ön előbb vagy utóbb összeroppanna. Én sokkal inkább aggódtam őmiatta. Nem gondoltam, hogy olyan egyenes valaki, mint amilyen az imént volt. Nagyon köszönöm.

Linda biccentett.

Torrance megpróbálta az igazgatóság fejét játszani.

– Amit most hallott, nem használhatja fel a bíróság előtt. Linda nem vett tudomást róla. Tudni akarta, hogyan talált rá

Columbo a helyes nyomra.

– Jócskán jártam körbe-körbe, míg összehoztam önöket. Be kellett bizonyítanom, hogy ön és Mr. Torrance között kapcsolat van. Ezt éppen most sikerült megoldanom.

Linda diadalmasan ránézett Torrance-re, aki magába roskadtan ült az íróasztala mögött.

– Ugye megmondtam! Abban a pillanatban, amikor összehozott bennünket, vége volt. Nagyon ügyes, felügyelő.

– Engedje meg, hogy még egyszer elmondjam, milyen nagy benyomást tett rám a ma esti alakítása.

– Ha egyszer kijövök a börtönből, adjon majd nekem egy ajánlólevelet!

Torrance tompán bámult maga elé, aztán felpattant, és így kiáltott:

– Hogy tudsz ilyen nyugodtan ülni? Miféle szörnyeteg vagy te tulajdonképpen, Linda? Őrizetbe vagy véve, gyilkosság gyanújával... megöltél valakit! Most már semmit sem értek! Neked semmit sem jelent egy élet? A világon semmit? Ó, uram Isten!

Visszarogyott a székebe, és a két tenyerébe támasztotta a fejét.

Linda Columbóhoz fordult.

– Tudja, miért tettük, felügyelő?

– Nem egészen. De azért nem szórakozásból ölték meg Borchardt, ugye?

– Nem. Franknek egyszerűen meg kellett szabadulnia a dékántól.

Torrance felemelte a fejét.

– És mire jutottunk vele...? Tudott a kettőnk dolgáról, felügyelő.

– Igen, én is gondoltam valami hasonlóra, ez kiderült a levelezéséből meg a különféle emberekkel folytatott beszélgetéseiből. Csak azt nem tudtam, hogy miss Kittredge volt az. Ne tegyen szemrehányást neki, Mr. Torrance! Az első pillanattól fogva sejtettem, hogy önnek köze volt a dologhoz. Az, hogy miss Kittredge pár perccel ezelőtt megjelent önnél, az én gyanúmat nem befolyásolta. Az már korábban megalapozódott.

– De hát hogyan, felügyelő?

– A cipőjén lévő gyantapor és az arcára tapadt arcfesték miatt. Elképzelni sem tudtam, mit keresett a színházban a gyilkosság estéjén – hacsak nem magát a gyilkosságot hajtotta végre. A smink elárulta nekem, hogy minden bizonnyal női segítője volt...

– Linda? – mormolta elhaló hangon Torrance.

– Nos, ezt természetesen nem tudtam. De figyelni kezdtem a lányokra, akik részt vettek az előadásban. Ezenkívül miss Kittredge volt az utolsó, aki találkozott Borchardttal...

– Mi azt hittük, sohasem derül ki, hogy mi volt az indíték – mondta Linda Kittredge.

– Ön az indíték, miss Kittredge. Végiggondoltam, mi motiválhat egy férfit Mr. Torrance pozíciójában, és arra a következtetésre jutottam, hogy az ok csak egy gyilkosság vagy egy diáklánnyal folytatott viszony lehet...

– Rám mind a kettő illik, felügyelő. Jól van. Torrance felállt.

– Essünk túl rajta!

Columbo mindkettőjüket őrizetbe vette, lent egy járőrökös várta őket. Mellette Sherman Markham állt, Megfogta Torrance és Linda karját.

– Arra gondoltam, szüksége lehet egy jó ügyvédre. Védhetem magát, Frank?

Torrance bólintott,

– És Lindát is.

– Nagyon köszönöm – mondta Markham. Hosszan nézett a járőrökös után, egészen, míg a lámpáit el nem nyelte a sötétség.

– Az ember újra és újra felteszi magának a kérdést... – mormogta Columbo –, hogy egy ilyen ember... ebben a pozícióban és ilyen iskolázottsággal... miért követ el ilyesmit.

Megcsóválta a fejét, és mindkét kezét ballonkabátja zsebébe dugta.

- A hús esendő, felügyelő. Már jó néhány derék embert vitt rosszra.
- És itt van ez a tehetséges, szép lány. Tudja, professzor, vannak dolgok, amiket a szakmámban tapasztalok, de a feleségemnek nem beszélhetek róluk. Nagyon csodálja... az értelmiségieket. Különösen pedig a művészeket. Egy szavamat se hinné, ha valami rosszat mondanék ezekre az emberekre.

Markham megveregette Columbo vállát.

- Ne mondjon neki semmit, hagyja meg a hitében!
- Igen, ebben igaza van.

VÉGE